

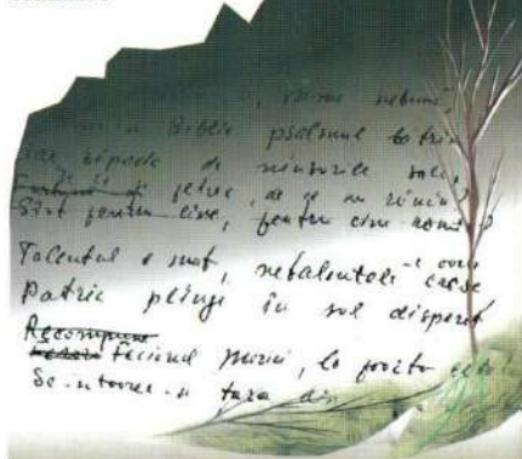
COLECTIA **SCRIITORI
ROMÂNI
CONTEMPORANI**

ION VATAMANU

Altă iubire nu este

poeme

volumul I

Ion Vatamanu

Biodova

Ion Vatamanu este un inovator autentic, serios și organic în metamorfozele sale, în schimbările la față, cerute de nevoi lăuntrice, de legile evoluției dialectice. Dialecticul e spontan, sensibil, credincios în adâncimile sale, evitând nouitatea senzațională și cultivând-o pe cea esențială. Călătorie aventurei dintr-o formulă în alta, dintr-un protest programatic în altul (Nichita Stănescu și Marin Sorescu au procedat la fel) îi este preferată vederea cu inima...

Mihai Cimpoi

Prezentare grafică: Nicolae Zâmbroianu
Tehnoredactare computerizată: Sorin Ciobanu

ION VATAMANU

Consilier editorial: Corin Bianu
Manager: Argentin Stratopoulos

Coordonator: Vasile Căpățână

Cartea apare cu sprijinul
Ministerului Culturii din România

ALTĂ IUBIRE NU ESTE

VOLUMUL I

Ediție alcătuită după schițele autorului

Îngrijirea textului: Elena Curicheru-Vatamanu

Prefață : Acad. Mihai CIMPOI

Copyright © 2001 Editura BIODOVA
I.S.B.N. 973 – 97399403 – 6 – 6

Editura BIODOVA 2001
tel: 01/77.20.777
București

COLECȚIA
SCRIITORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Editura Biodova

ION VATAMANU:
REFUZUL FRONTIEREI

Adnotație

Este anevoios drumul de creație, acest drum deschis, dar nu și lipsit de obstacole și nedreptăți, pe care poetul l-a urmat pas cu pas, înfrântând greutățile, afirmându-se de la carte la carte, ca un fidel muncitor al limbii materne, ca să egalcze setca de cuvânt cu setca de viață, de om, de frumos.

“Primii fulgi” (1962), “Monologuri” (1964), “La mijlocul ierbii” (1967), “Liniștea cuvintelor” (1971), “Ora păsării” (1974), “De ziua frunzei” (1977), “Teiul” (1980), “Viața cuvântului” (1980), “Iubire de tine” (1981), “Măslinul oglindit” (1983), “A vedea cu inima” (1984), “Dimineata mărului” (1986), “Nimic nu-i zero” (1987), “Atât de mult al pământului” (1990); W. Whitman “Cântec despre mine însumi” (1969), “Antologia poeziei americane” (1977), alte traduceri din R. Frost, A. Pușkin, E. Miezelaitis, și.a. au fost cărțile poetului Ion Vatamanu de rând cu multiplele cicluri de versuri, permanentele rubrici cu esuri și articole de atitudine din periodice, înalt apreciate de cititor. Primul volum cuprinde selecții din mai multe cicluri de poezii: “Altă iubire nu este”, “În grădină aleasă”, “De ziua frunzei”, “A doua lumină”, “Ora păsării”, “Către iubită” ...

Poctul Ion Vatamanu (născut la 1.V.1937 în Costiceni Bucovinei, m. 9.VIII.1993, Chișinău) a scris volume de poezii: *Primii fulgi*, 1962; *Monologuri*, 1964; *Liniștea cuvintelor*, 1971; *Ora păsării*, 1974; *De ziua frunzei*, 1977; *Iubire de tine*, 1981; *Măslinul oglindit*, 1983; *Dimineata mărului*, 1986; *Nimic nu-i zero*, 1987; *Dialoguri banale...*, 1988; *Atât de mult al pământului*, 1990; volumul de eseuri *Viața cuvântului*, 1980; a absolvit Universitatea din Chișinău în 1960; a fost din 1973 șef de laborator la Institutul de chimie al Academiei de Științe a Moldovei; din 1990 a fost ales deputat și desemnat președinte al Comisiei Parlamentului Moldovei în problemele culturii, a fost, în 1944, martorul unui act surprinzător: apariția frontierei chiar în grădina casei părintești. Sârma ghimpătă produce o ruptură în ființa lui, care va tânji mereu după întreg, după deplinătate. Poezia lui stă, la propriu și la figurat, sub semnul refuzului frontierei.

Fisura produsă în sufletul copilului devine în poetica lui Ion Vatamanu o fisură ontologică. Poemul de mai mari proporții *Pasăre Eu* aduce în prim plan sugestia unei amare rupturi sufletești, în care coexistă „pasărea venirii” și „pasărea plecării”, fel de a spune că viața și moartea își dau mâna, polarizând ființa poetului. Motivul mioritic al predestinării se infiltracează în poezie.

Ca orice poet basarabeano-bucovinean, Ion Vatamanu este modelat de matricea științifică a satului în care s-a născut-blăgăian-veșnicia. Sentimentul plaiului, care apare

ca „o grădină aleasă” generează o sinteză a Ericului și epicului, baladescului și imnicului, a reacției publicistice immediate și a reflecției sentimentalo-existențiale. Nu lipsesc accentele neopășoptiste, atitudinile patetice de promovare a idealurilor naționale. În volumul *Atât de mult al pământului* poetul acceptă ipostaza de tribun, de poeta vates.

Debutul lui Ion Vatamanu (*Primii fulgi*) era pus sub semnul unei temerități, explicabilă în epoca din perspectiva zilei de azi: poetul sfida canoanele încetătenite (și uzate, firește) de tradiție, recurgând la versul liber care, la ora aceea, mai stârnea rezerve. Orice program se învechește prin însuși faptul de a își aservi orbește unui moment, precum și de a conține o doză de naivitate afișată, dublată de pretențiositatea oarecum barocă, ce se opune unei imagini unice despre misiunea și ființa Poeziei. În timpurile noastre programatismul a devenit canul abuziv. Dincolo, însă, de momentele ostentativ-programatice, care ne scandalizează sau numai ne irită pe-o clipă, Poezia își urmează în tâcere desăvârșită lucrarea ei, pecetluită de taină și sacră menire.

Ferm și polemic la începuturi, spiritul novator al poetului intră pe parcurs în fâșaful firesc al disciplinei, „liniștii cuvintelor”, slujirii credincioase a lor, al punerii Poeziei în slujba cunoașterii. Credinței adânci purtate cuvântului înfințător de armonie î se potrivește cel mai bine liniștea, acordul ce se stabilește între negrul pământ al nostru și alba lui liniște.

Poezia, nu e în această viziune, decât ora permanentizată și universalizată a păsării. În lucruri, ca și în oameni și noiuni, se aude o pasare: existența se supune „acestui cânt de pasare”. Păsării-Eu al poetului i-ar corespunde, aşadar, o Pasare-Noi, ca imagine a cântecului

unic, identificat cu întreaga ființă. Ion Vatamanu urmează în toate acestea principiul orfic al creației: Poetul-Pasare se situează în centrul universului său artistic, tinzând spre liniștea în care antitezele-aripe s-au impăcat și s-au topit într-o unitate, spre târcerea în care se decantează melodia.

Poemul *Pasare Eu* se cade considerat, firește, drept piatră de boltă a poeziei vatamaniene; el surprinde, într-o metaforă-cheie, condiția poetului care e condiția generalizată a omului. Viziunea e contrapunctică și ciclică, zilele săptămânii dictând cântecelor: săptă și, bineînteles, dezvoltând un tablou al relațiilor Poetului-Pasare cu lumea și timpul, potrivit în crugul lui mic, săptămânal. Mai întâi este descoperit însuși principiul orfic de existență a păsării (a cântecului) oricărui om, lucru, noiune; cântecul presupune starea de vis, îngăduind o confuzie a condiției lor existențiale: scaunul pretinde a fi masă, stiloul îl condamnă pe poet, împrumutându-i cravata, iar televizorul îl pune să emite imagini (*Cântecul de luni al Păsării*). Apoi se impune varietatea melodii și a înseși păsărilor, ele slujind diferite împărății (zările, chindile, Dorul, dragostea curată). *Cântecul de miercuri* este alegoria tinereții, pe care spiritul trebuie să-o înfrunte: „O, încercuite rătumi și spirite!/ Păsările celuia ce peste tot înseamnă Eu/ Rup rugina cercurilor voastre/ și iar flămânde/ își continuă zborul/ Spre ierbi cu suflet viu...”. Singurul izvor al cântecului este visul, viața, sufletul viu al ierbilor. *Cântecul de joi* dezvoltă într-un ritm săltăret întrebarea „Pasare, cine te-aude?” și răspunsul aluziv – doar poetul o poate înțelege și se poate identifica susținând („Pasare, să știu eu sunt/ Numai ape și pământ”). *Cântecul de vineri* ne vorbește despre îndepărțarea păsărilor de Marele Rece; de cer, de etern adică, și de apropierea lor de sufletul uman, care luptă cu

materia, de adevăratul Eu, care-și menține statutul de ființă prin luptă continuă cu forțele ostile („Se dă o mare luptă cu elogiata forță”), capitolul conținând și laudă copilăriei, a „copilului regăsit”. Frumusețea cântecului păsărilor-Euhui e comparabilă doar cu fărâmele de cer, pe care le dădeau jos săgețile miticului Artemis. *Cântecul de sămbătă* aduce în prim plan sugestia unei amare rupturi în sufletul poetului, în care coexistă „pasarea venirii” și cea a plecării: fel de a spune că viața și moartea își dau mâna, conviețuiesc, polarizează ființa poetului. Motivul mioritic al predestinării se infiltrează, dictând chiar și o sincronizare cu formula baladescă: „Tu, pasarea mea de ieri/ Tu, pasarea mea de mâine!/ M-am logodit cu-o stea./ Voi bate la nuntă mea... / O, pasarea mea bună./ O, pasarea mea rea”. Cum să depășim uitarea, cum să supunem jocul timpului, care, fiind supremul actor, ne transformă și pe noi în actori? Să nu ne hazardăm în plăcerea elocvenței? „Am deplâns un ieri./ Elocvență turnăm în mâine...,” – ne indeamnă poetul, subliniind că zborul cere depășirea unei suferințe, că, numai auzind glasul ei fundamental, putem obține împlinirea și asigura rostul înalt al creației. Ce suntem noi în raport cu timpul: Pământ? Uitare? Flori ce fără rod s-au scuturat? („Oprîți-vă!/ Să aud./ Sa vad./ S-ascult! Glasul păsării/ Ce poartă-o suferință./ Cu aripile în zbor...”).

E poemul cel mai saturat de sensuri al lui Ion Vatamanu și cel mai apropiat de spiritul poetului, care topește în cântec „antitezele” sufletului aruncat în realitatea vie și cunoșcând visul, melodiile diferite ale sufletului, rezistența fată de „rugina cercurilor”, identificarea cu cântecul pur al păsării, biruințe zilnice ale spiritului, conștiința împletirii vieții cu moartea și, în cele din urmă, a nevoii de împlinire prin depășirea suferinței – cele șapte stări fundamentale. Întreaga

poezie a lui Vatamanu – de la *Primi fulgi* încoacă – va căuta să surprindă într-un chip aproape fragmentar, mozaical momente ale acestor stări esențiale, dialectice asociate într-un portret al trăirilor.

Spre a fixa manifestarea lor capricioasă, proteica sau chiar incertă, poetul se îndrumează pe trei făgăse convergente: pe cel publicistic al reacției imediate, direct nerăbdătoare („Răspunde-mi./ Tu vei lăsa/ Să fie-nmii/ Hiroșimele?!?”), – se întreba, rezonând interrogația cu exclamații în *Primi fulgi*; unică metaforă pe care o ține e „nădejdea lumii de viață”, – ne mărturisește poetul în *Dimineața mărăturut*, pe cel imnic al elogiuilui valorilor vieții, frumuseților plăjuici, cântat ca o „grădină aleasă” a iubirii și femeii („femeii din muguri, frumoasei cu prunci”); pe cel al reflecției meditative și sentimentale, acestea asociindu-se într-o formulă originală. La aceste modalități lirice se adaugă „iluminatiile” din *Cuvintele de cretă și Secundele cu munți*, „în gândurile cu frunze”, apoi formula baladescă, epică și lirică „dialogurile banale” în care apar personajele negative din „perioada administrației” (*Dialoguri banale sau trist și vesel despre oameni*) și strigătele existențiale, atitudinile patetice de promovare a idealurilor naționale din *Altă de multă pământului*, în care poetul este tribun, purtătorul de voce al renașterii basarabenilor sub semnul revenirii la matca firească a tradiției, limbii, valorilor clasice. *Unire, moldoveni, Ce vor scriitorii?*, *Matern la Bucovina* și altele sunt poezii care au înfiorat multimile în anii de cotitură 1987 – 1991.

Momentul temeritatii poetice a lui I. Vatamanu era determinat de impunerea Omului, care-și reazemă (hiperbola e a timpului și apare în debutul său) „fruntea de

umărul soarelui”, a unor orizonturi noi ale cunoașterii de resensibilizarea raporturilor ființei urmane cu Cosmosul. Poetica sa era bazată pe îndrăzeală (și chiar agresivitate) metaorică, pe potențarea expresivă și energetică a verbului, pe dinamizarea ritmului și eliberarea de convenționalisme. Poetul se modela după descătușarea confesivă a lui Maikovski și Whitman („Sunt crescut din mămăligă./ Și îmbrăcat/ în pantaloni și pantofi./ Ca pe o jumără,/ înting în tigaiă vremii/ Câte-o poezie./ Îi port în buzunar pe Whitman, pe Maikovski”).

Ion Vatamanu care a verificat și alte posibilități, cheia și formule ale versului, deținea un rol de frunte în procesul înnoirii de substanță a poeticii. Este un inovator autentic, serios și organic în metamorfozele sale, în schimbările la față, cerute de nevoi lăuntrice, de legile evoluției dialectice. Dialecticianul e spontan, sensibil, credincios în adâncimile sale, evitând nouitatea senzațională și cultivând-o pe cea esențială. Călătoriei aventuriere dintr-o formulă în alta, dintr-un protest programatic în altul (Nichita Stănescu sau Marin Sorescu au procedat la fel) îi este preferată vederea cu inima, adică, în termeni prozastici, contactul afectiv direct, nemediat.

Poezia lui Vatamanu este, esențialmente, o poezie a întâmplărilor, vârstelor și stăriilor sufletului, a sărbătorilor (când ora păsării e semină” și involburărilor dramatice (când apare pasarea bună și pasarea rea într-un singur „cuib”). Ea are o desfășurare ciclică, în sevențe și momente dispuse fragmentar, pe un fir al mărturisirii discontinu, care inițiaz cursul monoton al existenței cotidiene.

Poetul stă între clipe, le vede și le radiografiază, înălțându-le și inserindu-le în poem conform logicii trăirii imediate, a amintirii și asocierii în lanț și în serie. Cuvintele

de creță se pot lumina deodată cu o luminiscentă de magneziu. Termul, cenușiu sclipește într-un reflex al visului însuși și capătă semnificație.

Portretul trăirilor poetului, pe care ni-l înfățișează monologic, cu pecete de spovedanie tensionată, are „rame” deosebit de largi, sau, mai bine-zis, este dezrämat, lăsând să năvălească sub chip de suvol continuu, dramele satului „de pe două margini de război” și ale întregului pământ, pe a căruia „margine rotundă” suflă gheăță. „Sufletul poetului se tulbură chiar și la mari depărțări de locul durerii și al bucuriei”. – spune într-un eseu I. Vatamanu. Conștiința de poet-cetățean nu poate să nu răsfoiască, cutremurată, filele istoriei lumii care înregistrează atâtea seisme, atâtea încercări de reducere la zero a omenirii: „Din istorie scoatem năvoadele pline/ Cu fire turbătă/ Apocaliptice clipe./ Alexandrii măturate de foc./ VII Hiroșime peste atomi pierți / Simple abecedare ale morții./ Care ne-nvață cum să-nfățișăm semnătura de azi./ Cuprinsul volumului, pe care îi față îl tînem./ Ajuns la titlul „Atom”./ Îl citim cu-n gând alarmaț...”.

Timpul liric pur este ucis de atâtea vești îngrozitoare venite în lumea largă. Versul se înăspriște, devine „dur, declarat și politic”, refuzând ca inutilă podobă rimei. Poezia, absolvindu-se de fondul ei organic de gingăsie și inocență, se transformă în rugă, tălmăcită din graiul florilor. Măsurarii etic propus este „liliacul speriat”; poetul punând pe „modernele boli” ale lumii „zeamă de cântec”, căutând „centrele, axa, nađejdea și visul”, „sărbătorile sfinte” ale naturii și omului. Motivul sprijinului, rădăcinilor spirituale, al memoriei, „întoarcerii la izvoare”, este permanentizat. „Problema mărului mă neliniștește azi dimineață./ Că dimineața mărului/ spre deosebire de alte

dimineți,/ e roșie,/ iar înălțarea mărului aduce sărbătoare în ochi”.

Cunoașterea „a toate”, „vederea cu înima” ca esențialul mod de a înțelege lumea implică o tensiune a pragului de jos și pragului de sus ale trăirii care nu suportă vreo comparație. Viața sufletească a poetului se pune sub semnul limitei, al „incomparabilului”: „Azi pot răbdă replica lutului,/ monologul nisipului/ spaima atomului,/ ura iubitei/ și-atâta poluanți sufletești,/ încât incomparabilă îmi este rezistența/ și fără comparație durerea,/ iar unica metaforă pe care o țin/ e nădejdea lumii la viață...”.

Dată fiind o asemenea condiție a poetului la „sfârșitul de secol, de mileniu”, autorul caută cuvinte care ar descrie aerul – „un bun de măngâiat o lume-ntreagă” în notații repezi, agitate, în fond antilirice. Fragmentarismul este indiciul real al „nobilei modernități” (Grigore Vieru) a poeziei lui Vatamanu. E de precizat numai că el presupune nu atât o ruptură între momentele sufletești, ci și o aspirație de esență lirică spre axarea lor pe un centru stabil, care este personalitatea „eului liric”, „cunoscătorul de toate”.

Cunoașterea presupune azi și o încercare de recuperare a plinătății sufletești, încercare ce-l determină pe poet să readucă în planul trăirii bucuriile elementare, să ridice din zona de umiliță floarea-soarelui, apa și salcia, lumina și mireasa, „anotimpurile prunului”, „tăcutele, tainicele florii/ ce-s parcă opoziția lumii,/ gândul câmpilor...”.

Dacă cititorul va identifica în *Dimineața mărului* locurile tematicice comune ale poeziei de azi, în *Măslinul oglindit*, el va găsi, însă, o modalitate mai eficientă de a arunca puțin între stările cului liric acel arc voltaic prin care trăirile obijin unitatea râvnită. Firesc lucru: a fost nevoie de o factură epică pentru ca prezența lirică a poetului să se

activeze și să atingă atitudini cu adevărat dramaticice. Elu nu mai recuperează esența pierdută a sinelui cu gesturile desperate ale modernilor, ci topește în ființa lui experiența socială a satului, se obiectivează și, în virtutea acestui fapt, se personalizează ca definitor de argumente etice supreme, de memorie rănită: „Eu sunt ca voi,/ Sunt fiul celui rănit de război”.

Contactul afectiv cu satul nu se realizează la nivelul elementar al nostalgiilor, cum se întâmplă adesea în literatura noastră, având posibilitatea „să vadă substanța pe dinăuntru” în calitate de savant și de a cunoaște și lumea orașului „cu chimia agățată de clădiri”, autorul *Măslinul oglindit* și al *Atât de mult al pământului* are senzația adâncii unității a omului și naturii, universului întreg numai în universul rural. Revelația eului plin și deschis, nestingherit de umbrele incertitudinilor, imprimă baladelor un freamăt de viață autentică: „Sufletul mi-e așa de deschis./ Că nu-i loc pentru umbre./ Mi-am întrecut propriile urme/ Aproape ca-n vis”.

Certitudinea întrercerii propriilor urme e căstigul real al cunoașterii, generând o stare plenară a eului, pe care o vom întâlni atât în *Măslinul oglindit*, cât și în *De ziua frunzei*.

Poezia de azi, după cum ne convinge Ion Vatamanu și în pledoariile lui programatice din articolele publicistice, este de neconcepță fără înțelegerea profundă a factorului complexitate. Cele trei „mărețe teluri poetice”, postulate de B.P. Hasdeu – ideea, graiul, efectul – se dovedesc a fi insuficiente în poetica sfârșitului de secol XX: „Mai e vorba de o permanentă și reală stare poetică, despre care s-a exprimat încă Goethe, care ar purta încârcătura unei idei zburătoare de realitate și care nu ar exclude din materialitatea expresiei măsurile subiective”. Poezia ar

consemna, astfel, o înaintare într-un câmp emotiv continuu mișcările poetului înțând de intuiția sigură a ideii, care urmează să fie surprinsă într-o scară fidelă a complexității: „Permanența stării poetice, temeiul ei filosofic întârcește intuiția creației. Dar o mai aleasă calitate ca intuirea ideii, a expresiei celei mai fidèle și apte pentru definirea acesteia, a ritmului, în care idea, statornicindu-se, s-ar simți mai just exprimată, pe o scară de trăiri complexe a poetului, e greu să găsești altundeva” (microseul *Adversarul ab din hârtie*).

Poetul de azi ar așterne, astfel, pe hârtie nu un început, ci doar continuarea unei idei, nu un întreg rotunjit, ci o parte din el. O bună parte de monolog rămâne în afara hârtiei, în afara momentului creației, ca sevențe posibile sau realizate anterior. Unitatea clasicistă a timpului nu mai constituie un obiectiv al poeticii, interesul focalizându-se asupra spațiului trăirii, asupra cuceririi unor noi zone de necunoscut din acest spațiu continuu al trăirii.

Importantă, deci, creația poetică sub aspectul ei precumpărător monologic, modelul (care nu-i unicul) fiind *Cântec despre mine însumi* de Walt Whitman, de altfel tradus de I. Vatamanu.

Structura poetică complexă (monologică) exclude staticul prin viteza susținută a discursului. Paralel cu structurile complexe, în care materia, trecând prin fulgurante poziții de odihnă, se divizează până la pierderea încarcăturii sau a masei, ar fi revelatoare în acest sens. Necesitatea relaționării continue a obiectelor, fenomenelor, diferențelor zone ale imaginarului, impune primatul asociativi, analogiei: „Perindarea imaginativă a trăirilor, asociativă prin însăși consistența ei, reflectă legăturile filosofice și sociale dintre lucruri, dintre vechi și nou, dintre ce e mult și ce e puțin,

dintre aproape și departe, dintre basm și realitate” (*Momentul inimii*).

Poezia autentică rămâne fidelă sensibilității, iar aceasta favorizează „multele stări posibile”. Începutului și sfârșitului procesului i se opune procesualitatea ca atare, indiferent de determinarea ei stric temporală: timpul trăirii curge mereu. Gândul necunoscând poziția de odihnă sau cunoscând-o doar pe o clipă, intră într-o rețea asociativă, ce generează „îngândurarea”. Actul poetic urmează legile formării cascadei: stropii de pe piscurile reci sunt doar posibilitatea suvoiului însipumat, după cum cuvintele încep a contura o idee posibilă, care se va realiza doar în interrelațiile lor. Starea poetică nu se manifestă în aceste momente incipiente, ea vine mai târziu pe scara procesualității, consemnând o restructurare (nu o structură uniformă): „Creația, asemenea apelor ce-i restructurează: adâncul, în clipa căderii pe stânci, c un act de restructurare, de degajare. Unele cuvinte dispar, apar altele, ideea inițială suferă schimbări serioase, fiindcă ea, venind în contact cu starea poetului, cu tonalitatea expresiei lui, se modifică, poate căpătă proporții mai mari, dar nu este scutită nici de banalizare”.

Împăcându-ne cu gândul că există tot atâtea definiții ale poeziei cățăi poeți sunt și că, fiind un act de gândire greu de prins în noțiuni, poeții găsesc repede o noțiune, vom înclina să credem în sinceritatea unor atare profesioni de credință: ele ne dezvăluie o structură monologică prin excelенță, ţesându-se și interesându-se din continuumul psihic al eului, nu din momentele lui sufletești încheiate.

Lucrurile, oamenii, toate ființele intră în universul poetic al lui Vatamanu cu monologurile (cu cântecele) lor. În felul acesta se sfârșăma scară ierarhică a lumii, toti

participând la flință în mod demn. Omenirea ar trebui, în agitația ei care accidentează memoria, să țină cont de supărarea liliacului. Ora păsării se vrea universalizată prin integrarea în ea a tuturor cântecelor din univers. Modul de a fi al poetului este „iubirea până la capăt”. Este ceea ce asigură, după cum observa și Grigore Vieru în prefața volumului *De ziua frunzei*, integritatea poeziei sale: „Două motive – par să domine scrisul lui Vatamanu. Una simbolizând statornicia sufletească, spirituală, cealaltă – cântecul, zborul liber al său. Iar întregul act liric al poetului nu este altceva decât expresia unei iubiri depline, până la capăt („Destule bucați din poezia noastră lasă impresia unei iubiri pe jumătate. Se iubește pe jumătate iarna de-acasă, ochii iubitei, graiul, cutezanța, lubirea până la capăt – iată una din calitățile superioare ale poeziei în genere. Cine iubește până la capăt, trăiește mult”).

Motivele care sunt, de fapt, și laimotivele străbătând creația de la un capăt la altul, se organizează după un principiu antinomic: cântecul Păsării-Eu se întâlnește cu cântecul de plumb al privighetorii: însăși Pasărea-Eu ascunde în sine pasărea ceea bună și pasărea ceea rea; neliniștile recheamă muguri „buni pentru somnul pruncilor”, momente blânde, materne, privitoare ale naturii; „asfaltul” (orașul) dialoghează cu pământul (satul). Viziunea apare, în virtutea unui asemenea spirit de opozitie ce lucrează în interior, polarizată, polemic-încordată. E o răsucire nervoasă, psihologică, o înversunare etică, o învăluire de esență filozofică cu ajutorul întrebărilor ce amână limpezimea, certitudinea.

Ion Vatamanu ne oferă nu conturul ca atare al stării sufletești, ci conturul ușor accidentat, prin spărțuri mai pătrunzând ceva nelămurit încă. Recunoaștem poetica

aplicată a structurii complexe. E un contur al gândului, născând conturul altui gând, în continuare, e, adică, un contur în contur; o imagine în care afirmația și negația concrecții și se întregesc delicat, ca albul și negrul de pe aripa rândunicii, pomenite în cântarea XVII a *Secundelor cu munți*: „Dacă tu ești chipul unei lumi... / Dacă aș mai avea de cunoscut ceva,/ Ti-aș spune că ești chipul/ A ceea ce am a cunoaște...”. Fixările de senzații din *Cuvintele de cretă* oferă surpriza descoperirii unui ceva straniu: „Străină bucuria (a zilei – n.n.), străină,/ Ca chipul seara la lumină”: „Ce zbuciumi tu, pământ topit,/ în flăcări greu mistuitoare,/ De parcă sunt, de parcă-mi pare,/ Că n-o-i iubi. Că am iubit...”; „Mi se pare sau poate/ într-adcvăr nă pot comunica cu mine.../. De parcă nu mă aud,/ Nu mă simt./ De parcă inima mea/ Nu știe în care piept a bătu”. Sunt mici structuri ale momentelor paradoxale ale trăirii, având o deosebită valoare acolo unde sensul se iluminizează prin întorsătură neașteptată a logiciei, bunăoară, ca în această revelație prilejuită de cuvântul „nimic”: „Barbar și cuvântul „nimic”;/ Ca un hoț ce l-am prins cu furtul în mână./ Și care nu recunoaște./ Ah, barbarul, nu recunoaște...”.

În linii mari, poezia lui I. Vatamanu se constituie din fragmente de viață structurate ciclic: ciclicitatea, ca principiu general, se exercită fie în interiorul unui poem (*Basmava, Pasăre Eu, Privighetoarea cântă plumb*), fie sub chip mai accentuat de contrapunct, fie sub aceea de organizare tematică elementară (*Secunde cu munți*), fie sub aceea de instrumentare laimotivică mai complexă (*Vara râurilor repezi, Prăbușirea prietenului, Femeia din muguri, Frumoasa cu prunci*), fie sub forma alternanței de secvențe estetice în proză.

Vatamanu aude cu acuitate ritmurile timpului, naturii, vieții cotidiene, racordate cu cele ale mișcărilor sufletești, încât diferențele formule pe care le cultivă au o diferită structură ritmică. Alegera are o amplitudă largă de la alexandrinul, care conform opiniei unora, este măsura perfectei muzicalități („în satul cu biserici din preajmă de Carpați/ Îmbujorate Eve rup fructe prin grădini,/ La sănii lor de mere te lacomi și te nspini, – în satul cu biserici din preajmă de Carpați...”) până la verslibrismul desfășurat în perioade stufoase („Căci timpul era legat și el snopii/ și strâns în legături de rogoz,/ de paie ude de secără, de orz,/ Spic la spic și zbucium la zbucium,/ Ca să nu se scuture,/ Iar tot ce se scutura al păsărilor rămânea...”) sau chiar până la proză în care doar sintaxa mai urmează legile propriu-zise ale poeziei (ciclul „A doua lumină” din volumul *De ziua frunzei*): „Frunza s-a făcut pământ, floarea s-a făcut lumină, privind aşa minunea, care atunci s-a-ntâmplat, vedeam pământul: chipul tăcii vedeam lumină: piept de mamă și purtând la brat minunea, am umblat să văd lumea, pământ meu născut din frunză, al meu soare – chip de floare...”.

Ca să înțelegem adeveratul conținut emoțional, perspectiva vizionii poetice, se cade să fim neapărat atenți la modificările de ritm, atât de frecvente: *Cântările dintăi* sunt concepute în volume solemnne („Au răsunat în piept cântările dinăi/ Cu meleci și stârjeni, și pași ce luminează”), meditația implică frazarea desfășurată sau transcrierea sub acompaniamentul stropilor de ploaie, notația publicistică impune stilul telegrafic („Urechile azi – antene atente./ Măneacă undele – cinci continente”), imperativele fragmentează și scurtează versul („Să nu surp, să nu uit, să nu pier”), confesiunea îl intimidează, îi dă o curgere degajată.

Deosebit de eficiente și de nuanțate sunt modificările ritmice în *De ziua frunzei*, ciclu în care poetul întrevede crugul dialectic al vremii de renaștere, veșejirea vegetală în înfrunzire. Destinul frunzei nu sugerează decât destinul omului; ca urmează legile continuării, regenerării veșnice, ale incepărilor reînviați din sfârșit. Cadențele folclorice viație („Cădea frunza și cădea./ Să tot omul sufere.../ Frunza toată cum s-o poarte,/ Să tot nască vieții din moarte”) sau cele ce îngâna „leserea” monotonă a firului morții cu cel al vieții („Pânză de frunze, tesere, tesere./ Fir de moarte, fir de învieri./ Albe rugini prin albe scântei, – Pânză de frunze, picioare de miei”), recurența obsesivă a înșuși cuvântului frunză („Iar la nuntă de frunze,/ Baut-am apă cu frunze, / Într-o ploaie de frunze...”) configurează o vizionare a dialecticii, adâncită prin faptul că notației peisagiste și a contemplației li se imprimă un fior baladesc.

Monologul pe care Ion Vatamanu speră programatic să-l scrie de-a lungul întregii sale creații, în manieră whitmaniană, s-a nuanțat pe parcurs: la ora debutului, el lăsă aspectul dezmarținării orizonturilor, al proiectării hiperbolice a eului pe fundal cosmic, continuă, apoi, într-un ciclu de monologuri și contururi, modeste ca substanță artistică; *Basmava* cultivă inventarul biografic whitmanian, *La mijlocul ierbii* anunță stările de îngândurare, marcând trecerea la cicлизarea momentelor emoționale și reflexive, instaurată definitiv în volumele posterioare. Paralel are loc valorificarea sporită a realului, o interiorizare a eului, care va duce și la grafarea unci Odisei intelectuale și spirituale a lui dintr-o astfel de explorare complexă un efort susținut de sintetizare a liricului, epicului și dramaticului care vor pregăti aspirația spre baladă, ca „ou primordial” (Goethe) al poeziei.

Ceea ce în *Basmava* se prefigura ca aspect de colaj, de înlăturare consecutivă de „trăiri”, în *Balade* se pune sub semnul unei vizuni organice, unitare. Fragmentele baladestii sunt existențe umane, „monade”, înșiruite pe firul memorialistic. Ele fac parte dintr-o trăire, în care eul (povestitorul) s-a obiectivizat cu desăvârsire, contopindu-se cu trăirile (destinele) colectivității. Detașarea de faptele reale c doar lirică, ținând de perspectiva amintirii; în fond povestitorul este parte întregului, este de acolo, dinlăuntrul universului rural, din „peisajele cu flori de măzăriche”. Nu mai e nevoie de a găsi punți de comunicare între social și biografic: eul și satul sunt angajați într-o unică biografie, care e prin excelенță socială.

Momentele unice de existență individuală se constituie într-un unicat existențial.

Răzbătate din balade un suflet aspru, epopeic, o neîndurătoare răvășire sub semnul legilor destinului. Prezența hiperbolei, după cum menționează și Pavel Boțu în genroasa prefată la *Măslinul oglindit*, „nu face decât să accentueze dramatismul vremilor de răspântie”.

Desprendem din ele, conjugate subtil, un portret al trăirilor și o trăire a portretelor, zăcămintele amintirilor fiind explorate și turnate în forme dure, a căror asperitate se impune numai de către. Este o galerie de tipuri, croite parecă după modelele general-umane de avari, vrăjitoare, de firii aprige și semete, de muncitorii ai pământului și, totodată, un lanț de convulsii ale memoriei baladistului, pe care și le înfățișează ca pe niște semne necicatrificate a ceea ce „a fost”, ca pe niște vitregii ale destinului, imprimate adânc în „mărvul” sătenilor. Senzația de ciudat se întregescă cu una de real ardent. În afara de fixarea epică a întâmplărilor (ea îl preocupa, de fapt, mai puțin pe baladist), se reține esența

tipologică surprinsă în metafore-cascadă: Dărăța, model de bunătate, este „simplă și multă” ca o stea pe cerul plin, ușoară ca o cămpie, pătrunsă de iz de floarea-soarelui, este „simplă și distinsă” ca sareea din pită, ca raza ce aduce amintirea de departe; Gheorghe, întruchipare a mândriei, „are pe chip înscrise dimineti cu roua-n strop”, iar sapa și hârleul pe care le mânuia „atingea cu vârful cozii/ Stelele, înaltul soare” (El dormea ca păpădia/ și era răpit de somn./ Căci în stăpânirea lui/ Se știa un fel de domn.../ El stătea în tronul planetei./ Cârmuia cu legea sapei/ și zdrobea în susfet focul/ Cu tăioasă sete-a apei”); bădeau Iacob, ca adevărat cavaler al speranței, tăinuind de la gura flămândă semințele, le puncea adânc în pământ și cu corpul istovit și sacrat de moarte și chiar în ora semănătului le acoperea, ferindu-le de năvala ciorilor („Iacob s-a-ntins cu gura pe sol,/ negre asupra-i ciorile-n stol/ Aşa să rămâie, aşa să ferească,/ ce-i pus în pământ să-ncolească...”); memorabilă este și balada despre cânepă, care devine martora mută a tuturor evenimentelor-cheie ale vieții sătanului – de la naștere până la moarte („și ningea, ningea,/ și se țesea, se măsura/ cu șchioapa, cu cotul,/ cu fata Varvarei,/ cu nunta lui Iorgu/ și cu Petracă-mortul...”).

Baladele „de pe două margini de război” și *Dialogurile banale*, în care apar și alte personaje cu care discută despre boile sociale, despre toate semnale de întrebare ce apar în susfet, au imbogățit firul monologic continuu al poeziei lui Ion Vatamanu cu noduri aspre, care sunt înseși semnale destinației, căci parafrazând ceea ce se spune în secvență despre consăteanul său Vasile, putem afirma că tot ce în lume este, se-ntâmplă și în susfetul Păsării Eu, care este poetul ...

ALTĂ IUBIRE NU ESTE

SIMPLU

Ca floarea soarelui, simplu,
Fii ochiul ce vede,
Căci o țară mai verde
Și-o oră mai verde
Tu n-ai.

Reazemul tău de țărână,
Ca dimineața pe plai,
Căci o mai scumpă lumină,
A doua lumină,
Tu n-ai.

Ca grâul în spice, simplu,
Fii rodul întreg, dăruirea,
Căci tu nu ai altă iubire,
Dar care altă iubire
Să ai ?

MAMĂ. PATRIE. DRAGOSTE...

Dragoste. Te numesc cu stârcea limbii ce mă-nvăță
 Că lucrurile-ntre ele nu se leagă cu capete de ată.
 Că-n limbă cuvântul, dacă se prăbușește,
 Înimi ta nu bate bărbătește.
 Și nu mai poți cuminte
 Să urezi cu sufletul la alte cuvinte.

Patrie. Te numesc cu datoria limbii care spune
 Că ești făcută din credințe bune,
 Căci limba nu e-o simplă vorbă
 Ce-ai spus-o ca s-o poți uita,
 Că cinc n-are Patrie,
 Vai de pustia și sărmama gură-sa.

Mamă. Te numesc cu limba laptelui tău
 Zâmbit de soare și păzit de zeu.
 Pruncu-n suferința ta se naște,
 De la tine-ntâi pe toate le cunoaște.

Mamă. Patrie. Dragoste...

Mai alese și mai sfinte
 Limba mea n-are cuvinte.

A FI CINSTIT

A fi cinstit nicicând nu e târziu,
 Și nu-i târziu să-ți aperi demnitatea,
 Și nu-i târziu să-ți amintești de frate,
 Și să nu uiți de mama și de tata.

Și nu-i târziu să mori, dacă-i dovedă
 Întregii tale vieți, cât ai iubit,
 Că dacă ești, tu ești ne-nlocuit
 Cu nimeni altul, decât numai cu tine.

În grăuî tău flămând să fii de pâine,
 Și apa care-o bei să-ți tremure pe chip,
 Iar sufletul să-ți sufere în timp,
 Să nu lipsești gândirea ta de neam.

C-aşa se trece săngele și lutul
 La orizontul prelungirii tale,
 Ca apa, care-și uită începutul,
 Curgând mereu cu valurile sale.

CRONICĂ, 4 MARTIE 1977

In noaptea de 4 martie,

La ora douăzeci și două și douăzeci și două de minute,
Cînd fărăimițam între degete pita
Pământul m-a lovit cu copita,
M-a scuturat de nostalgiă.

Străbunul nostru s-o fi supărat pe noi
Cu supărări nedrepte.
A vrut să se sprijine de careva
Și-a lunecat în deșirate sentimente.

Care taină-i mai tainică,
Ca frecvența lăuntricelor ruperi,
Cînd o supărare satanică
Pe liniște alunecă ?

Copiii întrebau:
“Ce-i asta ?
Se cutremură părinții tari,
Pasarea ciugulește lumina-n fereastră,
Ce-i asta ?
Inima, tată, unde-i,
Poate că fugе pe undele
Sufletului cutremurat ?”

Iat-o dragostea, adînc a strigat
În mîncările susflecate ale nopții,
De parcă, nenăscuții încă, strânepoții
De străpărinții lor au aflat.

Aerul – desfăcut în casă,
Poezia – desfăcută pe masă.
Cuvintele se desfăcuseră-ntr-atât
Că s-atingeau cu tăcerea de pământ,
Iar între degete pita
Își cutremura gustul.

ÎN DOI CU LUNA

Pân-acasă nu c mult –
Eu cu luna –adesea-am mers ,
Şi-am vorbit în doi cu luna
Despre trebi în univers.

Eu îi spun şi ea m-ascultă
Cu o rară-ntelepciune -
Asta, zău, că n-am găsit-o
Nici la mine, nici la lume.

Eu îi spun ce-n suflet arde,
Visul neştiut de nime,
Ea luminile-şi tresaltă
Şi mă sfătuie la rîmc.

Către-a ei fiinţă sus
Mi se-naltă-n gânduri crinii,
Cît de simplu mă sculă
Acest geniu al luminii.

Astfel amândoi cu luna,
Urmând calea împreună,
Eu încet ajung acasă,
Unde-ajunge biata lună ?

DESTINUL ÎNSUŞI

De nu ţi-i dat harul
Brăul să fi,
Degeaba paharul
Cu stropii pustii,

De nu ţi-i dat plinul,
Măsura în dram,
Degeaba alimul
Frunzei pe ram.

De nu ţi-i cuvântul
Însuşi destinul,
Degeaba avântul
În care declini.

De nu ţi-i întinsul
Licăr ca iarba,
Taie-ţi cuprinsul.
Degeaba.

CU-NTÂIA FRUNZĂ DE TOAMNĂ

CA ÎN ICOANĂ

Dintr-un ritm în altul am ieșit ades
Să fiu mai auzit și-un pic mai înțeles,
Căci am purtat în ochi lumină gânditoare,
Voind a vă uni c-un suflet și-o căntare.

Sa mă ridic cu voi în carte și la plug,
Pufin, pe căt am fost, mai mult să vă ajung,
Cocoarele se duc și gândul mi-l întrec,
C-o aripă de-a lor prin pieptul vostru trec.

Vă las să m-asteptați din nou în primăvară,
Sosind pe muguri noi, îndrăgostit de țără,
C-am legănat în grai și-am sfătuit cuminte
Copii ce vor găsi în mine un părinte.

La chipul sfântului copil
Mă uit ca în icoană.
Am tremurat în moartea care
Nu m-a primit, Ioană.

Am tremurat în viață când
N-a fost să tremur, dacă
Lăsam cuvintele uitate
Și graiul meu să tacă.

Am izbucnit ca pâinea-n câmp,
Împovărând pământul,
C-asa să reazem mai puteam
Cu fruntea mea cuvântul.

C-asa să cugct și să fiu,
Și să nu uit părinții,
Eu m-am închis în patru stânci
La fundurile credinței.

Să gust și să rămân flămând
De-ntreaga mea lumină:
La chipul sfântului copil,
Cu zbucium și cu vină.

De parcă alunec sub vis,
Încape cărarea-mi cu focuri de strajă,
Alunec adânc sub strajă
Și-ntrig m-am deschis.

Ce-i asta ? Pe cine întreb ?
În gustul spart de alună,
Alunec sub lună
Și-n dulcele verb.

Ca-n foc, ca-n astru,
În rază, depăin,
Alunec adânc în destin
Pe drumul albastru.

Îți răspund, mă răzbun,
Tu, frate al meu, e cîntarea
Ce nu mă mai iartă, ca sarea,
Și-n gustul ei mă supun.

Este pământul, este,
Calul acesta dat cu foc la copită,
Este dragostea, este,
Vîntul acesta, glăsuind în răchită.

Este făntâna, este,
Port în brațe apa ei toată,
Este cântecul, este,
În inima mea inundată.

Este chipul pe care-l creez,
Ca nimeni nicând să nu moară,
O muncă în plus
Pentru pământul nostru.

FUGA MERELOR

Grădină cu mere, cu meri,
Grădină cu vere, cu veri,
Viața povestește-ți-o toată,
O poveste rotundă și coaptă.

Povestește-ți-l unchiul ce-n zi
Și-a ofstat răsuflarea-n coroană,
Că-n această grădină porni
Să crească pe ram o icoană.

Că-n această grădină ostatec
Mi-i jocul ce suflă amurg,
De parcă adună jăratec
Copilul aprins ca un rug.

De parcă pogoară din pom
Pe cădereea merelor coapte,
Să se caute omul cu om
Sub crengile-n cet tupilate.

De parcă se leagă în trunchi,
Umbra de umbră se ține –
O, bâtrâne, bunulé unchi,
Fug merele acum de la tine.

DE AUGUST

Oglindită floare în raze,
De august porumbul în lapte,
Suferință simplă ca nașterea,
Iubire de tine.

Oglindită prună-n grădină,
De august creanga se-ndoiaie,
Suferință simplă ca dorul,
Iubire de tine.

Oglindită muncă-n floare,
De august albina, nectarul,
Suferință simplă cu harul,
Iubire de tine.

Sufăr credința vorbirii,
Augustul de o seamă cu mine,
Ziuă simplă de-ndrăgostit,
Iubire de tine.

Sufletul mi-e aşa de deschis,
Că nu-i loc pentru umbre.
Mi-am întrecut propriile urme
Aproape ca-n vis.

ERA TIMPUL GRĂBIT

Era timpul grăbit
Și târziu pentru cântec,
Da-n față – câmpul arat.

Am desfăcut o brazdă în două
Și-n târziu acel am întrebat:
- Rudele mele pe unde-s ?

- În coroană de pom,
În fice frunză – câte un om.
Iar acolo unde-i frunza mai rară
Se așteaptă o stea să răsară.

Era timpul grăbit
Și târziu pentru cântec,
Da-n față, câmpul arat:

- Rudele mele pe unde-s ?

- Toate-s aici.
S-au semănat.

CA-NTÂIA CANĂ CU LAPTE

Mă-mbăt de iarbă, de verde,
Mă-mbăt de două ori doi.
Mai tare, ca vinul, ca visul,
E-o frunză de trifoi.

Mă scutur de zare, de vânt,
Nisipul mi-l scutur în clipe.
De-aici să nu fug, să nu zbor,
Taie-mi aceste aripe.

Să nu mă surp, să nu uit, să nu pier,
Când dorul în ținte mă bate,
Ce iarbă, acasă, ce scumpă,
Ca-ntâia cană cu lapte.

STROP CLĂTINAT

ORIGINE

Leagănă în vie strugul –
Un prieten vechi.
Nu cresc frunze pe lăstar –
Fete la priveghi.

Cum se ntoarce-n casă vinul ?
Care strop e-ntâiul ?
Cel ce clatină sub geană
Singur căpătiiul.

Tu să-mi spui ce leagănă via
Pe-un subțire ciot de rază ?
Un prieten plecat ca să vadă
Unde-l duc pe altul de-acasă.

Până-n stilou plângcea
Cu stropul ei cerneala,
Mama-n câmp strângcea
Ca să se umple poala.

Până-n hârtii găseam
Ce n-ar putea minti,
O, tatăl meu cosea
Ce-n ses îi răsări.

Până-n cuvântul șters
Puneam pe-un alt mai bun,
Părinții mei au mers
De-acasă la străbuni.

Acum când versu-i gata
Și-n rime îl ascult,
Nu-i mama și nu-i tata,
Și-l scriu de la-nceput.

PLOAIE ACASĂ

La geamul deschis o ploaie abundă –
Cine se urcă pe stropii fugari ?
Ca dragostea trece această secundă,
Oglindă și ea a orelor mari.

Ogrădă pătrată, crescută de iarbă,
Prețuităndeni o ploaie te-arată.
Plouă, de parcă stropii mă-ntreabă
De părinți și familia toată.

Plouă, de parcă apa n-ajunge
În râu, în țărână, în ochiul deschis,
Ca dragostea, ploaia acasă mă duce
Cu gânduri pe valuri și flori de caiș.

AMINTIRE TRECĂTOARE

Verde lucernă de-acasă,
Mă ierjă: tă-am uitat o cântare,
Mereu te găseam pentru coasă,
Nicicând în Tânără floare.

Suflete verde, trecut în otavă,
Ce bine că n-ai amintiri !
Gândirea-i amară, curatătă outrăvă,
Când viață pe ea tă-o înscri.

Mă bucur, dragoste verde,
De liniștea ta și de floare –
Ce leac pentru suflet și-l vede
Amintirea mea trecătoare.

ULTIMUL CÂNTEC AL BUNICII

Tânără de-aș fi,
Glas de-aș avea,
M-aș face pasăre,
În pom aș urca,
Așa aș cânta:

Copile, copile,
Să mai am zile,
Să treacă norul,
Ce-mi-ntunecă zborul,
Să răsără soarele,
Să nu mă doară picioarele,
Ploaia cu stropii
Să nu-mi umbrească ochii,
Că femeia bătrâna
E zi fără lumină,
Stă cu nepoții la masă,
Dar e plecată de-acasă.

Că Tânără eram
Și glas aveam,
Pasăre zburam
În grădină, pe ram,
Pe frunză, pe rază,
Unde azi luminează
Lacrima-n amiază.

PÂINEA AMINTITĂ

Coajă arsă de pâine,
Secară purtată prin foc,
Seamănă pământul cu tine
La marginea pe care mă rog.

Nu-s multe cuvintele-aice,
Ca plopii ce-i număr pe culme.
Ai, pocnetul acela de bice
La gura flămândă a lumii.

Ai, șoapta aceea la spic,
În ochii plini de rușine,
Mort a căzut un voinic
Cu gura peste mine.

Ai, luna, flămândă și ea,
Și dusă în cer să piară oloagă,
Mâncată scânteia pe care-o făta
În destinul ei de mărțoagă.

Coajă arsă de pâine,
Sărut al buzei crăpate,
Doar ochii îi las lângă tine
Să spună ce știu mai departe ...

FAPTĂ ȘI ZĂBAVĂ

De la gream în frunză teiu
Peste noapte-a-n galbenit.
Nu știu ce culori și mie
Toamna asta mi-a găsit.

Eu, visând aşa departe,
Nici să știu că-i mai aproape,
Nu ce intră în iarbă
Dar ce bate-n val de ape.

Cum putea-voi să difer
Noaptea-n somnul de lămâie
Tot ce-a fost aşa devreme
De-o nimică aşa târzie.

Sau că-i galbenă coroana,
Care verde a fost aseară,
Iată c-a sosit și toamna
Ca să uit ce-i primăvara.

FLOARE DE PEPENE

Floare de pepene – suflete bland,
Galbenă taina-n amurg,
Muncitoare și tu, și tu zâmbisind
Cu forță de demiuerg.

Rază pe curpân – gând roditor
Pe-o vară largind universul.
În tainele tale albină cobor
Să nu-mi sterpească versul.

O, galben cuvânt, pe care-l găsesc,
Cine cu el se-nrudește ?
Floare de pepene – grai omenesc,
În care demiuergul vorbește.

MIRELE MORT

Largă suflare, Tânără înimă,
Cum aeru-n tine s-a rupt ?
Şi gândul se teme de moarte
Şi-mbâtrâneşte-ntr-o elipă, ca zgura.

N-au glas să vorbească ochii închişi,
Sub ploape dragostea se face de piatră.
Plânge mireasa ca o floare bâtrână
La creştetul mirelui ei.

O, mirele mort e ca râul ce seacă,
Pământul sub el e fără de rod,
Se roagă, dar cui, femeile-acestea în lacrimi,
Când moartea-l cuprinde ca pe-o sărbătoare a ei.

Şi-l mângâie lină.
O, Tânără înimă !
Ce-i aeru-n cale nu mai este lumină ?

ZORI DE ZIUĂ

Ce zori de ziua mari !
Dorm pomii plini de ceață.
Mă-ncercă-un aer dulce,
Zaharisit de viață.

Călcând pe frunza toamnei,
Râscol din somnuri strada,
Se sting pe rând, în cale,
Ba steaua, ba lampada.

Sunt singur, nu e nime,
Cel nedormit ca mine.
Să-i spun – cui aş putea ?
Sau să urmez – pe cine ?

Trec timpu-n zorii lui,
Râscol din zahăr viață,
O, mi-a părut că-s singur,
Dar, iat-o: dimineață !

NINGE ACASĂ

Fulgi singuratici, zei topită,
Din care zboruri sunteți ?
Pasul cum mi-l ghiciti ?
Focul în care îngheț ?

La fel amintirea, zeu de zăpadă,
Trece cu fulgul topit,
Ninge acasă, se șterge-n ogrădă
Urma pe care-am venit.

NU-MI SUPĂRA ...

Nu-mi supăra, prietene, casa,
Că viața mea e-ntreagă-aice,
Cu grâu ei cobor din spice,
Nu-l supăra, prietene.

Nu-mi supăra, prietene, iubirea,
Mi-o lasă toată și cu zburătoria,
Căci eu iubesc cu-ntregul zburătoria,
Nesupărat, prietene.

Nu-mi supăra, prietene, rudele,
Că-mi tulburi fața și izvorul,
Eu m-am născut cum naște dorul,
Nesupărat, prietene.

Nu-mi supăra, prietene, cuvântul,
Mi-l lasă tările și jărâmii,
Ca soarele ce trece-n pâine,
Nesupărând, prietene.

DE MULTĂ FLOARE, MULTĂ STEA

Dar nu e cerul numai stele
În univers, departe,
Din viața mea e-o jumătate
Și visul vietii mele.

Dar nu e câmpul numai floare
La orizont, în ceață,
E jumătatea mea de viață
Ce-ntreagă va râsare.

Dar nu-i ușor să mă risipe
De suflet și de gând,
În clipa-n care culegând
Mi-au mai rămas aripe.

De multă floare, multă stea –
Așa de albă fată,
Că mi-am văzut întreaga viață,
Pe unde se trecea.

ÎN AMINTIREA LUI LEONTE NICORICI

Bătrâne, cum te mai chemi ?
Cine-ți mai zice porecla ?
În fundul grădinii timpul acum
Coace porumbul și sfecă.

Ce plantă-ai sădăt în gura deschisă,
Ca stropul ce cată-n sol folosință.
Mă leg de brațul tău zgrunțuros,
Cât suflarea mai are putință.

La cușca cu iepuri, pe-o clipă de muscă,
La chironul bătut în lemnul pustiu,
În chipul tău mă socot cu răbdarea
Și-n materia privirii o scriu.

Bătrâne, cum mi-i sete de tine,
Cu gura pe stropul plecat la izvoare,
De-o mustăță, ca mielul adormit în odihnă,
Cu mită lui toarsă-n aceste covoare.

De cumpănă azi te găsesc rezemnat,
În amurgul lăsat peste mărul bătrân,
În apa făntânii, în licărul mut,
În ochii și-n glasul, în care m-amân.

E LIPSĂ CINEVA ÎNTRE NOI

Că i-a fost hărăzit murg să fie,
Cal frumos de călărie,
Des la coamă, tare la os,
În galop – stele cădeau pe jos.

Ai, murgule, dragule, spinare de cerb,
Te caut, pe urme, drumul întreb,
Ascund în buzunare mânunchiul de fân,
De coama ta mă mai ţin.

Într-un vechi cupitorăş de la țară
Văd focul ce-ți ieșea prin nară.
La iesle ? Nu este. Poate e-n ses ?
Murgul meu a ajuns în univers.

Păscând orizontal, a înghițit amurgul,
Unde-i osul cel tare ? Dragul meu, murgul ?
Animalul mirilor, calul nuntălor
Azi paște zăpada pe crestele munților.

Pașnic animal, vântul mireselor,
Dor tineresc, taina aleselor,
Ai, murgule, căzut și tu în război,
Iubito, nu-ți pare că-i lipsă cineva între noi ?

SFÂTUIND COPILUL

N-o pierde de ță-i scrisă amintirea
Sau ță-i sortită flacăra de mâine.
Nu te schimba cu altul dacă-n tine
Cer lămurirea sufletul și gândul.

Nu zădări ce nu-i al tău cu firea,
Ce n-a durut nicicând în casa ta.
De nu iubești, iubirea n-o-nșela,
Nici ură, dacă nu urăști.

Căci pedepsit vei fi și sters
Creionul tău ce-a scris cu neștiință.
De moarte te ferește doar credința
În care-ai nedormit și te-ai ales,

La ceasul dimineții-n care sună
Talanga oilor în ierbi fără păcat,
Mi-e sufletul un foc nestrecurat
Pe pânzele întinse ale vieții.

O SEARĂ ACASĂ

O seară acasă e cât un veac întreg,
Liniștea-n struguri se coace și ea,
Toate le-adun, le simt și le leg,
Acasă e și înima mea.

Și se uită bâtrânilii, se uită mirați,
Albă cămașă de ce o îmbrac ?
E timpul de seară, e ziua de marți,
Dar eu m-am gătit lângă ei ca să tac.

Dar eu m-am gătit și stau între gânduri:
Doi fluturi ușori, albi mei buni,
Un clopot mă sună departe în rânduri,
O, clopot, de ce tot mă suni ?

VARA, FRUNZA

E vară, iar frunza
Ce rară e-n nuc !
Dar toată cât este
În cântec o duc.

Căci ziua-n amiază
Mă umple cumva,
Se-ninde c-o rază
În inima mea.

O. frunză, de-ai fi
Inimă-n om,
Ce-ar bate în piept
Ar cade din pom.

Scânteie, o, galben
Suflet sonor,
Ca nucul în frunză,
Mai mult trecător.

ÎNTOARCERE ACASĂ

Spicul, ale cui mustăți îmi arată ?

Floarea-i tăcere a buzelor roșii.

În zori câte lumi anunță cocoșii !

Tărâna ogrăzii i-atât de umblată !

Pesemne că iarba, venind de departe,

De-o mie de ori păscută de vite,

Arc și-n sol niște vârfuri finale,

Ce-ajung la mustața vreunui părinte.

Ochiul e-al zilei. Al noptii e gândul.

Casa e plină de oaspeti și rude.

Timpu-i la ora, la care pământul

Vorba de-acasă aude.

VOI AVEA

Voi avea toate zilele câte le cauț,

Voi avea toate diminețile câte le cauț,

Ca să nu uit drumul acasă.

Voi avea și o pasare pe-aproape:

Nicicând să nu fiu singur.

ALE BAŞTINII CÂMPURI ...

Nu e pe lume mai grea necredință,
Ca uitarea părinților.
În suflet crește putredă mlaștină
Pe locul îndepărării de baștină.

Ce-n minte auzi ? Ce-n inimă bate ?
Ale baștinii câmpuri uitate.
Părinții bâtrâni cu ochii te-adună,
De parcă vor o poezie să spună ...

CUVINTELE

Așa simple cum știam
A le pune să vorbească,
Așa simple le spuneam
Fără gând să strâlucească.

Așa simple, din câmpie,
Adunate pe la sapă
Și-ngrijite pe hârtie,
Cele ce puteau să-ncapă.

Așa simple, dintr-o casă,
Sfătuite de părinți,
Partea lor mai luminoasă
Mestecând-o printre dinți.

Așa simple, numai ele,
Au putut șopti iubirea,
Sunt puține, ale mele,
Dintr-un soi de omenire.

Așa simple, dar sunt toate
Și n-au când să lămurească,
Eu le-am supt cu stropi de lapte
Într-o casă țărănească.

PE UN ZBOR DE RÂNDUNEA

Intr-un cânt ce mi-l închipui,
Lăcomind pe zare steaua,
Ușurel înclină vântul
Tânăr chipul ca nuaua.

Pe un zbor de rândunea
Eu te chem, te văd, te caut,
Când aproape, când departe,
Printre sunete de flaut.

Aşa poate-nchipuirea
Rătăci adânc în spaţii,
Trecători şi creste verzi,
Coborând ca să se-nalte.

Ce mă miră ? Care vrajă
Azi mă poartă către tine ?
Sunătorul clopot bate
Sus în Tara Bucovinei.

CU CARTEA PE MASĂ

Azi m-am văzut între două coperte
Volumul închis şi ochiu-ndoiait.
Citind careva, de mine mai dete,
Şi-atunci aşa m-a-ntrebat:

- Ce cauți aice, măi frate,
În pagina roasă a volumului gros ?
- Poate- aşa se compune o carte,
Din carne puțină pe os.

Coperta-nvelindu-ţi privirea,
În ochi îndoiatele pagini,
Poate- aşa se arată iubirea,
Ca umbra unei imagini ?

Ce este ? Cum mai răspunde,
Citindu-mă- aşa în obraz ?
Volumul închis şi câteva rude,
Într-o pagină găsindu-mă azi ...

MAL PRIPOROS ...

Mal priporos ... iar în vale
E râul ce curge ușor.
Pui mici de ciocănițoare
Dorm lângă mamele lor.

Ce-i valul care-i trecut,
Ajuns doar urma s-astupe ?
E-un lapte greu de băut,
Când matca-și curăță stupii.

Ce-s cunoașterile tale de tine:
Două frunze ca ochii închiși ?
O, pământ zburat de albine
Și ciupit de-un verde măcriș !

Eu te privesc ... iar în vale
Stă păpușoiul în pop,
Tu, singura mea legânare
Între două coroane de plop.

UNDE-S NĂSCUT

M-aș îmbăta în astă seară
De-un văzduh cu părinti, la țară,
Cu rudele și din aceeași mână
Aceeasi stea și gustul de lumină.

M-aș îmbăta în astă seară
De-o verde-mbrătișare-n vară,
De care a uitat și-i fără dor de ea
Această lume de pe strada mea.

Acolo-n câmp, pe-o margine de zare,
S-apuc o dată zorii și-acceași sărbătoare,
Să pot găsi un loc la setea de izvor,
Să beau cu ei un strop – aceeași viață-a lor.

PE LÂNGĂ CULMEA CU PLOPI

Singurătatea mea nu vrea să iasă din mine,
Mă minte, îmi promite,
Precum promite ziua în fața soarelui
Sau spinul în calea tăpilor.
Prăpădită prin trup, împrăștiată,
Ca săngele, ca tesutul pe os
Sau ca altceva ce n-are încă nume,
Dar știut că s-ascunde în plopii cei de pe culme.

Ce amurg și cum se urcă o apă
Cu valul în sus,
De parcă vrea să spună ceva, cere cuvântul,
Dar nu se poate hotărî ...

Ieși, că nu era nevoie să te reții așa de mult !
Pleacă, că n-am avut nevoie de tine niciodată !

O, țipătul acesta pe lângă culmea cu plopi ...

PEISAJ

Cuvântu-i un lut de clădit în perete,
El ține de suflarea omenească.
Ceea ce nu crește în suflet,
Nici în perete n-o să mai crească.

Pieptul nu poate fi tencuit,
Nici vopsită inima nu este.
Aprind becul din casă și uită-te,
Poate-n odaie vei vedea vreo poveste.

Toamna nu e numai de numărat,
Ea mai are un vânt ce tresăltă.
Privirea care nu e ca marea
Are culoarea unui val de baltă.

Ce te faci cu bostanii cei proști
Ce-n grădină alături sunt muji:
O natură bună de ros,
Ca să mânânci și să uiți.

Gându-se-nvecinează cu steaua
Focu-n vâpaie ascultă,
În sfânta lumânare acum
Suflă cu nara o ciută.

Simți aburul nării ?
El i-așa de puțin și subțire !
Ca mireasa ce-i o stinsă scânteie
La nunta fără de mire.

STEJARUL ȘI POETUL

E prea frumos, poete, când harnic mă supui
Să bată frunza mea în cele ce le spui,
Cuvântul care-l cântă și-așa de-nalt l-așezi
Într-o coroană mândră pe legămintele verzi.

Natura mea-i rănită, mă doare frunza-n creangă,
Plâng morții mei în aer, ca o nălucă neagră,
Că-n veacul tău de azi eu nu mai am puteri
Să mai repet pădurea în verdele de ieri.

Povara mea, poate, e și a ta povară,
Când zorii zilei varsă niște lumini de seară,
Când simt cădereea frunzei la început de mugur,
Poete, sunt un pom. Cu ce să te mai bucur ?

VĂZDUH DE-ACASĂ

Seceră secerea ploile.
- ieși, moarte, din plopi !
Odihna o suflă oile,
Crește pâinea pe stropi.

Iat-o rădăcina: curge !
Pe sub mine-i izvorul.
Plaiul acesta mi-i dulce:
Suflete, umple-ți ulciorul !

Văzduh de-acasă – părinte,
Inima-n tine-i topită.
Are gustul fierbinte
Aici fărâma de pită.

Reazem de tine, bunule,
Privirea – acești licurici.
O, stea a iubirii, bucură-te,
Pe unde lumina-mi ridici.

ÎN GRĂDINĂ ALEASĂ

ÎN GRĂDINĂ ALEASĂ

Mi-am topit sufletul în flori.

Într-o grădină aleasă,
cîntau cuvintele mele, în loc de păsări,
înmuri în soaptă, verzi ca frunzele,
zbuciumate la ora cântecului ...
Departă, într-o grădină aleasă,
pe care-am visat-o,
tot uitându-mă la ea,
nemaștiindu-i sfîrșitul ...

Mi-am topit sufletu-n flori,
în cântece,
pe ramuri de pomi, în grădină aleasă,
pe unde cuvintele cîntă în loc de păsări ...

GENEALOGIE

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine ?

Noi din strămoși venim albine.
Pământu-i floarea noastră dulce,
Nectarul lui ne e destinul,
Deșertul și deplinul,
Cucoara ce ne duce ...

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine ?

Când pleacă doi, unul rămâne,
Că din strămoși venim albine,
Iar cel de azi cu cel de mâine,
Când aminte și-or aduce,
Pe-o margine de câmp în vară:
„Pământul – floarea noastră dulce”,
Vor șopti a căta oară.

Ai auzit de tatăl meu, de mama și de mine ?

Noi din strămoși venim albine.
Când pleacă unul, rămân doi
Și-n floare se-ntâlnesc apoi,
Mireasă – ea, el – Mire
Și-asa de tineri mi-i aduce
Pământul, floarea noastră dulce ...

UN CÂNTEC FĂRĂ SEAMĂN

Ne trebuie un cântec fără seamăn în casă.

- Ca focul din musturi,
a spus cea mai mică.
- Ca un proverb tăios, ca o sete,
a spus mijlocia.
- Ca ntoașcerea acasă din lungi rătăciri,
pe-un soareurgător,
a spus cea mai mare.
- Ca singurătatea mării, bărbeate,
a spus femeia cu trei fete.

- Ne trebuie, femeie,
un cântec fără de seamăn în casă.

SALCIE LA CĂPĂTÂI

M-am oprit în preajma unei salcii
și-am stat așa un timp.
Salcia gîndeau.
În felul frunzei lungi cu stare verticală
Și miile de mlăzi ce-n aer pendulau
Vedeam, developându-sc, gândirea,
Anume gândul ireal, acel care visează.
Altfel cum se explică că unduarea apei
Salcia reflectă chip curat de dragoste ?
Dar dragostea e gânditoare ...
Și seamănă privirii verzi,
Cu care salcia mereu se uită-n ape,
Cătând un regretat la fel de ireal ...
Altfel cum se explică faptul frunzei
De-a semăna c-o lacrimă, c-un dor
Acestea, însă, sunt gîndire pură ...
Stând în preajma salciei,
Mi-am zis într-un târziu:
- Fiecare om ar trebui să aibă-n casa lui
O salcie la căpătâi ...

UMBRĂ PE CÂMPURI

Eu însuși m-am sperat de mine.
Așa de-mpietrită mi-era fața.
Sub cămașă-mi vorbea
Sufletul prin niște semne,
Pe care nimeni nu le cunoștea.
O, prietenie, eu însuși m-am speriat de mine.
De-acolo, de pe vârful stâncii,
Cînd umbra mea se lăsa peste vale,
Am văzut doi tărani:
Erau tata și mama,
Umbra mea o duceau în spate
S-o-imprăștie
Pe câmpuri ...

ÎNFRUNTÂND NESFÂRȘITUL

Inconjurați de iarbă, la mijloc de șes,
Ca-n marea verde, două pânze albe.
Săltând ușor pe vânt și ape,
Treceam îngândurăți, vorbind de iarba aceasta,
Căreia nu-i știm sfârșitul.
De fapt, vorbeam de noi,
De două pânze albe, care fără urme
Se pierd pe-nținsul verde
Și cale înapoi nu au.
Da, vorbeam de noi, căci drumul înapoi
Uitându-l, ne rămânea
Să trecem nesfârșitul verde,
Să-l trecem înfruntând ...
De fapt, vorbeam de noi,
De două pânze, lopătând
În marea verde-a ierbilor din jur ...

CÂNTEC DE MUGURI

Intre munți bat clopoțele lunii,
Cu luna alunecă-n flori primăvara,
Alunecă-n ochii mei de alună ...

Cuvintele-ncep cu mugurii lor,
Dau în căpușă tăcerile,
De parcă mă urc pe piscul înalt
Să liniștesc un clopot al lunii ...

Am început să visez stânci goale,
Briză de mare,
Vîntul nu mă mai poate sufla,
Mă lasă să cresc,
Să-mi duc rădăcinile până-n inima străbunilor,
Ca să fac drum din flori scuturate ...

Mai bat între munți clopoțele lunii,
Cu luna alunecă-n mine primăvara,
Alunecă-n ochii mei de alună ...

A sosit timpul unui cântec
De muguri ...

CHIPUL DIN RAM

Tot mai senin mă-nfătișez în ram,
E casa ce-o zidesc pe frunza care-o am,
Sorbind văzduhul gol și vлага lui înaltă,
Părăsesc o zi ca să mă duc în alta.

Izvoarele ţăranei mă trec aşa de-a drept,
S-aplaecă cineva la inima-mi din piept ?
Tu, omule, ce treci ca oglindirea-n stea,
De cine ești chemat și care-i urma ta ?

Întreb și poate că n-o fi nici un răspuns,
Că însuți eu pe mine aice m-am adus,
Și-n ramul care stă întins în dimineață
Văd două mâini. E mama. E sufletul. E viața.

DIVIZARE LA INFINIT

Noi ne uitam la ploaie. Curgea din pacea cerului,
Curgea nestăvilit.
- Ce gravitate. Iar stropul e forma cea mai aptă
Acestui infinit, pe care-abia în strop
Mai limpădo-l simțim, atunci când acesta,
Susținut de aer, plutește cu aripi rotunde,
Doar în preclipsa suspendării-n aer,
Căci mai apoi, ciocnindu-se de niște forme dure,
Se divizează-n mii de stropi mai mici,
Ce-aproape nu se văd.
Deși rotundul și-acum nu se schimbă,
El, totuși, nu e. A dispărut.
Deci, stropul divizat la infinit dispare.
Aceasta-nseamnă că forma lui
Difuză și ca-ntrugul infinit ...

... Așa-mi vorbeai, iar eu, privindu-te,
Mai mult vedeam ce spui decât înțelegeam ...
Eu mă gândeam la plânsul tău odată,
Când tu plângelai nestăvilit ...
- Un infinit al lacrimii, mi-am zis,
Un infinit ...
Abia acumă înțeleg ce m-am gândit odată:
- O divizare-n mii de stropi mai mici,
Rotundul, însă, și divizat rămâne ...

... Mai mult vedeam ce spui decât înțelegeam ...
... Eu mă uitam la ploaie,
precum odată m-am uitat la tine ...

ÎN RESTUL ZILEI

Fulgua în primăvară. Fulgi apoși și obosiți cădeau pe floarea desfăcută. Cădeau și se topeau. Probabil, floarea cu fierbinți petale, deși supusă și aștepta sfârșitul, ea, totuși, rezista acestor oboșeli cerești, că altfel n-aș putea numi ninsoarea-n toi de mai, ea, totuși, rezista.
Tu-n restul zilei de floare-mi tot vorbeai,
ca un copil, trezit la miezul nopții
dintr-un vis urât ce i-a furat păpușa ...

Tu-n restul zilei te-ai gândit la tine,
în floarea aceea viață și-o vedeați,
la fel cu fulguri și-ndemnuri de-a trăi,
de-a rezista și-atunci, cînd spontan se-ncepe
goana înspuimată cu-nzăpezite iepe:
de-a rezista și-atunci ...

De fapt,
în restul zilei tu te-ai gândit la tine ...

TOAMNA LA CODRU

Am venit și plouă,
Te desparte-n două
Negura pe ram.

Toamna-ncetinind
Un ecou și dacă
Frunza o dezbracă
Golul și-l cuprind.

De departe sună,
Vântul te răstoarnă
Într-un glas de goarnă
Un prelung de lună.

Și culeg în crengi
Sunete tărziu,
Vise cenușii,
Rătăcite, reci.

Deshușesc în rug
Cum se-nalță iar
Frunze-n primăvară
Tinere mă duc.

O, ce măreție.
Codrul mi s-arată
Peste timp deodată
Viața lui și-a mea.

AGUDUL

Lui Gheorghe și Anei

Le-am spus să nu-l taie.
Ograda-i pustie ca după mort.

Așa de-nalt și rotat și așa de cu umbră,
Și vântul, ales din coroană,
Legăna-n văzduh goale tăceri.

Cătuau să găsească ce nicicind n-or găsi.
Încă bunelul mereu stăruia:
- Lasă-l să fie, Mai bine să fie,
decât să nu fie ! Încă bunelul mereu stăruia.
De s-ar întoarce bunelul de unde-i acum,
ar trage la altă casă.
S-ar teme să intre-n ograda
Pustie ca după mort.

Le-am spus să nu-l taie.

Iată-i singuri, rătăcind cu privirea,
ceva căutând, căutând,
ce n-or mai găsi, căci nu e. Poul ce nu e.

Ei, singurii.

Le-am spus să nu-l taie.

UN CÂNTEC CÂT VIAȚA

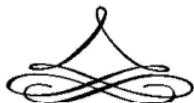
Un cântec de copilăric,
Un cântec cu mielei,
Cu fluturi și visie,
Un cântec cu spini,
Cu șerpi și urzici,
Un cântec cu părinți și bunei.

Când am încheiat cântecul,
Pe locul buneilor erau mama și tata ...

Un cântec iubitei,
Un cântec cu foc,
Cu sacrini și nesomn,
Un cântec cu spini,
Cu șerpi și urzici,
Un cântec fără de părinți.

Când era să-nchei cântecul,
Iubita,
Ca o pasăre,
Se gătea să plece ...
Un cântec mie,
Un cântec al sufletului,
Al vietii, al morții.
Un cântec singur,
Tot uitându-mă la iubită,
La pasarea care zbură ...

Între mine și pasarea aceea
Văd cioburi de cântec,
Verzi ca meditația poetului
Pe țarmul unei mări îndepărтate ...

CUM ALTA-N SAT NU MAI ESTE

- **C**e sărbătoare-i în casa asta
de v-ați adunat așa de mulți ?

- A murit stăpâna Anița, om bun,
și era o femeie, cum alta-n sat nu mai este.
Om duce-o în deal, cum pe nime n-am dus,
și-om plâng cu totii în sat, om bun,
că ne plâng sufletele-n ochi.
De ești cu suflet, om bun,
plâng alături de noi ...

... Si-am mers cu oamenii aceia, si-am tăcut,
până ce sufletul mi s-a zbătut în ochi ...

Anița, o femeie, cum alta-n sat nu mai este.

APUS DE SOARE

Apus de soare – un chip cu insomnii
Se ascunde între pleoape:
Și cad luceferii prin vii,
Și sfărăie ca-n ape.

De parcă nu-i nimic real,
E-un basm amăgitor ca sfîntii,
Și pleacă pe-un obraz oval
Stâpânul inimii și-al mintii ...

FLĂCĂRI DE PRIMĂVARĂ

In foc se topeau rămășițele iernii:
Frunze și crengi, și ierburi uscate,
Un abur cețos,
Și fulgi de zăpadă,
Se topeau rămășițele iernii.
Un fum se urca
Departă spre nori
Și-l tot urmăream –
Izvora din aceste rămășițe neînsemnate ...

Din cele ce mor e vie o parte:
Din flăcări precum un foc se desparte ...

UN CÂNTEC CU TREI FETE

Din ploale trei stropi au căzut:

Pic, pic, pic.

Trei fete din ploaie au răsărit:

Pic, pic, pic.

Când ploaia a trecut,

See ai rămas ca o piatră.

Din cer trei stele-au căzut:

Poc, poc, poc.

Trei fete din stele au răsărit:

Poc, poc, poc.

Când stelele s-au stins,

Tu ai rămas fără cer înstelat.

Din foc trei flăcări au răsărit:

Au, au, au.

Trei fete din flăcări au răsărit:

Au, au, au.

Când focul s-a stins,

Tu nu te mai vedea în noapte.

Din tine trei suflete au zburat:

Fâl, fâl, fâl.

Trei fete alături zburând:

Fâl, fâl, fâl.

Când sufletele s-au aşezat pe-o frunză,

Copacul tău s-a cutremurat, înmugurind ...

FRUMOASĂ ZI

Am strâns floare de tei,

miros verde de frunză de nuc,

limpede apă de izvor,

nuiile de luncă,

stejărei de codru ...

Am smuls o brazdă din tărâna câmpului,

o rază din lumina soarelui,

o scânteie din tainele lunii ...

Am luat o stebă de stânjenel

și una de busuioc,

și una de leuștean ...

Am respirat în aburul de mămăligă,

am băut un izvar,

am fost la mormântul bunelului,

am trecut printre un lan de grâu,

am ieșit apoi în vie,

am admirat roada pământului,

cerul era limpede, eram în doi cu omul acela,

care-mi tot repeta:

- Ce zi frumoasă.

O, MAMĂ, OCHII TĂI

Bate roua-n geam cu picătura ei –
Sunt ochii tăi, o, mamă, ochii tăi,
Ce veste mi-ai adus ? De apă ori de lut,
Ori chipul aşteptării pe care l-ai născut ?

De urma noastră, mamă, tot un drum se ține,
Că nu mai știu ce pleacă, că nu mai știu ce vine,
Un soare-așa de mândru se lasă către seară
Că n-o să-l mai găsesc nicicând a doua oară.

Apleacă-te din gânduri, te scutură din ploioape,
Ce-n toamna ta s-adună, în vara mea nu-ncape.
Împreunați de viață, sortiți de-același zbor,
Cocoara care pleacă și-n urmă-i un cocor.

PARTEA MEA DE BASM

Parte de floare am adus în oraș:
din zbor o albină a poposit
și-i suge nectarul ...

Parte de pom am adus în oraș:
din zbor o pasăre se aşază pe creangă
și cântă.

Parte de câmp am adus în oraș:
vin în iarbă
la odihna verde a cântecului ...

Parte din mine am adus în oraș:
acolo, la marginea satului,
la începutul codrului,
apare din frunze
partea mea de basm
și mă cheamă acasă ...

CÂNTEC

Ce-i în firul cel de iarbă, că-i aşa de verde ?
E un cântec, draga mea, ce se cântă repede.

Ce-i în râul care curge, val cu cal adună ?
E o viaţă, draga mea, şi un cer cu lună.

Ce-i în pomul de stejar, în a lui tulpiñă ?
Mi s-arată, draga mea, lemn şi o lumină.
Dar ce-i dorul cine-l are de părinţi şi ţară ?
O pădure fără capăt şi o căprioară.

PRIN NINSOARE, PE FULGI

Ninge surd,
Albe cărări prin coroană de dud.
Luna-şi scutură pernele reci,
Poate, cerule, tu,
Bâtrân, mi te-aplec i ?

De pe albul frumos
Se dau cântecele jos.

O, cât de copil mă face ninsoarea.
Prin văzduh, pe fulgi,
Alunecă sania
Plină de cântece.

STEJARII

Iar pe la noi stejarul nu-i aşa de verde,
Mai mult pământ, probabil, stă în frunza lui,
Căci de stejar ni-i fruntea, sufletul și gândul,
Când crengile se leagănă, pe noi ne bate vântul.

Iar de-am cântat cândva coroane-n veacul nostru,
Am cântat coroana și frunza de stejar,
Când iarna singurali, când toamna printre ploi,
Un zbucium de stejar ne-a zbuciumat pe noi.

Căci între-atâtea ramuri, au tot crescut stejari,
Ca o istorie grea stă vremea-n frunza lor,
Pe noi lăstari pornește codrul des să crească,
Născându-se în frunză, pe noi ca să ne nască ...

DRAGOSTEA NOASTRĂ, FEMEIE

Copilul bolnav cu față de lună
Și ochii ca două ape tulburi:
Dragostea noastră, femeie, s-a-mbolnăvit,
Să chem un mag să ne-o scape.
Rabdă, femeie, în lacrima ta,
Cum rabd în cuvintele acestea,
Pe care le scriu pentru a abate
Spre mine boala copilului nostru.
La miezul noptii varu-i mai alb,
Ne uităm la lună-amândoi,
Curg stele fierbinți din ochii tăi,
Pe brațele mele atât de slabe ...
Dragostea noastră, femeie,
Toată e-n trupul acesta de nufăr:
Albe legănăriile tale de lapte,
De-atâta lună, femeie, când sufăr ...

CÂTRE ZBORUL PĂSĂRII

De unde vii aşa de lină,
Care-i cuibul tău ?
De la puii din grădină,
De la cântul meu.

Unde pleci acum spre seară,
Care-i calea ta ?
Eu port puii mei prin țară,
Ca să cânte ea.

Când cobori vreodată jos
Unde ți-i hodina ?
Niciodată, om frumos,
Să nu stea lumina ...

CU NEODIHNĂ

CUVÂNT CĂTRE IUBITĂ

Dar ce să fac mai mult, să-ți zgudui nepăsarea ?
Ca mierea sau mai dulce, ori mai sărat ca sarea ?
Un vultur răpitior sau zveltă rândunea,
Cum să mai zbor altfel ca să mă poți vedea ?

Cum să mai port cuvântul, ce circubeu în arc ?
Cât e lumina-n raze pe toată o desfac,
Privirea cât cuprinde și-n calea ci se leagă,
Acuma căutând, cândva să te înteleagă.

Ca vântul ori mai aspru, furtună răscolută,
Să mă aştern ca iarba sub pasul tău, iubito ?
În aripa ce-o-ntind, pe unde voi cădea,
Mereu ca să mă-ncep cu veșnicia ta.

Mai fericit, mai Tânăr prin timpul ce va trece
Secundele de foc mai clare s-or alege,
Copilul ne-ntinat de umbrele bâtrâne,
Eu am să vin, iubito, eu am să vin și mâine.

Să ne urcăm în doi în flori nescuturate,
Dintotdeauna noi, pe căi înrourate,
Nădejdea ce-o mășor cu viața-n depărtare,
O dată ca să-mi spui: „N-am fost nepăsătoare”.

LEMNARUL ȘI POETUL

Sunt jucării și-ți pare: puțin s-a cheltuit.
Căci una-i să te uiți la lemnul necioplit
Și alta-i când din lemn în fața ta apare
Materia-nchipuirii, a doua ei splendoare.

- O, meștere, ca tine, de aceea te-nțeleg,
Din scoarța aspră-a limbii-nchipuirii aleg,
Că-n povestea noastră de oameni și artiști,
Rămâ nem cei mai singuri și, poate, cei mai trăiști.

Să bem un vin, căci vinul, la fel aleasă artă,
E ca nesomnul nopții, un ascuțis de daltă.
La dracu îndoială, măsura, gustul, slava,
Tu pune-n lemn vulcanul, ce-n tine-și arde lava.

A tale jucării, ca și-ale mele rânduri,
Cu viața lor de lemn, cu zborul lor de gânduri,
La judecata lumii, punându-și universul,
Vor fi alese ele, nu tu vei fi alesul.

Caci arta-i anonimă la marca ei distanță
De noi, de viața noastră, de speranță ...
O, meștere, vor fi și-n urma ta ca tine,
Mai tare lemnul zilei, cioplit de ei mai bine ...

POVARA IUBIRII

Sunete de pian mă mângâie ușor,
Privețiște cu muzici care zboară,
De parcă ieri pierdusem ce căutam cu gândul
Și, iată, am găsit: sunetul, pământul.

Trupul mi se-ncarcă de fiori,
Ca roua, care umple văzduhul în zori,
Povara ce o simt leneșă mă-ndeamnă
Să-nsemn ce în amurg soarele înseamnă.

Duc cântecul cu mine, sunete-aurii,
Miracolul serbării, imaginea dintăi,
Aerul și apa-n mine se unesc,
Mai limpede iubind, să aflu ce iubesc.

ÎNCETE RITMURI

Mi s-a părut atât de-nceată clipă,
Şi-atât de-nceată pasărea, înceată cu aripă,
Mi s-a părut că s-a oprit ceva pe loc,
Şi-atât de-nceată flacără în foc.

Mi s-a părut că-n văzduh, în câdere,
O frunză rătacea, ca o pârere,
Şi m-am oprit să văd cât de reală
Mi se părea acea încetinieală.

C-a fost aşa să stau la rând.
Încetinindu-mi drumul într-un gând,
Ca piatra între valuri, ce stă şi meditează
Lumina reluată de capete de rază.

FEMEIA SUPĂRATĂ

Cât de frumos e părul femeii supărăte,
Adânc şi negru ca tăcerea ei,
În valuri ca de mare, ce nu le pot cuprinde
Şi doar le văd, zbătându-se de lârm.

Cât de frumos e părul femeii supărăte.
Ca văzduhul fierbinte al unci vorci cu soare,
Curgând spre orizont pe-amurg să se opreasă,
Şi-n liniştea adâncă a stelei ce râsare
De rare frumuseşti să se-mplinească.

Cât de frumos e părul femeii supărăte.
Făcie ce opreşte-n propria lumină
Căldura cea mai scumpă şi darul ei curat.
Pe cât de-aproape chipul, pe-atât de-ndeprtăt,
Copacul ce-n coroană întreg când se ridică
Cu-n trist fior de rană, urcând din rădăcină.

DESCHISE SĂRBĂTORI

Tot mai adânc intrând în toamnă,
Deschise uși rămân în urmă,
Și pot intra abia pě urmă
În cântec.

Deschise sărbători și dacă
Cu ele sufletu-mi deschid
A doua viață o cuprind
În cântec.

Iar dacă nu mai pot urma,
Mă risipesc ca-n păpădie,
Și n-am nici somn la căpătăie,
Nici cântec.

O, viață-mi dărui pe deplin,
Ca floarea dăruită-n rod,
Petalele, care le port
În cântec.

NOAPTEA, FLORILE

Stau florile întinse pe podea,
Ca niște gânduri albe ce se trec,
În noaptea, care-n tine o încercare,
Stau florile întinse pe podea.

M-am scuturat de tot ce-aveam în mine,
De susțitul adânc și gândul mai frumos,
De parcă stele luminau pe jos,
M-am scuturat de tot ce-aveam în mine.

Cu ochii plini de floare risipită
Acum mă uit la chipul tău, femeie,
Noi nu murim de moarte – de viață ce-și încheie
Privirile în floare risipită.

RĂSĂRIT ȘI AMURG

O, prietene, acum
Nu mai pot cânta ușor,
În amurg un soare roș
Se tot lasă neetișor.

Și se trece-așa frumos
Peste frunza căzătoare,
Ca prin flăcări visul meu,
Tot răcind în depărtare.

Căci în mine-așa de mult
Răsărit și-amurg deodată,
C-am putut abia-nțelege
Ce e una, ce e alta.

Mai ades le-am presupus,
Auzindu-le cum sună,
Ca să-ncep cu „Bună ziua!”
Și să-nchei cu „Noapte bună”.

PRIETENUL ALBASTRU

Pentru Leons Briedis, poet letón

Te-am văzut albastru ca un zbor deschis.
În tine m-am văzut așa de mult învins.
Am alergat ca marea cu apa-ntr-un fiord:
Așa erai de sud, așa eram de nord.

Prietene albastru, cu fruntea de metal,
În ochii tăi de ape eu curgeam la mal,
Când am ajuns la țara ce-adâncea în ei –
Așa eram de pin, așa erai de tei.

Prietene, dar nordul e crângul tău tăcut,
În care mi-a vorbit sufletul în scut,
Când ne-am ales în toate din ce aveam mai sfânt
Așa erai pământ, așa eram pământ.

ÎNĂLTIMILE IUBIRII

Multe câte văd și trec,
Cu-al lor creier, cu-a lor gură
Le șoptesc, apoi le uit
C-o mai Tânără măsură.

Că-i puțin să vezi în casă
Marea, steaua – ele-s reci,
Dacă lumii care-o cauți
Loc în suflet nu-i găsești.

Cât o vezi și care este ?
Ai cuprins-o mult cu gândul ?
Toate vin să se afirme,
Arătându-se mai mândru.

Peste vreme și câmpie
Vor șopti adevărate
Generații tot mai noi
La gândire și la fapte.

Tu să vii atunci cu ele,
Mult mai Tânăr peste vremi,
De-al lor farmec să te umpli,
Cu-a lor voce să te chemi.

Căci în suflet pentru țară,
Rămânând cu-a ta simțire,
Să desfaci aripa-n zbor
La-năltimile iubirii.

Poate-atunci abia-mpăcat,
Vei primi curat destinul,
Nu-n zadar în zbuclum viața
Și-a trecut întreg seninul.

Astfel țării de folos,
Fiu al ei, fecior de neam,
Vei înținde din țărânc
Rădăcinile spre ram.

ORA PĂSĂRII

POETUL ȘI PĂMÂNTUL LUI

Poetul și pământul lui –
În fereastră toamna
Galbene gutui ...

Poetul și pământul drag –
Frunza care ține
Vara pe copac ...

Poetul și pământul lui –
Cât se audе cântul
Cucului ..

Poetul și pământul sfânt –
Facle în amurg
Alăturea arzând ...

ARTA LUMINII

La răsărit de soare – coroane-nflăcărăte,
Luminii să mă dărui, acestei grele arte.
Sărbătoresc și unic, ca-n ceas de cununie,
Ca să unesc lumina și fărna din câmpie,

Să-ncep mărturisirea divinelor splendori,
Sărbătorind în mine slavă și comori ...
Cu roua-acestei zile voi chema copiii –
Un grai îmbâtrânit de lungi copilării ...

LINIȘTEA ALBĂ A PĂMÂNTULUI

Acest negru pământ al nostru
Ne cântă
De albă liniște.

Acst negru pământ al nostru
Ne trimite
Albe punți
Pe care vom trece.

Acst negru pământ al nostru
Albe nopți
De nesomn
Ne-aduce la căpătăie.

Acst negru pământ al nostru
S-a-nțâlnit în noi
Cu liniștea lui albă ...

ORE ÎN PLISC

Iar timpul aripează ca pasărea,
Albe ore în plisc,
Încep un poem ca un risc,
Ca visul departe, de lună,
Când zborul e tot înainte
Într-o capsulă grea de cuvinte.

Albe ore în plisc,
Oameni zburători într-un risc,
Cosmonauți, care în timpul meu s-au născut,
Alături de zburătorii poeți,
Care se-nșorc acum, obosiți, din stele,
La casele lor de pe pământ,
Să guste din mierea aceasta,
Ierbile verzi să le pască,
După o lungă cale cerească ...

Albe ore în plisc,
Oameni zburători într-un risc ...

MĂSURA LINIȘTII

Lalele-ni foc,
De parcă inima mea
Arde ...
Mugurii își dezvelesc
Sufletul.
Vino și simte-i.
Sporește amurgul
Peste sat,
De parcă o taină
Măsoară liniștile
Pe trupul plăialui meu.

REFRENUL PRIMĂVERII

Inceată primăvară,
Îngăduit refren,
Ce dulci și albe căi
Prin văzduh se aştern.

Și sufletul meu zboară,
Pe-aceste căi de trece,
Doar eu rămân cu trupul
Ca o piatră rece.

Mă uit ce sus se-nalță
Ușorul duh de floare,
C-o liniste-nțeleaptă
Înaltul să măsoare.

Și-atât m-aș duce-n urma-i,
Să-l văd ușor planând,
Dar trupul mi-i prea greu
De viață și pământ.

LĂSTARİ ÎN AMURG

Pe-amurg – lăstari de viață de vie
Se cațără-n focul roș,
Nu e o viață mai vie,
Nici sori mai frumoși.

S-aprinde vinul în struguri,
Ca pe cer – roșiiile stele,
Butuci încărați de amurguri,
Pe picptul jălănilor mele.

Mă bucur într-un cântec de slavă.
Sufletul e o viață de vie.
Pe tinere mlăzi de dumbravă
Scru această poezie.

Și inima-n seve tresare,
Și bate-n ea un pământ,
Și urcă pe-amurguri lăstarii,
Focul prin ei coborând ...

FEERIE

Verdea mea stea în ierbi a căzut,
Ca sufletul pe o mare verde ...
În cer se-aude cum sună
Locul gol,
Pe unde steaua lumina lângă lună.

Da-n zori se va-ncepe cositul,
Și ierbile vor cădea sub coasă:
Brazde de foc verde
Pe-un suflet de stea luminoasă ...

INSCRIPTIE

Aici, la astă masă de lemn bălai și tare,
Cioplind în piatra limbii secundă unui vers,
Din suflet am lăsat cuvintele să-mi zboare,
Iar vremea lor s-ajungă și-n ale tale vremi.

De te-o găsi cuvântu-mi, cumva prin alte trebi,
Tu să păstrezi o clipă în care să-l ascultăi,
Căci vine vremea ta, ca verdele în ierbi,
Mai multă-n vara ci și-n toamnă mai târzie.

Aici îmi sună ruga spre ziua ta de departe,
Adusă din părțini și spusă la copii,
Căci astăzi iar mă-ncep pe-o pagină de carte
și ies în calca ta cu inima-n făclii.

Iar dacă-o fi să uiți c-avem și noi un nume,
Eu nu știu ce m-așteaptă în vorba ta de mâine,
Dar tot aşa crezând m-oi revedea în lume
Un muncitor al limbii, alătura de tine.

VERBUL ȘI PÂINEA

Iar când departe-n zori, departe-n dimineață,
Adormiții noptii, trezindu-se la viață,
Întrebă odihniști: - Ce s-a-ntâmplat ? Ce este ?
Eu vin să amintesc nesomnul într o veste.

- Ce-i asta ? Care-i veste ? Cum aşa se poate ?
Pentru un cuvânt ce sună să ucizi o noapte ?
- Eu ştiu că nu-i nebună lumea să se-apuce
Cu nesomnul meu ca să-şti hrânească pruncii ...

De ce vorbesc atunci cu ea și mă răscol,
Inima mi-o pun să bată-n somnul gol,
Ştiind că de-ar alege între verb și pâine,
În noaptea pâinii sale nu m-ar vedea pe mine ?

- Ce-i asta ? Care-i veste ? Ce nesomn te țese,
În sunete de vezi la fel bogate mese ?
- Petrec aşa, căci viață mă duce ne-ncetată
Şi mai întâi în verb minunea mi s-arată.

FLORI DE NEMURIRE

Intre copii mi-i sufletul mai bland,
Şi luna e mai blândă prin muguri strălucind,
Speranțe de nemoarte pe râsete de prunc,
Ca dintr-un soare Tânăr luminiș arunc.

Gândirea mea așteaptă copilul să tot crească,
Prin noi copilării și-a mea să îndrâznească,
Se primenește jocul, se-ntinde pe aripe,
Căci veșnicia toată-i copil în aste clipe.

Ce bucurii mă umplu, ce revârsări fierbinți,
Sângele se-ndeamnă a curge spre părinți.
O, voi, copilării, o, flori de nemurire,
Abia aşa cu gândul ajung la fericire.

UN MUGURE ȘI TU

Ușor lăsându-se în noapte
Primăvara prin perdele,
Atât de scumpă vieții mele,
Și vieții tale scumpă.

Acest când vine anotimp
Cu-ntăii muguri să se-arate
Spre dânsul cântecul m-abate,
Abătându-mă spre tine.

Şi-mbătat de-un proaspăt vânt,
De-a lunii noi licăriri,
Înmuguresc de-nmuguriri,
Un mugure și tu.

De parcă-ncep de la-nceput,
Viața-n care voi cuprinde
Tot ce-n ea e înainte,
Înainte ești și tu.

TU MĂ CAUȚI...

Tu mă cauți după umbrelă,
Eu te cauți după suflet.
Al tău pas coboară-n mine
Și se prinde-n rădăcine.

Precum mândră te arăji,
Nu-ți fă chipul din bucăți,
Căci n-oî stă în ce bucată
Să mă-ngrop cu viața toată.

CUVINTELE LIMBII ROMÂNE

Si-s toate demne și stăpâne,
Și-s poruncite-așa de mama,
Și sună când le bați arama,
Și-s toate demne și stăpâne.

Și au atât cât are-o limbă
A-și spune dorul și destinul,
Și-mbârbătează ca și vinul,
Și au atât cât are-o limbă.

Și-s toate vii, iar viața lor
Se luptă să înfrunte moartea,
Și-și compun din viață cartea,
Și-s toate vii, și-i viața lor.

Iar tu le curăță și drepte
Le spune-n față orișicui,
Să te-nțeleg și eu ce spui,
Iar tu le curăță și drepte

Le spune azi, le spune mâine
Cu inima ce bate-n tine,
Cu zări mai noi și mai senine,
Le spune azi, le spune mâine.

Căci eu de-acolo, din vecie,
Cu neodihnă-am să te-ntreb:
- Ce face el, frumosul verb?
Ce face el, străbun cuvântul,
Și cum c viața și pământul?

Căci eu de-acolo, din vecie,
Mai am a spune și a scrie.

VOCEA DE PLOAIE A COPILĂRIEI

Prin toamnă târzie, prin ploaie,
Strigă un prunc la fereastră,
Doar vocea lui e albastră,
Prin toamnă târzie, prin ploaie.

Strigă un prunc ori e ploaia,
Ce-atâta-i de multă și deasă,
Chemând adormitii din casă,
Tot strigă un prunc ori e ploaia ?

Răspunde-te tu, poete al toamnei,
C-o strofă albastră, târzie,
La vocea de ploaie a copilăriei,
Răspunde-te tu, poete al toamnei.

CU NEODIHNĂ

Si-i noapte fără capăt, fără somn,
Peste odihna ţării stă cerul ca un domn.
Am auzit în codru: a răsărît un cânt
Ori a căzut o frunză și rândul mi l-a frânt ?

O, tu, scânteie-a nopții, coboară-te ușor
Și luminează-mi chipul în apă de izvor,
Să-nchei în zori cântarea pe cea din urmă stea,
Peste odihna ţării cu neodihna mea.

SĂ MĂ CHEMAȚI SĂ VĂ CÂNT

Să mă chemăți să vă cânt,
dacă nu vreți să vă risipăți
la masa plină de bucate,
ca niște cetăți, ruinându-vă,
lângă copacii ce dau în frunză ...

Mai am o oră de cântec,
în care durerea-o-ncerc
între dinți,
arcul ei întins
mă umple cu tăioase săgeți ...

Mai am o oră de cântec,
pătruns de iubire,
vă chem să pătrundeți iubirea,
să scoateți din străfundurile ei
împietritii corali ... Să mă chemăți să vă cânt.

dacă nu vreți să intrați în primăvară
fără muguri și frunze,
dacă știți ce e vara,
ce e toamna,
ce-i viața și moartea,
ce-i între ele ?

Atât de puține cuvinte mi-au rămas,
înceată, de nu mă chemăți să vi le spun,
le uit și pe acestea
și-atunci, ce-o să vă spuneți unul altuia,
când n-o să mai aveți cuvinte ?

Să mă chemăți să vă cânt,
căci fără de cântecul meu
vă va părăsi inimă
și-atunci ce-o să vă doară ?
Pustiul ? Nisipul ?

Să mă chemăți să vă cânt ...

ARTĂ ȘI DESTIN

Juca poetul văzduhul și focul,
 Juca poetul apă și ninsoarea,
 Juca și viața lui, juca în ea norocul,
 Cum joacă printre ceruri însărarea.

 Juca poetul sufletul fierbinte,
 Juca poetul muntii și tăcerea,
 Copil-poetul, poetul un părinte,
 Când unu-n altu-și cată măngâierea.

 Juca poetul rana lui deschisă,
 Juca poetul drama și iubirea,
 Juca în ochi privirea necuprinsă,
 Sfârșitul ei, nemărginirea.

 Juca poetul ca zeii zburători,
 Juca poetul ca mugurii pe ram,
 Juca cum joacă cei nemuritori,
 C-o mână peste soare, cu alta peste neam.

GÂND

Închipuindu-mi gândul rătăcit departe,
 Eu m-am temut și-am tresărit,
 Căci tot plecând, n-am mai venit
 Și m-am pierdut o parte.

Legând verigă la verigă
 Lumina sus în curcubeu,
 Rămase-n urmă dumnezeu
 Cu cerul ce obligă.

Sărind o pasăre pe stea,
 Își scutura în spații dorul,
 Dar a căzut din aripi zborul
 Și, iată-l, e pe masa mea.

Așa-am cuprins o lume-ntreagă,
 Fiorul apei, noaptea păinii,
 Iar gândul, vămuind în mine,
 Mai rătăcește să-nțeleagă.

ACEEAȘI

Tu – plugul în țărâna,
Eu – inima-n hârtii,
Aceași ne e masa
De-amiază, la chindii ...

Tu – brațul de sudoare,
Eu sufletul îl pun,
Același ni-i pământul
În ceasul lui mai bun.

Tu roada o culegi,
Eu te culeg pe tine,
Aceași ne e munca –
Alătorea ne ține.

Tu – nădejde-n prunci,
Eu – în cuvântul lor,
Aceași ni-s părinții,
Același un popor.

Tu ești pieptul țării,
Eu – clipa ta de cânt,
Aceași ni-i iubirea –
Verdele pământ.

ORA PĂSĂRII

E ora, iubito, e ora să cânt,
Să chem în pădure păsările toate.
Te uită: răsare pe cer un cuvânt
Și inima-n tremure bate ...

E ora, iubito, e ora de rugă,
În templul senin, la fâclie,
Te uită: cuvântul în suflet se urcă,
În frunză – o clipă târzie ...

E ora, iubito, e ora să cânt
Din flaut adormitele zări.
Te uită: poetul moare-n cuvânt,
Iar cuvântul naște cântări.

LA TINE, ȚĂRĂ ... (motiv popular)

M-a strigat o rândunea
Să-mi dea zborul într-o vară.
N-am venit la rândunea,
Ci la tine, țară ...

M-a strigat o albăstrea
S-o culeg în primăvară,
N-am venit la albăstrea,
Ci la tine, țară ...

M-a strigat toamna târziu
Un cocor afară.
Am venit toamna târziu
Doar la tine, țară ...

M-a strigat iarna zăpada,
M-a strigat sprintără.
Am trecut iarna zăpada
Pentru tine, țară ...

VERBELE VERDELUI

Ce bland era verdele,
Cântarea ierbii, ce sfânt
A trecut printre verbele
Unui grai pe pământ.

Oare-așa poate o limbă,
A se compune din tot,
Ce pe țărâna se plimbă
Cu rădăcină și rod ?

Oare-așa un popor
Își leagână-n timp
O silbabă de dor
Cu alta de câmp ?

Oare-așa poate fi
Melodia de dulce,
Încât ar trezi
Mortul sub cruce ?

Oare-așa poate fi ?

Dar ce bland era verdele,
Cântarea ierbii, ce sfânt
Trecerea printre verbele
Unui grai pe pământ ...

CĂTRE PASĂRE

Tu, pasăre, pe unde treci,
Să tot spui de mine,
Pământul meu ce din povești,
Poveste tot râmânc.

Tu lumilor să spui ce vezi,
Cum ai simțit cântarea
Înmiresmatelor livezi,
Cât ține cerul, marea ...

Tu, pasăre, pe-unde-ajungi
Să tot spui înainte
Iubirea, care-o chem în prunci
Cu suflet de părinte.

Să spui pe-acolo-n calde țări
Că m-ai văzut fericie,
De-i lungă calea-n depărtări,
Mai lungă-i pân-aice ...

CU BUCURIA TA

Luna-n bolțile de ape,
Ca o bareă trece,
Eu, Moldovă, de pe pleoape
Te-oi culege ...

Vântul bate între frunze
La mijloc de zi,
Eu, Moldovă, de pe buze
Te-oi trezi ...

Ploaia plouă pe pământ,
Peste tot în lume,
Eu, Moldovă, într-un cânt
Te-oi pune ...

Soarele în dimineață
Cu lumina sa,
Eu, Moldovă, port în brațe
Bucuria ta ...

CONSOLARE ÎN TIMP

Cu stropi de ploaie mi-a cântat
Vioara verde-a frunzei,
Printre cântări s-au strecurat
Tărânele lehuze ...

A fost o vară lăudată
De păsări și de fluturi grei,
Dar s-a trecut îndepărtată
Cu roua ochilor mei.

Acum un strop de ploaie-aduce
Vioara frântă printre crengi
Și-aud un sunet care fuge
Pe câmpul alb al lumii-ntregi ...

CREDINȚĂ

Să te topești în floare
Ca focul în faclii,
Să vezi un nesfârșit
Al soarelui din vii.

Să te renască steaua,
Ce peste plai tot arde.
Să știi că graiul tău
Suna-va-n miriade.

Mereu cu-același dor
Că vor chema copii
Să semene la chip
Cu-aceste verzi câmpii.

Mereu cu-aceeași sete,
Că ne-o primi pământul,
Prin rădăcini adânci
Să ne unească gândul.

Să știi să ai credință
Și-n cântec s-o sădești,
Pământul meu, -nainte
Tu tot mai veșnic ești.

CÂND SPUNEM AZI MOLDOVA NOASTRĂ

Când spunem azi Moldova noastră,
Al nostru e pământul.
L-am scos din soare și din ploaie,
L-am pus pe asternuturi moi
Și moale asternutul ne este ...

Și vântul tot al nostru este ...
Să-nmormântez un vânt ?
Cine-a încercat ?
Doar noi am încercat ...
Al nostru este vântul ...

A noastră e și ploaia.
Căci, bântuji de sete,
O aşteptăm mereu.
A noastră e și ploaia.

Dar tot a noastră-i luna.
Cine-a văzut-o mai clar ca noi ?
Ca o abură pâine,
Ştiind că toți mânâncă din ea,
Ştiam - și nouă ne rămâne -
A noastră e și luna.

Și pasărea-i a noastră.
C-am învățat-o cum să zboarcă:
Să-ntindă-aripi peste mare,
Să cânte-n simplu ciripit
De nou născut,
De nou murit ...
A noastră e și pasărea ...

Și restul ce-l avem
E-al nostru.
Via, apa, valea și izvorul -
În ele ne-am umplut ulciorul
Și l-am purtat pe umeri ...

Și dorul e al nostru ...
În graiul nostru-acest cuvânt
Cu rumenelă de pământ
Și fără să-l șoptești
Vorbește ...
Și dorul e al nostru ...

Și soarele e al nostru ...
Ale noastre mame
La născare
Ne spală mai întâi cu soare ...
Și soarele e-al nostru ...

Când spunem azi Moldova noastră,
Al nostru este soarele ...

PLÂNSUL ALB

E primăvară ...

Cântecele mele își scutură floarea
Peste pământ ...
Ca-ntr-un plâns alb
Curg petale din ochi ...
Așa se nasc fructele,
Așa se naște poetul,
Într-un plâns alb,
Scuturându-și ochii ...

NOAPTE BUNĂ, PĂMÂNTULE

La orizont

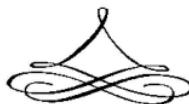
amurgul culege focul de pe câmp
și-l face rotund,
ca mai ușor să-l retragă
din lume.
Veni-va noaptea
să-și răcorească sufletul
pe razele lunii.
Fi-va câmpul singur,
Veni-voi în albe haine.
Șopti-voi prin visul lui dulce:
Noapte bună, pământule.
Răcorește-i sufletul, vântule.

MOLDOVĂ, MÂRGEA DE FOC

De parcă-a venit viteazul din basm,
mi-a-ntins mărgeaua aceasta, zicându-mi:
- la seama că-i mică, să n-o pierzi.
De parcă s-ar fi rupt din soare
mărgeaua aceasta,
un strop de foc,
pe care cresc vii și grânci bogate,
legume și case,
iar din ele răsar copii –
un fel de bucurie,
care pornește prin vâi,
pe unde, apoi, s-adăpostesc satele noastre,
pline de cireși și meri, și prăsazi,
pline de pătrunjel și leuștean, și vis ...
O, mărgeaua aceasta de foc,
pe care o poartă la gâtul lor frumos
femeile de-aici.
Ce-ascunde-năuntru, mărgeaua accastă ?
Poate strămoși morți în războaje,
guri flămânde, picioare desculțe,
copii vagabonzi,

cerșetori și pocnete de bice turești ... Ascunde o luncă fără
morâinte și case;
deschide scrierile lui Cantemir
și vezi amâunțit litera
ce-a vrut să povestească !
Mărgeaua aceasta de foc,
pe care o poartă la gâtul lor frumos
femeile de-aici,
pentru ca pruncii
să aibă de ce să se țină,
când sug laptele
mamei ...

VERDELE POETULUI

Verde numai cer,
Verde numai șes,
A căzut poetul
Stea în univers.

A iubit poetul
Tara lui de frunze,
O iubire verde
Ierbile pe buze.

A strigat poetul:
- Mamă, scump pământ.
Verde numai iarba,
Verde numai vânt.

A trecut poetul,
Verde, numai șes,
A șoptit poetul
Frunzele în vers.

BĂTRÂNUL ȘI ȚARA LUI

El s-a aşezat
pe o bucată de loc,
apoi a pus lângă el o pădure,
apoi a sădit o livadă,
a dat mai aproape de el o vie,
a chemat să-i vină femeia gravidă,
ca să nască anume aici,
apoi a crescut copii,
apoi a făcut loc la fiecare,
apoi le-a spus să-și strângă casele mai aproape ...
Acum el se uită la casele copiilor săi
și se gândează cum să facă loc pentru nepoți,
iar când aceștia au venit
el le-a pus de din lături păduri
și vii, și livezi,
le-a tras și un râu
pe la poartă,
le-a cântat și-un cântec,
ca nepoții să nu tacă
și să nu piară de tristețe,
iar la sfârșitul zilei sale de muncă
s-a ridicat de pe bucata de pământ
și a spus:
- Acum plec să văd,
cum e pământul nostru
pe cealaltă parte a lui ...

IDEAL

Pentru Ion Druță

Tu – o frunză,
Eu – o frunză.
Două frunze
Împreună,
Când se-adună,
Știi ce fac ?
- Un copac.

Tie și-i drag,
Mie mi-i drag ...

Un copac
Cu alt copac,
Împreună
Când se-adună
Știi ce fac ?
- Un meleag.

Tu – un bulgăr,
Eu – un bulgăr,
Iar doi bulgări
De tărână
Împreună,
Când se-adună,
Știi ce sunt ?
- Un pământ.

Tie și-i drag,
Mie mi-i drag ...

Frunza cea de pe copac,
Pomul cel de pe meleag,
Frunza cântă pe copac,
Iar copacul – pe meleag,
Iar noi doi în umbra lui,
Îi cântăm pământului:
Mie mi-i drag,
Tie și-i drag ...

DUMINICĂ LA ȚARĂ

Vine ziua de duminică,
pentru ca el
să-și odihnească hratele.
Își adună familia toată,
așterne un covor în ogradă,
sub un agud,
puie un ulcior cu vin
și, pahar cu pahar,
își ușurează sufletu-n vorba.
El își sărută copiii în ziua aceasta,
le dă câte o bomboană,
câte-un biscuit,
îi drăgostește, se-ncântă
de viața lui sfântă.
Se uită la soție
ca la o femeie,
ca la o mamă,
îi dăruieste un strugure de poamă.
Își imblânzește privirea
ba de cer,
ba de pământ,
se urcă apoi într-un cânt.
Își face o amintire,
o îmbracă într-o cămașă curată.
El își trăiește veacul său un agud.

Își cheamă prietenii de tinerețe
să le toarne din ulciorul său
vinul lui de marți ori de joi,
apoi,
el vrea să-ntinercască,
să ia viața de la-nceput,
deși,
sub același agud.

Vine ziua de duminică,
pentru ca el să-și
sărute copiii,
să le dea câte-o bomboană,
să-și vadă familia toată,
sub agudul din ogradă ...

SĂ CÂNTĂM, MAMĂ

Cerul tău,
Pe unde zboară lăstunii,
Stele de vis pe întinderea lui
Cultivat-au stră bunii.

Apele tale
Nu-s ape de ploi –
Râuri ce spală
Plânsul din noi.

Serile tale
Nu-s numai timp –
Eroi înveliți
Cu brațele de câmp.

Zările tale
Încep cu râsete fierbinți,
Precum pruncii
Încep din părinti.

Amiezile tale –
Zenit ce ne cheamă,
Pentru căte le-am plâns,
Să cântăm, mamă ...

CULTUL PĂMÂNTULUI

Ne strigă pământul,
Datori să auzim,
Noi, care suntem,
Noi, care-o să fim.

Ne strigă cu veri,
Cu pace și ploi,
Noi prin pământ,
Pământul prin noi.

Ne strigă pământul
Datori să serbăm
Limpede soarele
În care intrăm.

Ne strigă din ierbi,
Din rouă și stânci,
La masa lui grea
De bucate adânci.

Ne strigă pământul
Al cărui nume purtăm,
Ne strigă și atunci,
Când noi nu-l strigăm.

AMURGURI LA SUD

Un cântec de-amurg cu muget de vite,
Iubire ce tipă prin stele,
Vânturi suflate de tinere mlăzi
Cântă un cântec de-amurg ...

Ascultă, iubito, ascultă cum cântă
Ierbile-n sudul acesta,
Pământul, cum sună-n voci de amurg
Pe o vastă câmpie, ca săngele ...

Se dezbracă, iubito, pământul de cântece,
Sufletul – de grele poveri,
Pruncii se dezbracă de pântece,
Mamele – de setoase dureri ...

Un cântec de-amurg pe-o prispă de țară,
Ca-n legendă, în flueri tot sună,
Prin tinere mlăzi o adiere
De iubire prin sudul cu lună ...

BLESTEM

(motiv popular)

Blestem ceasul care-a bate
De pământ a mă desparte,
Căci n-am unde să mă duc
Inima să mi-o usuc.

Iar în astă mare lume
Sunt pământuri și mai bune,
Poate-s bune pentru cine,
Dar nu-s bune pentru mine.

Căci pământul meu, străbunul,
Drag îmi este-n lume unul,
Primăvara se străvede
În oglinda cea mai verde.

Vara pasărea în tei
Cântă de copiii mei,
Toamna, când se coace poama,
Tot eu tata și cu mama.

Îl iubesc și asta-i spui,
Mic cum sunt pe spicul lui:
- Blestem ceasul care-a bate
De pământ a mă desparte ...

PRIMĂVERILE PÂMÂNTULUI

Intr-o oglindă chipul
De brazdă și de șes –
Și sufletul, truditul,
A scânteiat în vers.

Ce leac, tămăduind
Poetul de dureri,
Pământul tău, străbunul,
Și-aceste primăveri.

TOT GÂNDIND LA TINE

Ploaja când se-aplecă-n creastă
Și mă cheamă la fereastră –
Tot gândind la tine ...

Fulgii când pornesc albeață
Și obrazul mi-l îngheță –
Tot gândind la tine ...

Iarba când în șes aduce
Legănări de verde dulce –
Tot gândind la tine ...

Soarele când se arată
Și se uită cald în poartă –
Tot aşa gândind ...

ACESTE LOCURI

Aceste locuri par niște grădini
din cele mai frumoase.
Dimitrie Cantemir

Cum înfloresc cireșii, tu-mbraci odăjii albe
Și-mi pari statuie-nvolburată-n marmură.
O apă albă de petale te acoperă revârsător
Cum înfloresc cireșii ...

La nord, la baștina-mi, pe-acolo,
Unde zările se zbat de țărmul trudei,
Iar hărniciă-n câmp stă veche geamandură plutitoare
Pe moștenirea strămoșescă:
La nord, la baștina-mi, pe-acolo,
Înfloresc acum cireșii ...
Iar potopu-acest al florii,
Ca-n cuvântul de poveste,
Te tot farmecă, te duce,
Presărând văzduhul dulce ...

La nord, la baștina-mi, pe-acolo,
Cu oameni mai înțeți, îngăduind respectuos,
Timpului să facă pas cu bun augur și roadă bună,
Și pricepuți la măndre case,
Desul de ageri la diferite tocmele,
Care știu din ochi a punu preț pe orice lucru,
Și mai ales pe timp ce nicicând nu-l pierd la vorbă,
Ci cu deprinderile acestea odrasla și-o deprind –
La nord, la baștina-mi, pe-acolo,
Au înflorit acum cireșii.
Vorbesc de nord unde cireșii, întârziind
cu floarea,
Dau flori de mare demnitate ...

Cum înfloresc cireșii,
Îmbraci odăjii albe
Și-nvolburată-n marmură
Tu-mi pari statuie
A albelor grădini ...

CĂTRE IUBITĂ

LÂNGĂ TINE

In cosmos e o nouă caravană,
Un clopot sus ce-l auzim de-acasă,
Dar cât de alb e laptele în cană,
Precum erai când te-am văzut mireasă.

În cosmos e un mire, e un mire,
Ursita lui e-o stea în depărtare,
Dar cum deschid grădina trandafirii
Cu focul roș și flăcări migrațoare.

În cosmos e un gând de-al nostru, unul,
Iar restul ... noi acasă vom rămâne –
Se scutură de ghindă și de vânt gorunul,
Și eu în ruga mea, iubito, lângă tine.

GÂND MUNCITOR

Obositul, străveziu trup
Întreg e-n albia aceasta.
M-aș teme de nu l-aș vedea,
Cerând de la cine odihna ?

Ce gând muncitor.

Apa aceasta mână cetăți,
Fără de prag – amintirea.
Dacă pasărea s-arată
Cu pliscul topit,
Într-un val e iubirea.

Ce gând muncitor.

Dragă, vino și te uită:
Urmelc noastre fug,
Curgătoare și ele,
Căci nu ne ajung.

Străveziu și obosit e trupul
În albia aceasta
Cu păsări topite.
Dragă, vino și te uită:

Ce gând muncitor.

DE IUBIT

Aș fugi de la tine,
Aș săgeta sălbatic, nebun,
Să se spulbere orice-amintire,
Ca balonul gol de săpun.

Aș fugi aşa de la toate,
Aș ajunge pe-un suflet pustiu,
Să rămân o simplă bunătate,
Atunci când n-o să mai fiu.

Dar să fug nu mă lasă
Departă acest piept dăruit !
O, dragostea mea ne-nțeleasă,
Răzbunarea mea de iubit.

TE CAUTĂ INIMA

Inimă clară ! Zile curate.

Pieptul – cer cu stele speriate.

Acest râu, care intră cu apa-n zăvoi,
Se-ntrce pe sine ? Ne-așteaptă pe noi ?

Te aslu în stea. O rază te-arătă

În leagănul apei, de crini legănată,

Din vreme ieşim pe căi de scânteie:
O, femeie visată ! O, reală femeie !

O, iubire în amurg ! O, lumină în prunci !

Ca râu acesta ce trece în lunci,

Ca cerul acesta cu ochii senini,

Te caută inima în clopot de crini.

CITEŞTE-MI

Tu nu-mi citi de moarte amintiri.

Citește-mi azi cireşul în coroană.

Eu cer un text ușor ca floarea albă,
Citește-mi, dacă poți, laptele-n cană.

Citește-mi litera în iarba–acestui șes,

Cu-a ei culoare verde, în clipa când te rog,

Cât nu s-a-ntunecat, cât este și o văd,
Nu-mi aminti, citește-mi ce-am ales.

Cu glasul tău, al tău, nu te schimba la glas,

Începe simplu, rostește-le pe toate:

Cireşul alb și iarba, și necititul lapte,

Căci amintirea, iat-o, apare peste-un ceas.

SCHIȚĂ DE PORTRET

Neaузit mă mușcă-n sânge
Clipa neutrăită.
Mă uit la steaua ce nu stinge
Focul ei, iubito.

Că nu știu setea ce aproape
M-a doborât în piept,
C-un cântec de văzduh și ape,
Cu un senin mai drept.

Că nu e vină mai durată,
Sfârșit mai întinat,
Ca primăvara ce-am pierdut-o,
Ca toamna ce-au afalt.

Ca să nu rog cumva iertare,
Îmi scot din suflet spinul,
Închină-te c-o lumânare
Să-mi văd întreg destinul.

PE LOCUL RUPTEI PETALE

Copile, ai născut în mine primăvara.
Florile-n apă stau albe,
Apleci tineretă spre mine,
Ultimele ei silabe.

Sunt florile anilor tăi, copilă,
Pe suflet mă-nașt să le văd:
Albastrele nunți ale vârstei,
În primăvara pe care o pierd.

Mi-ai adus pe masă departele lunici,
Un cântec de pădure și câmpul,
Pe plutoioare zile și nopți –
Ochiile-n care clipește timpul.

Îți mulțumesc, copilă, de mart.
Solară dragoste, sfântă ca floarea.
Te chem, primăvară, în inima mea.
Pe locul ruptei petale.

ÎN CETATE

Iubito, nu-i nimeni azi în cetate.

Nici timpul pe-aice nu trece.

Un gol demolează piatra în zid

Şi se varsă-n grea singurătate.

Pe poarta povănită de vânt la-nțamplare

Creşte muşchiul şi ierburi sălbaticice,

De parcă mort e şi sufletul pietrei

De-o-ndelungă şi dureroasă uitare.

Dar noi amândoi şi-a noastră jubire,

Rătăcind fericiti, pe-aici am ajuns,

Iubito, nu-mi spune nimic. Să tăcem.

Să-nchidem ochii, ca să nu mai admire.

CU OCHII MAMEI, LUNA ...

Cu ochii mamei luna mă caută de sus,
Ce rău mi-ar pare azi nimic să mi-mi fi spus
Mama mea cea bună, şoptind poveşte, legi:
- Băiatul meu, să ştii prieteni să-ţi alegi.

Că omu-n suflet are metal, şi foc, şi gheăţă,
Şi-l domnesc prea tare poftele în viaţă.
Cu vorba te dezmiardă, cu fapta te trădează.
Băiatul meu, ia seama, să fii cu mintea trează.

Băiatul meu, te ştii, ai sufletul deschis,
De bunătatea ta ades vei fi învins.
Ridică-te pe unde căderea te-a răpus,
Să ştii a merge mult, nicicând că ai ajuns.

Şi vei gusta în cale multe-n gustul lor,
Potolit pe-o clipă te umple iar de dor,
De sete, de lumină şi de puteri voinice,
Iar din trădare grea iubirea te ridică.

Şi nu-ntreba cât face munca şi avântul,
Destinul e cu tine, cu tine e cuvântul,
Cu cinstea să te legi prieten de credinţă,
Precum se leagă-n lege ţărâna şi sămânţa ...

Cu ochii mamei luna mă caută de sus,
O, rază, nu jii minte ce încă mi-a mai spus,
Şoptind cuvinte-n sfaturi, mama mea cea bună,
Când legăna nesomnul şi se uita la lună.

TE LĂCOMESC

Te lăcomesc, iubito, cu lăcomia
Cu care grâul lăcomesle câmpia.
Urmele tale sunt spice și stânci,
Și aer în care mă stingi.

Râul, iubito, și el mi-i aproape,
Căci te lăcomesc din ape.
Sub valul ce-ți leagănă chipul
Lacom îmi pare nisipul.

Lacom drumul ce-l treci,
Lacome vorbele reci.
Lacomă nu-i doar privirea
În care-mi îngheată iubirea.

DE UNDE

De unde zgura s-așterne
Alături de mine, pe perne ?
Prin aerul anotimpului sec
Ochii de vânturi mi-i șterg.

De unde aşa bucurii
Mustoase ca gustu-n lămâi ?
Căci versul nu poate cu sine
Să-nlocuiască pe nime.

De unde, femeic, atâtă iertare,
Electric fulgerându-mi altarele ?
Căci liniștea, în care m-aud,
Vine cu mustul băut.

DOR DE VARĂ

Iubito, iar mi-i dor de vară,
De frunza plină, timpul mult,
Pornesc cu sufletul la țară,
La casa care m-a născut.

Va trece în curând și martul,
În mine s-a topit zăpada,
Mă cheamă nucul-împăratul
Ce stăpânește trist ograda.

Așa de nou, pe cât de vechi,
Prin geam strecor vederi afară,
Cu tine iarashi mă-mperechi,
Iubito, într-un dor de vară.

NU VOI

Steauă răsare
E noaptea ce vine,
Iubito, nu voi
Să plec de la tine.

Ziua e-n trecere
Spre albi mai pline,
Iubito, nu voi
Să plec de la tine.

Ceasul cum mâna
Secunda oprită,
Iubito, aici,
Cu tine, iubito.

Zori nedormiți,
Buze peline,
Iubito, nu voi
Să plec de la tine.

E soare în ochi,
Lumini pelerine,
Iubito, serbez,
Iubito, cu tine.

LA MASA TĂCERII

Iubito, coborâm pe curgerea vântului
Și ne sprijinim de apele de jos.
În oglinda, în care te văd,
Argintul luciu și-a ros.

Nu te grăbi. Lasă pasul încet.
Că noi avem a ajunge târziu,
La ora la care vântul și apa
Vor curge în albia aceluiasi râu.

Gândește-le simplu faptele-acestea.
Până când n-am plecat de acasă
Mai ai vreme destulă. Aprinde lumina
Să stăm cu copiii la masă.

ÎN DRAGOSTE INIMA

Trecând adesea, acceași văd câmpie,
Precum pe mare – aceeași față-a apei,
Cu aceeași ochi – culoare-a omeniei –
Te chem să vii, să fi aproape.

Că-s câmp și eu și dă acum în spic
Același suflet ce-l șoptesc de mult,
Că azi în zori când roua o să pice
Venirea ta aş vrca să o ascult.

Apoi, urmând în drumul tău departe,
Să scol țărâna deasă-n rădăcini.
Nimic de tine – știi – nu mă desparte
Și ti-oî rămâne-un credincios vecin.

Tu, amintindu-ți poate prin ce locuri
Odată mi-ai sorbit tăcerea în cuvânt,
În calea ta aprinde rare focuri
Iubirea să se vadă pe pământ.

O POVESTE A LUNII

Măru-n grădină e o poveste a lunii,
Floarea lui albă e un ochi cu patimi.
De-atâta frumos, iubito, am plâns,
Senin și fără de lacrimi.

Fără să știu prindeam rădăcini
Alături de măr, cu fruntea pe ram,
De-atâta frumos, iubito, plângeam
În ecoul acelei grădini.

Simteam aşa rodul unei frunți neculese,
Cu gândul prin florile pline sau sterpe,
Dar iubirea anume acest loc își alcse,
Pe unde fructul abia se începe.

LA CLIPELE SCURTE ...

Să-mi naști toți copiii
Pe care iubirea mea î-i șoptește.

Iat-o marea, căt de ușor ne primește,
Rece ființă, fără de prunci.

Să fugim, iubito, de veșnicia mării,
La clipele scurte și dulci ...

AMINTINDU-MI FULGII

Mi-am amintit de fulgii iernii tinere,
Când viața noastră se juca cu visul.
De-a dreptul când vorbeam cu cerul, cu deschisul,
Și ne-auzeau grădinile în noi.

Ca aerul în zorii nedormiți,
Mai simplu, poate,
Fără să se aleagă, întreg ne-nsenina.
Eu alergam fericit-n dimineața ta,
Pe unde se sfiește azi drumul meu să treacă.

Fără cântar în tinerete-s toate.
Și nu trăim în viață, ci-n iubire.
Azi chipul mai senin se face-n amintire,
Când îți adun cu sufletul oglinda.

E altă iarnă azi și altii fulgii ci,
Ce trec acum orașul. Peste-o altă casă,
Oprindu-se asupra luminii de pe masă,
Se scutură ca floarea peste copiii tăi.

BRODÂND, FEMEIA

Si tot legi, femeie, firul,
Mai brodându-ți trandafirul,
Dar descrește ghemu-n ate,
Trece-n bluza de pe brațe.

Ploaia astă care bate
La fereastră-n miez de noapte
Poate plouă pentru noi,
Tot văzându-ne-amândoi.

Spune-i stropului să steie
Lângă ghemul tău, femeie,
Firul apei să desfăcă,
Picurând aşa, să treacă,

Precum trec și eu cu gândul,
În mătase depânându-l,
Iar tu legi, femeie, firul,
Împlinindu-ți trandafirul.

FĂRĂ DE MARGINI

Iubito, fără de margini e câmpul.
Te salută mazărea-n floare.
Pe unde te caut, acolo e timpul,
Pasărea lui muncitoare.

Iubito, e aerul copt ca o pâine,
Soarele-și urcă cetățile sus,
Valurile verii în cîrd, ca delfinii,
Fulger se sting în apus.

Iubito, dulce de floare sărutul,
Tremurător ti-e brațul întins.
Care mi-e spada ? Care mi-i scutul ?
De dragoste astăzi învins.

ATÂT DE MULT AL PĂMÂNTULUI

Iubito, ușor se-ndatorează înima
În crângul cu stânci,
Datoare ca piatra pe care e scris:
“Atât de mult al pământului”.

Întinderea se-ncepe c-un zbor
Între creste,
Iar soarele-i încet ca o veste:
“Atât de mult al pământului”.

Nici vînt nu e să mă supere,
De parcă totul ce crește aici
Vine din mare întrerupere,
Din înima datoare,
Iubito,
Pătrunsă acum de simțurile toate
Și-atât de multă-a pământului.

MARE ȘOAPȚĂ DE DOR

Când mă vei părăsi, iubito,
Ti-oî mai fi dator eu o inimă,
C-un zbor negăsit,
Cu încă o pasăre.

Viața mea se va-ntinde în focuri
Și va apărea atunci o cometă,
Pe care putca-vei s-o compari
Doar cu ceea ce este.

Atunci tu să-ntorci privirea din zbor
Către mine, carele sunt,
Înțeleaptă și recă să te apropii,
De parcă nimic nu s-o fi-ntâmplat pe pământ.

Ti-oî şopți mare șoapță de dor.
Toate nedormirile melc, iubito,
Vor însemna o singură pasărc,
Care încă nu s-a-ntors din zboru-nDELUNG.

ACEEAȘI INIMĂ

Pe unde curge
văzduhul nostru ?

- Pe-aice, iubito, pe unde păşim.
Pe-aice, iubito, pe unde iubim,
curge văzduhul nostru
și s-atinge de noi.

- Abia acum n-o să ne mai rătăcim unul de altul,
când am înțeles
că și vântul ne este prieten.

- Abia acum n-o să ne mai rătăcim unul de altul,
când am aflat
c-aceeași inimă
ni-i dată
la doi.

BUCURIE

Te bucuri, Elena, te bucuri.
Născută din ramuri și muguri,
Senină, te bucuri, senină,
De departe cobori o lumină.

Te bucuri, Elena, te bucuri,
Apărută din flăcări și ruguri,
Curată te bucuri, curată,
Și înima mea e-nstelată.

Te bucuri. Elena, te bucuri.
Venită din zări și amurguri.
Și bună, te bucuri, și bună,
Și sușetu-mi plin e de lună.

ANOTIMP

Elena, Elena,
Și ochii tăi de ape, trăși,
Nici când artiști,
Născuți de toamne, plouă-n ei necunten,
Și-a lor fântâni umplete,
Și cele două cumpene,
Pe care păsări poposesc
Cu taina obosirii lor;
Și ochii tăi, dindată fără nori,
O-ncepere de clară zi,
Ei știu a limpezi
Și-a bucura:
Pluțaș devin pe nesupusă curgere de munte
Reînveiz din morți sălbaticce și crude,
Și viață, viață mea, dintr-o scânteie,
Grădini cu flori se-ntinde
Pe vaste curcubeu ...

Elena, Elena,
Și ochii tăi de ape ...
Pătimitor,
Trăiesc cu anotimpul lor ...

POEZIE

SEMN

Si vine, Elena, ea vine,
Frumoasă și mândră să curgă.
Alături e domnul,
Dar ea nu e slugă.
E farmec, pe unde răsare ?
Din grele zăpezi, din ploaie, din vânt ?
Obosită coboară cu dor și cuvânt,
Scânteie aprinsă, avânt ...

Si vine, Elena, ea vine,
Bolțile-albastre sunt pline
De vocile ei sunătoare –
Talazuri de spații și mare ...

Și vine, Elena, ea vine,
Și-i cântec, și-i viață, și-i vie.
O pasăre albă cu zbor îndelung,
Și plec s-o-ntâlnesc, și plec s-o ajung.

Elena, Elena,
Ti-am scris numele
Pe zăpadă,
Speram că fulgi n-o să mai cadă ...
Și iar a nins.
Elena, Elena,
Visam într-un nevis ...

Elena, Elena,
Ti-am scris numele pe-nflorire,
Speram, bolnav de dăruire,
Că leacu-mi sorb
În picătură ...
Elena, Elena,
Ncleac simțeam în gură ...

Elena, Elena,
Ti-am scris numele pe-un spin,
Ce m-a-nghimpat
În dor și chin,
Și-n rugă, care se amână ...
Elena, Elena,
E semnul
Care-l port în mâna ...

IUBIRE

Ningea matematic, calculat,

Ningea fără taină și vis,

Ningea prin geamul deschis,

Ningea cu lună:

- Elena, iubirea mea bună ...

Ningea cu duh de cretă,

Ningea numai alb – zăpadă incertă,

Ningea ca-ntr-un desen de pe-o copertă,

Ningea negrăbit:

- Elena, atât am șoptit.

Ningea ca-ntr-o schemă, econom,

Ningea numai vânt decolorat,

Ningea peste sufletul meu înghețat,

Ningea-încet ...

Încet ...

O lumină s-a retras către piept,

Și-a dat la o parte mătasea subțire,

Și tu-ai devenit amintire,

Și-abia deslușeam că șoptesc

Incontinuu:

Elena, iubire !

Elena, iubire !

ISPITĂ

In orașul vechi și cafeniu,

Prin ploi cu timpuri risipite,

A câțiva zi, eu nu mai știu,

Te pierd și te aduc în minte.

O, tu, Elena, și-am visat,

În scărătăit de ușă grea,

Cum că s-a rupt, s-a destrămat

O linie din palma mea ...

Și-acum, trezit, vad cafeniul

Oraș de marmură-nvechiță:

Culoarea lui de ce ți-o-nscriu

Pe placă albă de ispătă ?

TRĂIRE

Cântec pentru buna Elena,
Unic și mult suferit,
C-o aspră trăire
De spic dureros,
În tărie de sânge,
În cloicot de os.

Cântec pentru toată Elena.
Odată rostit,
Într-o scurtă oprire,
Când suferă gândul,
Când tremură pieptul.
Plâmânat lăndări să mi se facă
În cântec pentru toată Elena.
Doar Elena,
Doar Elena, -
Restul tacă !

PRESCHIERE

Elena, Elena,
Scru în amurg
Părere senină.
Demult n-am mai scris în amurg,
În suflare deplină.

Elena, Elena,
Prescriu în amurg
Albă visare.
Demult n-am prescris în amurg,
În deplină suflare.

Elena, Elena,
Scru în amurg,
Prescriu albă părere.
Demult n-am mai scris în amurg,
În deplină durcre ...

LUNĂ NOUĂ

Iar tu, Elena, nu mă mai întrebă,
De unde vin, din care ierbi ?
Și ce-i cu nimbul meu de fân ?
Purtat de înger și de spân ?

Iar tu, Elena, nu mă mai ascultă
De ce-mii pornesc cuvintele desculțe ?
Și ce-i cu haina, care-o potrivesc,
Pe clipa unui chip lumesc ?

Iar tu, Elena, nu mă mai aștepți,
Și ochii mei de foc și gheță
Te cauță lunatic, ca să-ți spună
Că-a răsărit pe cer o altă lună ...

DESEN

Elena, Elena,
Mă desenează mereu un copil,
Pe-o pânză, în acuarclă,
Ba apar fără sprijin.
Ba – fără umbrelă.

Elena, Elena,
Când se-ntâmplă, copilul mă lasă,
Uitat între lucrurile din casă,
Aștept îndelung să mă cheme,
În alte culori și desene.

Elena, Elena,
Când din nou pensula lui mă compune,
Din linii limpezi și bune,
Mă bucur din nou în acuarelă,
Ba sprijinit de-o iarbă,
Ba-dosit de-o umbrelă.

TU, MULT MAI DEPARTE ...

Elena, Elena,
Sfântul tău nume, ca ziua începe,
Întins mi-e sufletul pe-nsetate stepe.
În ierbură uscate fruntea-mi-ngrop,
O gură de rouă să sorb.

Elena, Elena,
Privirea ta blândă iese din brume,
Ca soarele mândru peste o lume,
Şi-n mijloc de stepă coboară spre mine,
O gură de apă cu ceruri senine.

Elena, Elena,
Încetul tău pas ușor mă dezgheță,
Mă pornește să curg prin căldură și gheță,
Din stepă ieșit, ajung la o mare,
Şi sfântul tău nume din valuri răsarc.

SUFLET DE MARE

Elena, Elena,
Valul nu mai știa că e val,
Şi-a pornit cu suflet de mare,
Şi-a mers licărind până la mal.

Elena, Elena,
Şi-n stropi aşchiindu-şi puterea,
Odată văzând sfârşitul,
A-mbrătişat o stâncă,
Şi-a rămas
Să plângă.

Elena, Elena,
Şi valul nu s-a mai întors în mare,
Iar stâncă vorbea de sâruri amare,
De-o apă ce s-a stins,
De-o amintire
Ce-a plâns ...

ÎNCHIPIURE

O, tu, închipuire
 Cu numele Elena !
 În alb mi-ai apărut
 Din flăcări ce s-au stins.
 Eu am murit, Elena,
 Lumina-mi s-a prelins ...

O, tu, închipuire
 Cu numele Elena !
 Nesomnul nu mă cearcă,
 Plutesc acum c-o barcă.
 Și drumul nu mă-ntrece.
 Eu am murit, Elena,
 Tu tremuri lâng-un rețe.

O, tu, închipuire
 Cu numele Elena !
 Mai plouă înainte,
 Mai ninje înainte,
 O frunză mi stă pe față,
 Eu am murit, Elena,
 Privesc acum din gheață ...

PORUNCĂ

Elena, Elena,
 A murit un om străin
 În mahalaua de pelin
 Și mi-a lăsat cuvânt
 La mormânt
 Să-i cânt,
 Să nu m-audă rudele –
 Pleoapele-udele,
 Să nu m-audă frații –
 Ochii-bărbații,
 Să m-audă părinții
 Prin sticlele minții ...

Elena, Elena,
 L-am îngropat pe om străin
 În mahalaua de pelin
 Și la mormânt
 Vin mereu și-i cânt
 Cu pleoapele udele
 Să m-audă rudele,
 Cu ochii, hărbații,
 Să m-audă frații.
 Stric sticlele minții
 Să se odihnească părinții.

VISUL CE VINE

Elena, Elena,
Rămâi, nu te duce.
Visul ce vine cu mult e mai dulce.
Rămâi și nu mă-ntreba ce urmează,
Voi plângere-n amurg,
C-am râs în amiază.
Rămâi, vom zbura fără aripi,
Departem-n adâncul albastru,
Pe unde visul nu se termină,
O lumină se leagă de altă lumină,
Și tot aşa se întrece
O rază cu altă mai rece,
Până-n colo departe,
Cât lumina străbate.

Elena, Elena,
Rămâi, nu te duce,
Visul ce vine cu mult e mai dulce ...

CASTEL

Elena, Elena,
Castelul de pe marginea apei,
Cu porțile-nchise-n poveste,
Din când în când mai întrebă:
- Ce este ?

Castelul, Elena,
De pe margini de piatră,
Cu intrigă și-omor,
Cu iubiri presupuse,
Din când în când mai oftează
În văzduhuri apuse.

Castelul, Elena,
De pe margini de moarte
Se repetă-n priviri repeatate,
C-o poartă-n cuiată-n omor și intriga,
În vârsare de ore bâtrâne,
Din când în când mai întrebă:
- E tot ce rămâne ?

CÂNTARE

DE ZIUA FRUNZEI

Câmpul, Elena, și-amurgul bland
Din privire,
Copilul și mama, și-a noastră iubire,
Și mărul, Elena, sădit de părinte,
Și sufletul nostru atât de fierbințe,
Și dealul, Elena, și via, și vântul,
Și-a noastră insomnii – pământul,
Cuvintele noastre de bucurie și dor,
Ce toate respiră cu tainele lor,
Și viața, Elena, setea și somnul cu vis,
Ce toate respiră cu tainele lor,
Pentru care-am murit,
Pentru care-am reînvins,
Elena, și cântecul nostru
Cu-aripi de foc,
Născut ca și noi, cu-al nostru noroc,
Elena, și noi, care punem credință,
Pe-o mică tărână, pe-o mică sămânță,
Elena, și noi, cu brațele-ntinse spre soare,
Și noi vom cânta în lumi viitoare.

ȘI-AM ZIS FRUNZĂ

Si-am zis frunză – un cuvânt,
Da-n cuvânt – întreg pământ,
Tot purtând și legânând
Alte frunze de cuvânt.

Și-am zis frunză de născare,
Și-am pus frunza-n scăldătoare,
Și-am scăldat în scăldătoare
Cu o frunză un om mare.

Și-am zis frunză de iubire,
De mireasă și de mire,
Dar în frunză – logodire,
În logodnă – în nemuire.

Și-am zis frunză de-a trăi
Visu-n noapte, munca-n zi,
De-a-nverzi și-a veștezi
Pe un deal de a doua zi.

Și-am zis frunză de-adormit,
Frunză de pământ iubit,
Ce prin soare te-a rotit,
Te-a urcat, te-a pogorât.

Și-am zis frunză-colindare,
Din cântare în cântare
Tot o frunză călătoare –
Frunză-verde de nu moare. ...

LA SOSIREA FRUNZEI

Infrunzesc copacii,
Au sosit frunzele,
Eu, însă, plec,
Mi-am spus.
Ai rupt o creangă, copacul tăcea,
Ai pus-o-nțe noi,
Creanga murea între noi,
Ai întins bratul,
Am întins brațul,
Și brațele noastre s-au întâlnit între frunze ...
Când au înfrunzit copacii,
Când frunzele soseau
Acasă ...

CONTINUARE CU FRUNZE

Sc renasc frunzele.
Un nou început în aceeași continuare.
Mugurii firavi se preling
În formă și culoare,
Rotunzi ca stropii de apă,
Curg pe creanga aplecată-n văzduh ...
- Dar tu cine ești ?
Frunza te-ntreabă.
Te vede-ngândurat pe-un întins de iarbă.
- Dar tu cine ești ?
Un nou început în aceeași continuare ?
Și poate-ai mai fost,
Poate vei fi,
De frunza aceasta îți vei aminti ?
Vei mai deschide aceeași ușă
Sau gream ?

.....

Stă ramul plin de frunze,
Maternă frunză-n ram ...

TORTE CU FRUNZE

Când n-om mai avea ce să ne spunem
Unul altuia,
Vom privi-nDELUNG
La frunzele din jur ...
Când n-om avea ce să ne spunem
Unul altuia,
Vom ridica două osilite frunze
De pe-o margine rece de pământ
Și-om porni după ele,
După două fâclii ...
Vom merge mult,
Până ne vom vedea
Două valuri albastre
Din-tr-o apă,
Pe care plutesc frunzele ...
Când n-om mai avea ce să ne spunem
Unul altuia ...

AMFORĂ CU FRUNZE

Amfora a căzut și s-a făcut bucăți.
Credeam că-i plină cu vin,
Dar vin nu s-a scurs.
Ci s-au împrăștiat niște frunze.
Le-am cules (vinul nu l-am fi putut culege),
Ne-am uitat unul la altul,
Și, înțeleaptă, tu mi-ai spus:
- Să punem frunzele acestea
Pe copacul dintre tine și mine ...

PALATE DE FRUNZE

Palate galbene pe crengi
Stau frunzele în potolire
Şi-n ele-nfăptuite legi
De moarte și inhire.

Aceste mute-mpărătii
Plutesc prin aer ușurat ...
O, galbene vinovătii
De anotimp nevinovat.

Cad frunzele, palate goale ...
Cine poate să le-ndrumă ?
E legea frunzelor și-a toamnei
Cu ochi ce urmăresc din brume ...

DE ZIUA FRUNZEI

E o zi plină de frunze,
O singură zi în viața ta lungă,
Când tu, înfrunzită,
Plină de vânt,
Ce n-ai spune
E tot jurământ.
Când știu a te crede
Ruginie sau verde,
Când ești toată din frunze –
Ochii și buzele.
Când ziua se umple de frunze,
O singură zi în viața ta lungă ...

VEŞNICA FRUNZEI

Cădea frunza și cădea,
Și tot omul suferea,
Omul verde, omul veșted ...
Cădea frunza și cădea
La picioare și la creștet ...
Și pământul suferea.
Frunza toată cum s-o poarte,
Să tot nască vieți din moarte ...
Cădea frunza și cădea,
Toată-n noapte lumina,
Era noaptea ca o veste
Târziu toamna la ferestre ...

PÂNZĂ DE FRUNZE ȘI ÎNDESITELE APE

Pânză de frunze, țesere, țesere.
Fir de moarte, fir de înviere,
Albe rugini prin albe scântei –
Pânză de frunze, picioare de mici

Pânză de frunze, ba deasă, ba rară,
Ochi de toamnă, ochi de vară,
Vai, ce popas silește sub pleoape,
Prin pânză de frunze, îndesitele ape.

Pânză de frunze – culoare de lut,
Din mugure cântecul răsare mut.
Vai, ce rotund răcoarele iesc
Din pânză de frunze, când nu se mai țese.

FRUNZĂ DE SOC

Am rupt

Crengi cu frunze de soc
(în Moldova socul înfrunzește întâiul),
Le-am pus pe mormântul bunelului
Fără să-i atingem căpătâiul:
O-ndesită pădure de sunete
Și fluturi,
În care copiii au venit să se joace,
Să se bucure ...
În pădurea de soc,
Povârniță pe-un mormânt,
Fără a ști copiii
Că-n luna aceasta
Bunelul
Iese din pământ
(când abia-nfrunzește creanga de soc),
Se uită la sat, la nepoți, -
În luna aceasta
Cu deschise porți, -
O singură dată când poate zâmbi
Și spune ceva,
Apoi, mereu mut,
Se-ntoarce din nou în lut ...
Am rupt crengi cu frunze de soc –
În Moldova socul înfrunzește întâiul ...

ÎNTORCÂNDU-NE ACASĂ

Am cules frunze și ne-am întors acasă.

Am împodobit cu ele pereții,
Ne-am închinat îndrăgostitei de pădure.
Ne-am închinat acestor portrete
Sau cioburi de viață,
Stăteam îmbrățișăți,
Priveam unul altuia-n ochi,
Buzele noastre fierbinți se căutau prin rouă,
Și tu mi-ai spus:
“Viața ne-apartine nouă.”
Aveai o frunză la piept,
Ca o stinsă lumânare
Care
Nici nu mai fumegă.
Ti-am șoptit plin de rouă:
- Și frunzele-acestea ne-apartin nouă.

STARE CU FRUNZE

Stău frunzele ca un destin,
Înscris albastru și concret
Pământului într-un calet
De naștere și de declin.

Stau frunzele ca niște frunji,
Gândind asupra foii goale
Drama orelor finale,
Jucată de actori cărunji.

Stau frunzele în suspendare,
Ca niște șerpi cu limba verde,
Înamorați de-un dor de-a crede
În răsărituri noi de soare.

Stau frunzele pe mii de ace,
Ce-s ani nenumărați, și, încă,
Cobor destinul spre o stâncă
Cu ce-am făcut, ce am a face ...

ÎNFRUNZIREA CÂMPURILOR

Infrunzesc câmpurile,
Născând în văzul tuturor,
Născând în iubirea cea mare
Geniu de-nsămânțare.
Să fim iubito, să fim:
Floare de câmp,
Frunză de câmp.
Din noi își să răsărим,
Născându-ne-n văzul tuturor,
Înc-o dată și înc-o dată,
Prin ploaie:
Străzi grei și-adevărați
Ca îngerii curați ...
Înc-o dată și-înc-o dată,
Născându-ne în văzul tuturor,
Precum câmpurile nasc
C-o mare iubire ...

STATUI DE FRUNZE

Când zăpada s-a scurs
Spre soarele de sus,
Două statui pe-o poiană
Stăteau înfrunzite ...
Ceară din vine s-a topit,
Statuile-n murmur de-ncredere
Și-au dezvelit verdele
Timpului nostru de frunze.
- Te iubesc, copil din frunze.
- Te iubesc, copilă din frunze.

Două statui păsind ritual
Pe moi oglinzi de opal ...

LA CASA DE FRUNZE

Noi soseam acasă
Și-auzeam cum ne deplâng,
De parcă am fi murit.
Iar noi soseam acasă,
Pur și simplu acasă,
La casa de frunze:
Geamul – frunze,
Pragul – frunze,
Vecini – rădăcini,
Cer de iârănă, pământ de lumină
Și casa de frunze tot coborând
În pieptul iubitului nostru pământ ...
Iar noi acasă soseam,
Tâcuji,
Căci nu mai vorbeam de durere,
De moarte,
Ci pur și simplu iubeam,
Încolțeam,
Spre coroană
Frunze-nălțam.
Adică dragostea noastră
De frunze.
Sosii la casa de frunze,
Sosii pur și simplu acasă,
La casa vieții întregi,
În pieptul iubitului nostru pământ.

IZVOARE CU FRUNZE

Bea apă cu frunze,
 Dintr-o ploaie cu frunze,
 Însetatul meu suflet –
 Înfrunzit
 Ca și câmpul ...
 Însetatul meu suflet
 Cu turme de mici și boarcă de vânt
 Pe aici rătăcind ...
 Un rug de iubire,
 Pe-o apă cu frunze,
 Pe aici rătăcind ...
 Să fie poveste
 De pe-un picior de frunze,
 De pe-o gură de frunze ?
 Să fie poveste ?
 Mioară de frunze,
 Mioară de frunze,
 Spune curat:
 C-o frunză m-am însurat,
 Iar la nunta de frunze
 Băut-am apă cu frunze,
 Într-o ploaie cu frunze ...
 Însetatul meu suflet
 De pe-un picior de frunze,
 De pe-o gură de frunze ...

MONUMENTAL FINAL CU FRUNZE

Monumental
 Final
 De toamnă.
 Portretul unei ruginii picturi
 În rama vechii cătături
 De ploaie.
 Iar bruștele frânări de vânt
 Portretul galben scuturând,
 Rup culoarea și-o-mpresoară
 Pe-un scărțăit prelung de moară.
 Ca învechit cuvântu-n limbă
 Portretul ruginiu se schimbă,
 Se tot rărește și se spală
 Pe-a toamnei împede finală ...
 Și bruștele frânări de gând,
 Licoarea buzelor pornind,
 Stârnesc o șoaptă de cuvinte
 Cu vechi ecou de "I-aminte."
 Aproape-i tot
 Monumental,
 Picturi de toamnă în final,
 Și-n ramă stropii cad pe rând,
 De ploaie ...

ALBE PICĂTURI DE FRUNZE

- Să coborâm în vale ...

La izvor ...

Aș vrea să văd cum curge apa ...

Doreai mai mult să spui decât ai spus.

Doreai să vezi un sens al vieții

Și l-ai ales pe-acesta:

Izvorul ...

... El picura încet din pieptul unei pietre,

Cu frunze verzi strălucitoare,

Ca iedera pârea izvorul lin ...

Ei tot venea, venea mai proaspăt și mai rece

Și-n val nevlăgit se-mpreuna

Cu alte forme ale apei

Ce-n ciobul lucitor din iarba

Legănu seninătatea cerului

Și crengi de nori și frunze ...

- Sunt ochii tăi aceste picături,
Izvoru-acesta se asemănă cu tine ...

... La fel și tu,
din pieptul pietrei tale.

Picuri peste fruntea pruncului din leagân

Albe picături de viață și iubire.

În sensuri părintești împreunând

O văguire-a ta cu setea lui de viață ...

La fel și tu, topindu te încet,

Treci formele materne

În albe picături,

Izoare mici în care pruncul

Se-nvață a iubi pământul,

A face pas pe două frunze,

A fi memorie și slavă

Și-a curge-n albe picături ...

Doream să-ți spun mai mult decât ți-am spus,

Privind acest izvor

Cu frunze verzi, strălucitoare ...

RĂSCOALĂ CONTRA MORȚII

CÂND NU-MI AJUNGE ...

Când nu-mi ajunge o zi,

Întreb:

- Trandafirule, unde te duci ?

Când somnul nu mai este aşa aspru,
Vin acasă la prăguî ştiut,
Durerea-şि pune sufletu-n frunze,
Copacul îşi scutură morişile jos,
Iată-le, înfrântele oase.

Uşa ia ce s-o încui ?

Noi nu mai închidem nimic,
Deçât ochii,
Ca să visăm ...

CÂNTECUL NOU

Privighetoarea,
Cum să moară
În ecouri cîntând ?
Aceașta-i sulița ei,
A păsării ce moartea doboară ...
Convinge-mă.
Convinge-mă
Că apa nu e apă,
Că nu e frunza frunză.
Cum să moară,
Când viața adună
Pe punctile ei
Lumina-n amurguri ascunsă ?
Privighetoarea se uită
Prin noi,
Pui să-si vadă
Rămasă
În ecou:
Așa se-ncepe cântecul
Nou ...

PLUTESC ÎN OCHII MEI PLANETE ...

Plutesc în ochii mei planete:
Lichide stele lucind scânteietor,
Plutesc ca strofele încete
Spre geana unui visător.

Plutesc mereu și curgătoare
Prin ce-am urât, prin ce-am iubit,
Planete văd întrebătoare
De soarta unui vechi pământ.

Plutesc și mână, și amână
Răspunsul greu, ca un regret,
Plutesc un veac, o săptămână,
Plutește înima în piept.

Atâtă văd: plutesc planete,
Lichide stele-n ochii mei:
C-o strofă ziua mea începe,
Cu alta viață mi-o închei.

DE CE SUNT LUNGI ACESTE NOPTI

De ce sunt lungi aceste nopti de iarnă
Și tu, copilăros, te joci în pleata lor,
În gheăța neagră îți scufunzi gândirea,
În fără fund "acest" de timp,
Când somnul dulce-n creier ar cădea
Ca steaua obosită, părăsindu-și cerul ?

De ce sunt lungi a-tale insomnii,
Iar fluturii sub gene – rătăciji și grei,
Făr-de copii să-i caute, singuri au rămas
În dese-ntunecimi de floare și pământ,
Doar tu, copilăros, legat de jurământ,
Doi fluturi fără aripi în noapte chinuiești.

De ce sunt lungi aceste așteptări
Și cât pe scara lor tot urc să te ajung,
Mi-e trupul tot mai greu și pasul tot mai scurt,
Norii mă numesc străin, necunoscut,
Sunt luncos și vagi, în scăparări de soare,
Pe frunte-i numai cer și ape sub picioare ...

PE CÂND UȘOR RESPIR ÎN DIMINEȚI ...

Ușoară dimineață, ușoară fulguire,
De parcă trece prin vânt ușor
Cu plete albe,
Ușor împrăștiate de-o insomnie grea.
De parcă nu mai simt,
I-atâta ușurare în suferința mea
Cu pași înceți pe creste rourate,
De parcă n-am iubit nicicând.
Și iată că nu sufăr.
E dimineața asta cu albe flori de nusăr
Ce le culeg pe curgeri ogoite
Și-i gheăță-n brațul meu,
Dar săngele nu simte ...

TE-AM ALES DIN MÂINE,
TE-AM ALES DIN IERI ...

O, SUNT ȘI CÂT MAI SUNT ...

Si te-am ales din mâine, și te-am ales din ieri,
Și e sfârșit de toamnă și nimeni pe cărări,
Dar am ajuns și-n față stă un mal abrupt:
Lumina de deasupra, lumină dedesubt.

Încearcă să mai zbori, ajunge cât ai mers,
Calea mai încolo ieșe-n univers
Și brume moi sunt pașii, și se topesc ușor:
Mai vine carevu, mai vede urma lor ?

Eu te-am ales din mâine, eu te-am ales din ieri
Și te-am chemat în zori cu voce de-nserări,
Dar drumul mi s-a rupt și târmul m-a oprit:
V-am așteptat din urmă, dar nu știu de-ași venit ...

O, sunt și cât mai sunt frumos e tot,
Frumos ce las în urmă, frumos ce-o să-ntâlnesc,
Copacul cel în floare și floarea cea în rod,
O, sunt și cât mai sunt, atâtă: vă iubesc.

O, sunt și cât mai sunt vă strig să mă urmată,
Aveam mult de mers decât ne-nchipuim,
E viață peste tot: aici și-n țintirim,
Răscoală contra morții, nădejde-n răsculați.

**PRIVIRI FIERBINȚI ȘI PREȚUL
UNEI VIEȚI ...**

De la fereastră-ncolo ninge și tot ninge,
Rotund și alb, de parcă plângе-un înger,
Ce m-a găsit bolnav și nu m-a înțeles,
Ca gândul prea adânc și prea ascuns în vers.

Dar m-am uitat și eu la cel care ningea,
Stăpân pe veșnicii, cum vede clipe mea ?
Cădeau zăpezi încete pe perna din nămeți
Cu albele cununi la fruntea unei vieți ...

DAR CUM MĂ MAI AȘTEPTI ...

Dar cum mă mai aștepți tu, baștină, să viu,
Pe-un cal buiestru, prinț învingător
Ori un bâtrân zdrobit, cu părul argintiu,
Rugându-te să-mi dai un metru de ogor ?

Dar cum mă vei primi la sănul dulce-al tău,
Cu inima-aciuată într-un cărbune stins,
Cu glasul tremurând între păreri de rău
Și-un rest neînsemnat dintr-un avânt de vis ?

Dar cum mă vei cuprinde cu-necata ta ţărână,
Fecior plecat în zori și-ntors într-un apus,
Așteaptă-mă că vin, aprinde-mi o lumină,
Că m-am întors târziu și anii mi s-au dus ...

**CE AM AVUT MAI SCUMP,
CE VOI AVEA ...**

Ce-am avut mai scump am pus tot prin imagini,
Odată-am chiar murit pe niște albe pagini,
Dar moartea-i prea viclenă și-atuncea m-am întors
La pâine și la apă – un frate luminos ...

Iar prețul tot creștea la spusele cuvinte,
Iubirea-acum venea mai scumpă ca-nainte,
Ca într-un codru des securea-mpoienind
Copacii înălțați spre cerul strălucind.

Atât. Încolo dacă voi câștiga lumina,
Prin care să-mi întind inima și mâna,
Voi mai veni cu și mai scump în pagini,
Căci a trăi înseamnă a cucerii imagini ...

IAR DINCOLO DE TINE ȘI DE MINE ...

Iar dincolo de tine și de mine
Mai sunt cărări atâtea șerpuind,
Și-atât de răcoroasă-i umbra –
În apa ei ne scaldă,
Și noi păsim pe valuri,
Pe flăcări ude ...

Iar dincolo de tine și de mine,
Orice-am striga – ne-aude,
Ca din taceri ieșim în plini săpturi,
Nețârmuiți și limpezi,
Alătura de pești,
Cu păsări în priviri ...

Iar dincolo de tine și de mine –
Atâtea licăriri
De mere pe copaci,
Și noi întindem mâna
Spre crengile de brume,
Și-aici i-atâta lume,
Mai mult decât acolo
A rămas ...

Iar dincolo de tine și de mine,
În tîhnă de popas,
Lumini nu mai apun,
Ci rece se-mpleteșc,
Supuse se depun ...

MĂ ROG DE VIAȚĂ ...

Indură-te de omul bolnav,
el zace acum în neștiere.
Adu-i satul de baștina la căpătăi,
poate l-o auzi și s-o trezi.

E-un țaran și moartea nu-l sperie,
dar mai vrea un pom să sădească,
frunza să-i crească. pământul să-adumbrească ...

Caută-n tine rămășițele timpului lui,
adu-le-ncoace, la căpătăi,
poate le-o auzi și s-o trezi.

E un țarau și are nouă copii,
aşa că nu se teme de moarte,
dar mai vrea să-ajungă un măr
de pe creanga de măr
pentru fiica mai mică.

Caută-ntrे câmpuri izvorul, de care tot spune.
Adu-i apa cu care-a crescut,
udă-i gura fierbinte,
poate l-o răcori și s-o trezi.

E-un țaran, chemător de izvoare,
aşa că nu se teme de moarte,
dar îl strigă pământul eu izvoarele lui.
Poate le-o găsi, când s-o trezi.

... M-am rugat pentru tine, omule,
ca să te pot trezi,
și, iată-mă, pe mine acum pe patul tău ...

AŞ VREA SĂ ŞTIU CUM MAI ARĂȚI ACUM ...

SECUNDE CU MUNȚI

Spre toamnă mă înclină un vânt fără ocol
Spre-acolo unde bruma s-așterne rotocol
Și-n patul alb de gheăță ajung să le împac
O strălucită zi și un apus sărac.

E malul sub picioare și-un șipot în urechi,
Cuvinte-imperecheate acum le desperechi
Și nu mai simt hârtia, și pana se-ngrilează
În toamnă răstignită făptură pe o rază.

Ce-ai fost ? Ce ești ? Aice ajungând,
Închei povestea lungă cu mâna tremurând
Și cauți între ceruri, și găseșc o stea,
Un punin de foc, și-atât străluce viața mea ...

SECUNDE CU MUNȚI

I

Au răsunat în piept cântările dintâi
Cu melci și stânjeni, și pași ce luminează
Muzici curgătoare printre arici de raze,
Au răsunat în piept cântările dintâi.
E-un timbru nesfărșit, pe veci cui i se cântă:
Pomi înfloriti cu păsări și pâini-copilării –
Au răsunat în piept cântările dintâi:
Păduri de-ndrăgostită, albine-n stupi cerești
Și bucuroase ierbi cu ochi copilărești –
E-un timbru nesfărșit, pe veci cui i se cântă ...

Au răsunat în piept cântările dintâi ...

II

Sfârșește primăvara c-un început de toamnă,
Și timpul răscroït începe într-o rouă,
De parcă îngheță și, iată, văd cum plouă,
Sfârșește primăvara c-un început de toamnă ...

Dar nici măcar să-nsemn ce-anume se petrece,
Vroiam un flutur alb să-l prină florii zburând,
Dar m-am väzut pe mine în zbor călătorind,
Și nici măcar să-nsemn ce-anume se petrece ...

Sfârșește primăvara c-un început de toamnă ...

III

Aici i-atâta iarbă și mai miroase-a mentă,
Mai sunt îndrăgostită de aceste plete moi,
Căncep să-nvăț iubirea la frunza de trifoi –
Aici i-atâta iarbă și mai miroase-a mentă ...

Aici i-atâta viață și se arată-n munți
C-aud cântări de veci și veșnicii adânci
Și-ncep a mă-nchîna la fluturi și la stânci,
Aici i-atâta viață și se arată-n munți.

Aici i-atâta iarbă și mai miroase-a mentă ...

IV

Și-s câmpuri de cartofi, și-aud în cuiburi voci,
Și nu-nțeleg nimic din astă limbă veche,
Dar m-am decis s-apropii pământul de ureche –
Și-s câmpuri de cartofi, și-aud în cuiburi voci ...

Cu-atâta e destinul, că naște, reînvie ...
O artă a secundei de a spori un veac,
Rămân îndurerat, secundele când tac –
Cu-atâta e destinul, că naște, reînvie ...

Și-s câmpuri de cartofi, și-aud în cuiburi voci ...

V

În noaptea asta scurtă ai colindat o lume,
Ai studiat occane cu marinari cărunți,

Ai rătăcit prin cosmos cu tălpile pe munți,
În noaptea asta scurtă ai colindat o lume ...

De-ar fi să te întreb ce ți-a rămas mai scump,
Eu știu ca mi-ai răspunde: Cosașii de pe șes,
Că-s brazde moi de iarbă și gândul unui vers –
De-ar fi să te întreb ce ți-a rămas mai scump ...

În noaptea asta scurtă colindând o lume ...

VI

Prășesc în câmp femei, un stol de rânduinele,
Ori răscolească tărâna și răcoresc copii,
Ce sug la pieptul lor cu buze de câmpii ?
Prășesc în câmp femei - un stol de rânduinele ...

Și-i văzduhul matern, și tot mă strigă mama,
Da-i leagănul adânc și eu n-o mai aud,
Încărunkind copilul, pământu-i mai căruț,
Și-i văzduhul matern, și-i tot strigat de mama ...

Prășind în câmp femei, un stol de rânduinele ...

VII

E ceasul priitor și cântă-un cor de broaște,
Iar luna mă cuprinde cu brațu-i de fecioară,
Aici i-atâta viață, aici i-atâta vară,
Și-i ceasul priitor, și cântă-un cor de broaște ...

Și nu mai știi ce-i somnul, și dacă mai există,
Munții intră-n ape cu noaptea să se scalde,
Doar ei nu poposesc prin fările mai calde,
Nici nu mai știi ce-i somnul și dacă mai există ...

Și-i ceasul priitor, și cântă-un cor de broaște ...

VIII

Dar casele din munți sunt parcă mai înalte
Și pline de păduri, și au ferestre-n stânci,
Și-i la fel ecoul de râzi în ele, plângi,
Dar casele din munți sunt parcă mai înalte ...

Ici ușa se deschide cu ploaie și cu vânt
Visării pe potecl, vitezelor de munte,
La tot ce printre veacuri trăiește doar secunde,
Ici ușa se deschide cu ploaie și cu vânt,

Dar casele din munți sunt parcă mai înalte ...

IX

Împrejmuit de ploi, mă strigă mii de voci.
Vin izbitor de clare spre depărtări mai scurte,
Se rup, se trec în timp, dar nu mai par trecute,
Împrejmuit de ploi, mă strigă mii de voci ...

O, totu-i ca-nainte, da-i alta feeria,
Alte-mpăciuiri dau întă la o parte,
Iar lumea stă vrăjită de-adâncul tom de carte,
O, totu-i ca-nainte, da-i alta feeria ...

Durerile acum își iau costum de gală,
Mai multă și mai dârză e viața într-o boală,
Și-i mai ușor eterul, iar spațiul mai stabil,
Copilării aceleași, cuprind un alt copil ...

Împrejmuit de ploi, strigat de mii de voci ...

X

Să ai în trup durerea, să știi că nu mai trece,
Că ploaia n-o mai spală, șuvoiuil n-o mai mâna,
Asemeni unui lut țesut de rădăcină,
Să ai în trup durerea, să știi că nu mai trece ...

Să fi de-a-ntrugul faclă, să știi că nu te stingi,
Ci doar iubirea grea te-aplecă spre pământ,
Cu pieptu-mbărbătat într-un cutremur bland,
Același tu rămas, pe veci o rază-n noapte,
Cu glasu-ntrugii vieți strigat pe pat de moarte,

Să ai în trup durerea, să știi că nu mai trece ...

XI

Un om cu ochii galbeni fumează o țigară ...
De parcă e un soare, în geam, pe la apus,
Și fumul ia cu el, și-l urcă tot mai sus –
Un om cu ochii galbeni tumează o țigară ...

Dar ce să-nsemne asta pe la sfârșitul zilei ?
Am întrebat lumina, pasărea, pământul,
Cu toții au tăcut cum le tăcea și gândul:
Dar ce să-nsemne asta pe la sfârșitul zilei ?

Un om cu ochii galbeni fumează o țigară ...

XII

E ceasul plin de tine, nimic nu-i născocit:
Nici salcia, nici apele, nici ochii mei de ierbi,
Cad ramuri peste frunte prin goanele de cerbi,
E ceasul plin de tine, nimic nu-i născocit ...

Abia că te cuprinde sufletul și mintea,
Un veșnic vertical cu muchiile mărețe,
Sfârșituri reîncep e o nouă tinerete:
Abia că te cuprinde sufletul și mintea ...

Părăie duc cu ele materii de statui
Și, coborând o stâncă, de fapt, un munte sui,-
Abia că te cuprinde sufletul și mintea
E ceasul plin de tine, nimic nu-i născocit ...

XIII

Orele se sparg ca gheaja pe sub pași,
Plinc de cununi grădinile-nfloresc,
Bâtrâni lângă tineri la fel copilăresc:
Orele se sparg ca gheaja pe sub pași ...

Iar bucuria veșnică te ia de subsuori,
Aluneci nevăzut pe-un moale căpătăi
Și rătăcești aşa, visând copilării, -
Iar bucuria veșnică te ia de subsuori,

Și urci în primăvară pe plauri călători ...

XIV

Un soare undular și revărsat în brazde
A miruit fânațul cu roșii calorii,
Ochi blânzi și obosiți privesc sub pălării
Și-adânc întrepătrund acest sfârșit de zi,
Un soare undular și revărsat în brazde ...

O, nu-i nici o icoană, dar simt că-ngenunchez,
În față demnei ierbi cu trupul secerat,
O viață s-a prelims, în alta-a picurat ...
O, nu-i nici o icoană, dar simt că-ngenunchez
În față-acestor ochi sub arse pălării
Prin soarele topit în roșii calorii,
O, nu-i nici o icoană, dar simt că-ngenunchez ...

Un soare undular și revărsat în brazde ...

XV

E-un cer de teracotă, nu pot pricpe clipa,
Alunecă privirea în valuri strangulate,
C-un vârf de ac să spargi, nici vârful n-o strâbate,
E-un cer de teracotă, nu pot pricpe clipa ...

Atât se-ntâmplă: îngemănări de ape,
Ce vor porni îndată în revârsări nebune
C-un cloct de săgeți tacerea să răzbune –
Atât se-ntâmplă: îngemănări de ape ...

E-un cer de teracotă, nu pot pricpe clipa ...

XVI

Cu prelungite ploi duc zilele prelungi,
Același stă modelul, cutorile se schimbă,
Doi bătrâni sfătușă într-o huțulă limbă
Îmi tot destăinuiesc legendele de-aici, –
Cu prelungite ploi duc zilele prelungi ...

Din când în când mașini, astmatic gâfăind,
Îmi amintesc de-orașe, spoite-n străluciri,
Dar sunt acum uitatul fără de-amintiri
Și-ncep iubire nouă cu-o blandă romaniță,
Și-n loc de lăutari îmi cântă o penită
La coardele de ploi întinse-n săptămâni,
Unde petrec în sfaturi cu huțani bătrâni,

Cu prelungite ploi duc zilele prelungi ...

XVII

E-o rândunea cu alb și negru pe aripă.
Poemul ei în zbor mă-ndeamnă să iubesc.
Cum să mă duc de-acasă, o zi cum să lipsesc ?
E-o rândunea cu alb și negru pe aripă ...

Nu-mi pot închipui poemul ne-ncheiat,
Am cântece atâtea ca să le cânt pe toate.
Tu, rândunea, să-mi duci lumina mai departe:
Nu-mi pot închipui poemul ne-ncheiat ...

E-o rândunea cu alb și negru pe aripă ...

XVIII

În casa cu bunici, în casa cu povești –
Feță mândri și crăiese la mucul tremurând.
Căminul cel mai cald și focul cel mai blând
Și-un dulce somn cu lene de pisici ...

În casa cu bunici, în casa cu povești
Lumina unui var în ochi s-a strecurat,
Dar geaba am mai plâns și geaba-am mai chemat
Piticii cei de Zahăr să stea pe la ferești ...

În casa cu povești, în casa cu bunici
Odihnitoare trec aducerile-aminte,
Ca niște ape tulburi ce mână înainte
Nisipul de sub boltă cu puie de rândunici ...

XIX

Vite pasc și tot miroase flori.
Și laptele-ndulcesc în iarba cea amară,
Și-i limpede acest pcisaj de vară,
Vite pasc și tot miroase flori ...

M-apropii și le mângâi, căci am crescut cu ele
Și le iubesc suflarea, privirile stăpâne,
Și pentru mine luna-i un călcâi de pâine –
M-apropii și le mângâi, căci am crescut cu ele ...

Și mă rog de iarbă și mă rog de viață,
Părca-ăș vrea să fiu copil încă o dată,
Asupra frunzii luna prin noapte mă mai cată
Pe lângă-atâtea stelc și viața mea visată:
Mă mai rog de iarbă, mă mai rog de viață,

Și vite pasc și tot miroase flori ...

XX

În satul cu biserici din preajmă de Carpați,
Îmbujorate Eve rup fructe prin grădini,
La sănii lor de mere te lacomi și te-nspini:
În satul cu biserici din preajmă de Carpați ...

Iar vorbele pe-aici te-ncarcă legendar
Cu taine înșirate pe niște linii frânte,
Biserici și femei – privesc la fel de sfinte,
Cu taine înșirate pe niște linii frânte.

Bârbații încruntați, dar buni și credincioși,
Se-chină ca-n altar la sănii lor frumoși,
Iar vorbele pe-aici te-ncarcă legendar,
În satul cu biserici din preajmă de Carpați ...

XXI

Tu, iarbă, scumpa mea, pe unde-ai rătăcit ?
Am măturat omături și te-am strigat mereu,
Ca omul cu pedeapsă pentru cuvântul său:
Tu, iarbă, scumpa mea, pe unde-ai rătăcit ?

Nu mai pleca, nu ninge, cu pieptul te acopăr,
Vom crește verzi, fragili, vom îndemna pământul,
Cu prunci înaripați, ce-o să-i dezmirde vântul,
Nu mai pleca, nu ninge, cu pieptul te acopăr –

Tu, iarbă, scumpa mea, pe unde-ai rătăcit ...

XXII

Trec în stol cocoare pe-un drum triunghiular,
Cerul s-a umplut de cuiburi părăsite.
O, viața mea, tu ești ? Mi-i sete și fierbinți –
Trec în stol cocoarc pe-un drum triunghiular ...

Și-i väzduhul nomad prin unghi de oboseală,
Și stelele de fragi cu dulci închîpuri.
O, viața mea, tu ești ? Ce albe unduri.
Și-i väzduhul nomad prin unghi de oboseală,

Și trec în stol cocoare pe-un drum triunghiular ...

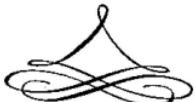
XXIII

Se rup din ochi imagini spre sud, spre maci de foc,
Aici e-un soare lent și-un nesfârșit cu în,
Ocean cu nici un port la geamul unui spin:
Se rup din ochi imagini spre sud, spre maci de foc ...

Prietenii acum, prin fum gălăgios,
Îmi zămislesc istorii – fantome cu femei
Să un pahar cu vin, ce îl cinstese tot ei;
Prietenii acum, prin fum gălăgios,
Vorbesc de întristatul ori straniu, ori nătâng
Să-apoi cu toții râd, cu toții tac sau plâng;
Prietenii acum, prin fum gălăgios,
Fac sudul mai frumos, iar macii mai aprinși ...

Aici e-un soare lent și-un nesfârșit cu în,
Ocean cu nici un port la geamul unui spin ...

A DOUA LUMINĂ

MAMA

Ai, dragoste care s-a dus și nu mai vine ...

Federico Garcia Lorca

Feimea aceasta, care trece prin umbre, această mamă fără de copii poartă-n piept patru morminte. Patru clopoțe negre bat sub patru aripi ale durerii ...

Femeia aceasta, care se uită cum curge nisipul în clepsidre, această mamă fără copii poartă-n piept patru dureri ale lumii ... Patru vânturi îi leagănă umbra, patru flăcări se-naltă din inima acestei femei solitare, care caută prin cimitirele lumii patru ani de naștere și-un singur an al morții: cel de-al doilea război mondial ...

Patru strigăte pășesc pragul aşteptării acesteia și-n noptile lungi o-ntreabă pe rând, și răspunde pe rând femeia aceasta cu patru basmale negre pe frunte ...

- Am venit, mamă, să-ți văd ochii ...
- Sunt, fiule, sunt ochii durerii ... Două albi prin care s-au scurs lacrimi de mamă ...

- Am venit, mamă, să-ți aud cuvintele.
- Am numai patru cuvinte, fiule, numai patru cuvinte, în care vorbesc: Mihail e cuvântul, în care-mi strig bărbatul ... Ion, Ștefan și Teodor – cuvinte, în care vă strig pe voi, copiii mei ...

- Am venit, mamă, să-ți sărut mâinile ...
- Mâinile mele, fiule, mâinile mele care nu vă mai cuprind, și nu vă mai leagănă... Mâinile mele care au răscolit atâtă pământ și-au găsit roade mari, pe voi, doar pe

voi nu v-aș găsit ... Mâinile mele, fiule, mâinile mele de le-aș desprinde de trup, le-ar lua ușor văzduhul, le-ar înălța sus, ca două strigăte adânci ar străbate cerul. Mâinile mele, fiule, mâinile mele, în care v-am legănat ...

- Am venit, femeie, în urma feciorilor noștri, să-ți aduc, femeie, grea veste despre ei toți, despre ceea ce nici ei singuri nu știu, despre moartea lor, a feciorilor noștri, femeie...

- Bărbeate, bărbeate, adu-mi feciorii din moarte, adu-i pe brațele tale, bărbeate, adu-mi feciorii din moarte ... Dacă-i nevoie să zacă cineva în pământ, din neamul nostru să zacă, mă ia pe mine, bărbeate, mă punе-n pământ să zac trei morți la rând, pentru ei, feciorii mei ...

- Am venit, femeie, în urma feciorilor noștri să-ți aduc, femeie, grea veste despre ei toți ...

Femeia accasta, care se uită cum curge nisipul în clepsidre, această mamă fără de copii...

Patru flăcări se-nălță din inima acestei femei care căută prin cimitirele lumii patru ani de naștere și-un singur an al morții:

"Cel de-al doilea război mondial" ...

POVESTEUA SOARELUI, POVESTITĂ DE TOTI

S-a apucat străbunul să-l smulgă din cer și să-l aducă în ogradă ...

A răvnit căt a răvnit, razele s-au rupt, străbunul a căzut cu razele rupte în curte, cova a scânteiat, atunci străbunul și de străbuna a chemat.

Au răvnit căt au răvnit, razele s-au rupt, străbunii au căzut adânc în pământ, iar locului acelaia i se spune mormânt...

S-a apucat tata să-l smulgă din cer și să-l pună în prag...

A răvnit căt a răvnit, razele s-au rupt, tata a căzut cu razele-n prag, lumina s-a-mpăraștiat și de mama a chemat ...

Au răvnit căt au răvnit, razele s-au rupt, părintii au căzut în locul unde-nainte căzuse al lor părinte ...

Am venit atunci eu să-l smulg din cer și să-l pun în casă...

Am răvnit căt am răvnit, razele s-au rupt, eu am căzut cu razele-n casă, lumina m-a luminat și de femeie am chemat...

Am răvnit căt am răvnit, razele s-au rupt, noi am căzut în locu unde-nainte căzuse părinte lângă părinte ...

S-au apucat atunci copiii mei să-l smulgă din cer și să-l pună în suflet ...

Au răvnit căt au răvnit, razele s-au rupt, copiii au căzut cu razele-n suflet, lumina i-a luminat, aşa au chemat:

Copii ai copiilor noștri copii: crește un soare pe-aceste câmpii. Luati-l acasă, săditi-l în voi, tot aşa înainte, de lantăriul părinte, tot aşa cu brațe albastre coborâți-pe meleagurile noastre ...

LOGODNĂ

In zorii inelari încep altfel de zile ...

Mai întâi vom sfârși mierea în stupi, vom suge fagurii până ne-om trezi că-n mâini purtăm numai ceară ...

Mai întâi ne vom stinge flăcările de pe noi, apoi vom înmuguri, vom scoate lăstari ca să avem unde chemă păsările...

Mai întâi vom gusta din toate fructele verii, ne vom pune nume de ierbi, de flori, de fluturi, de câmpii, apoi vom trece la amintiri ...

Mai întâi vom bate nucarii de nuci, vom goli viile de struguri, vom culege lanurile de grâu, apoi ne vom pune întrebări ...

Mai întâi ne vom mira de primele ninsori, vom număra firul de argint, vom repeta biografia fețelor, ne vom afunda în geografia palmelor, pe rând fiecare, ca să ne încălzim la gândurile noastre comune, tu și eu ...

Mai întâi tu, pe urmă eu ...

Așa ar fi mai adevărat ca atunci, departe în urmă, când primul te-am căutat, iar tu mai apoi te-ai bucurat că mă găsit ...

Mai întâi tu, pe urmă eu ...

Ca și dulcii faguri ai simțului cald ...

Ca și tremurul inelat ...

Ca și numele de ierbi, de flori, de fluturi pe care îi le-am dat ...

Când atât de târziu va rămâne să-ți spun "mai întâi"; încât tu să-l auzi pe "apoi" ...

În zorii inelari când încep altfel de zile ...

PLOILE OMULUI

Omuncă cu aspre stări dezolatoare ... Un infinit de adâncimi care nasc păsări ...

Ploaie și păsări ...

Așa cum puji bat cu ciocurile în coaja transparentă a rotundului ... Din stropii calzi se nasc puji de păsări ... Beau scurtă picătura ...

Mai întâi se nasc, apoi își fărâmitează găoacea ...

Ploaie și grâu ...

Boabe și tot boabe pe ciocuri de păsări ...

Ar fi mai adevărat: plouă cu păsări, plouă cu grâu ...

Astfel, de unde s-ar fi luat melodia ?

Dincolo de rotund, dincolo de ceea ce se vede ... Pe-acolo începe gustul, setea și foamea, potolirea acestora ...

Ploaie și el ...

Depline seninătăți și el ...

Ei plouă peste câmp, plouă-n april, peste vara întrreaga și toamna târziu ... Își-n brume ...

Ei plouă ...

Își împerechează stările ... Grav, melodios, rotund...

O muncă cu păsări pe întinsa câmpie a Omului ...

Ploile Omului ...

GRÂU PÂNĂ LA BRÂU

Grâu până la brâu ...

Pentru-un grâunte s-au bătut cândva în munte o oaste rea cu una bună și curgea până la brâu ... grâu ...

Pentru patru grâuncioare s-a zbătut pescaru-n mare, unul singur cu o mare, patruzeci de zile-n sir, iar luntrea, ce i-a fost sicriu, a tot plutit prin ... grâu ...

Două păsări ce-au zburat lungă vreme împreună, pe un zbor albastru, de la soare până la lună – le-a răzbit pe amândouă și s-a scuturat o rouă pe pământul cenușiu, rouă-n spicile de grâu ...

Atunci văzut un om schimbând inelul său de nuntă, despărțindu-se fărmând de nevastă și pământ, de copilă și de fiu pe-ntr-un inelus de grâu ...

... În loc de flori și-o duce vara spice, și-o punе-n piept un colte de sărut, voi alerga prin iarnă rece și ferice, ca pâinea nouă, ce încă n-a crescut ... Va arde-n toamnă gustul greu în pâini cu flăcări ce s-or cerne pe întinse mâini ...

Ca-ntr-o scrisoare-nchei și nu mai scriu ... Am tot visat un Făt-Frumos de grâu ...

Grâu până la brâu ...

Pentru un grâunte s-au urcat cu toții-n munte și n-a fost nici o bătaie, dar s-au risipit până la brâu pietrele prin grâu ...

Grâu până la brâu ...

SE DUC COCORII

Toamna cocorii se aud, se-ntâmplă ceva prin văzduhul ud, iar noi continuăm petrecerea ...

Toamna cocorul intră prin geam, ne așteaptă, se uită la pereții ruginiilor, iar noi dormim obosiți de petrecere, dormim cu oaspetele-n casă ...

Toamna ploile își scutură blana, și-i sete și cauți cana, o găsești undeva în odaie, mă-ntrebi: "De ce i-atâta ploaie?" și lampa de ce mai arde pe masă, și căt e de târziu în acest cenușiu ...

E toamnă și nu-ți mai răspund, cocorul trecând se aud, ceva se-ntâmplă cu petrecerea noastră, cauți printre nori o stea să cobori, s-o pui în locul lampii, pe masă, dar e târziu și cocorul e-n casă ...

Ceva se-ntâmplă-n văzduhul nopții, frunzele ca niște aripi de cocor pornesc să zboare, fac ocale peste mure ori o puncte peste munte și tot aşa în zbor – o frunză și-un cocor...

E toamnă, e atât de târziu, iar tu mă-ntrebi ce oră e-n acest cenușiu, nici să știi că dormim cu oaspetele-n casă, și numai lampa mai arde pe masă ...

LAUDĂ GRÂULUI

Te laud, ființă de grâu ...

Precum firul se-naște peste trupul bâtrân al părintelui,
tu te înalți pe pământ ... Peste regi și-imperați, peste
războiuri și sânge, înălțarea ta, ființă de grâu ...

Te laud într-o suflare de vânt ...

Șoapta mea lucește-n amurg și-ți trimite ultimele
semne de salut în preajma noptii ...

Râsare luna ca să te compar cu ea ...

S-aprind stelele ca să te asemuiesc lor ...

Ființă de grâu, întrebă-mă copiii ce vor ...

- Pâine ...

Pe masa mea sfântă te văd, ființă de grâu ...

Rup din pâinea rotundă ca din planctă câte-o insulă
și-o duc la gură într-o mare clipă de dragoste, scumpă
bucătă de pământ cu munca și darurile, sculptate pe
marginea măreției, pe care-o-nsemnă ființă de grâu ...

Coltele-n leagănul brazdei, verdele frunzei în ploaie,
aurul acesta poleit pe lanuri, sacii – acest cuvânt ordinar,
ambarelc, în care stai, difuzând miroznele pământului ...
Respir mai adânc lângă racă pe care o umpli ...

O, pâine rotundă pe masa mea. Proaspătă, numai ce
scoasă din jăraticul cuptorului, aburul tău, neîntrecutul, te
laud pe față albă de masă ... Îți laud fărâmiturile din jur, le
strâng în palmă și le sorb, într-o grea amintire, pe când ai
lipsit ...

O, sfântă din fărâmiturile dulci ale copilăriei.

Te laud acum, de parcă mă întorc cu gândul la o
veche datorie a sufletului ...

O, ființă de grâu.

Se-mărbătează proaspătul văzduh al dimineții, ca să
am cu cine să te compar ...

Soarele se-mprăștie în raze ca să te adun ...

O, ființă de grâu, îți-am rostit numele, martor al zilei,
pe care-am trăit-o cu pâinea ce-am lăudat-o, cu gustul amar
al amintirii, mulțumind acum de masă, după o datină veche
a părintilor ...

Ființă de grâu, te laud ...

LOGOS

Cu buzo-nvînejite de cuvinte...

A.B.

Si tot mai pătimit, și mai dens cristalul, și tot mai alb jăraticul în care intră calul ...

Și tot mai liniștit, și tot mai legănat, și tot mai verde frunza, înverigate șoapte, și tot mai grele buze ...

Și tot mai înălțată statuie fără mâini, și tot mai grea secundă-n joc de săptămâni, și tot mai multă zi într-un izvor de ape, din care beau cu ochii bâtrânilor Odochii ...

Și tot mai argintie străluce floarea-n tei, când. Logos, tu te naști din cântece-femei, de parcă ari, și semeni, și culegi un mare spic de aur al vieții noastre-nregi ...

CHIP PE CREANGĂ DE ARGINT

Am visat o creangă de argint, cu frunze de argint și floare de argint. Am visat: bâtea un vânt, dar creanga nu se elătina ...

Am încercat a rupe floarea, am încercat a rupe frunza, dar nimic nu se rupea ...

L-am chemat atunci pe tata și pe mama am chemat, și-au venit ei amândoi într-un suslet argintat, și mi-au rupt, mi-au dat o frunză, și mi-au rupt, mi-au dat o floare ... Frunza s-a făcut pământ, floarea s-a făcut lumină, privind așa minunea, care-atuncea s-a-ntâmplat, vedeam pământul: chipul tatei; vedeam lumină: piept de mamă și, purtând pe braț minunea, am umblat să vadă lumea pământul meu născut din frunză, al meu soare – chip de floare ... Omul care mă vedea, tot așă că îmi spunea:

*Numai mama, numai tata,
Numai creangă de argint
și lumina scuturată
Frunzei noastre de pământ ...*

Abia când o văd alături de nepoți înțeleg că seamănă cu un veac. Are florile ei, are ploile ei, are soarele ei, are frunzele ei ...

Ca o bâtrână primăvară ...

Atâtea ploi au plouat-o, încât a-nălcit norii ...

Atâtă soare a ars-o, încât nu se mai vede lumina ...

Atâtea vânturi au bătut-o, încât abia acumă se clatină ...

- Ce-i viață, bunicuțo ?

- E ceea ce sunt, e ceea ce am fost ...

Ușoară privire, ușurat suflet, trup ușor ... Ca un fulg de nea ...

O, bâtrână primăvară !

Curg apele bâtrâne, înfrunzesc copaci bâtrâni, umbrele bâtrâne se-nșorc în codri ...

- N-aijă văzut-o pe bunica ? Umbra ei nu e printre voi?

Pe dealul scăldat de soare, în piscul lui, s-a ascuns bunica. S-au topit zăpezile ei și ploile ei au trecut, și florile ei s-au scuturat, și frunzele ...

- Bunico !

De-acolo nimeni nu-mi mai răspunde ...

O, bâtrână primăvară !

CÂNTARUL

Pentru Imant Ziedonis, poet letón

Am cântărit o pasare tăcând ... Am cântărit-o apoi cântând ... Același cântar ...

Am cântărit-o zburând, am cântărit-o în aer și pe pământ ... Același cântar ...

Am pus-o apoi în copac, am cântărit-o cu tot cu copac ...

Am aşteptat să-nflorească copacul ...

Am aşteptat să se scutrească frunza ... Același cântar ...

Am adormit în somn adânc, m-am trezit, ce-am visat am cântărit ... Același cântar ...

Am împușcat pasărea, m-am uitat la glontele rămas în aripă ...

Am pus o pană în palmă, pana s-a topit, mâna mi-am cântărit ... Același cântar ...

- Ce-ai vrut să cântărești ? – pasărea m-a întrebat și a zburat ...

- Ce-ai vrut să cântărești ? – copacul m-a întrebat, frunza și-a scuturat ...

- Ce-ai vrut să cântărești ? – ochii m-au întrebat și s-au cutremurat ...

- Ce-ai vrut să cântărești ? – mâna mi-a vorbit, ușoară ca o aripă ...

... Atât cât mi-am presimțit cântecul ...

NUCARII

Rostesc cuvântări și nimeni nu-i aude ...

Ca niște arhive, în care se păstrează documentele dragostei ...

Cronicile noastre ...

Nucarii din marginea satului ... Iarna se dau cu frunzele pe omăt ... Ca niște copii verzi, primăvara se uită prin geamul albastru ...

Și-s atât de adânci ! Când mă scufund vara în pletele lor, trec adânc, de tot adânc în valuri de umbră ...

“La umbra nucului bâtrân”, odată cântă un nucar și de-atunci s-a-născit vârsta nucarilor ... De Tânăr nucarului i se spune bâtrân ... De aceea, probabil, că are umbră ...

Toamna, când soarele zâmbește cu riduri, nucarii devin blâzni și încep a dezminții regretele ...

Când nucarii se duc în vacanță ... În lunga vacanță a frunzelor.

M-apropii de nucari, de marginea satului mă-nvecinez pe iarnă, ca să învăț a tăcea ...

Această lungă tăcere a nucarilor iarna ...

Când se dau frunzele pe omăt ...

Atât de argintăți și vesnici, încât închid ochii ca să le văd nesfărșit! ...

De-ar fi doar să fie satul aproape și să se sfârșească petrecerile în arhivele acestea ...

Cronici ale dragostei noastre ...

A DOUA LUMINĂ

La Iognăei, la moș Chiriță-n grădină, toamna târziu, mărul a-nflorit.

Bâtrânul Chiriță își zice:

- Amintirile mi-au sosit ... Pe creangă – a doua floare ...

Omul coboară în amintirea pomului, fiindcă pomul în om nu vrea să cobeare ... Amândoi, alb omul, alb pomul, amândoi scuturăți de fructe, copii, într-un timp de chindii, se uită unul la altul în a doua lor floare ...

În ochi – depărtare ...

Căci privirile nu-s de toamnă târzie, ci de amintiri, de ceea ce a fost, și, poate, ce-o să fie ...

Chiriță-lemnarul o viață a tot cioplit, căutând în lemn ce-a iubit, în rindea lucindu-i o stea, în surcea – viață sa și doar în îndemn – o jucărie de lemn ...

Brațele s-au uscat ca ramul de lemn uscat.

Chipul i s-a uscat ca primăverile ce-n lemn s-au scuturat ... Floarea aceasta de toamnă.

Oprește-ți, lemnule, scândura de sicriu că-n om izvoară un râu.

Oprește-ți, splendoare, clipa ta trecătoare că la moș Chiriță-n grădină mărul vine cu a doua lumină ...

Ce-i focul, dacă nu e și el un sfârșit ?

Moșul Chiriță cu-a doua floare-n măr s-a-nălnit.

Între ei, ca-ntră două vieți, ca-ntră doi prieteni, ca-ntră două toamne târzii, a venit să se sfârșească un foc în a doua lui floare ...

O, minune, minune, dulce și trecătoare.

OCHI DE MONUMENT

Noi, moldovenii, am provenit de la frunze ...

Îi destul să-i spui moldoveanului: "Înfrunzesc copacii" și el se umple de sentimente materne ...

Moldoveanul nu moare, Costine, ascultă, ci se scutură ...

Moldoveanul nu se naște, ci înfrunzește ...

Bucuria și lacrima sunt rudele frunzei ...

Cheful, dorul, jocul, cântecul sunt gemenii frunzei...

Moldoveanul cântă din frunză dar și frunza cântă din moldovean ...

... Insula noastră e o frunză, scăldată de ape înfrunzite ...

Când lumea va atinge culmea civilizației și toți vor fi acolo, pe vârf, noi vom ocupa locul mai aproape de frunze.

... Sunt sigur: ultimii vom ajunge acolo, pe vârf, pentru că primii, dacă s-ar întâmpla să fie, să ne întoarcem la frunzele noastre materne, cu față-nțre ele să ne aruncăm, iar de bucurie ochii să se umple de frunze ...

Ochii noști de frunze ...

Ochii monumentului nostru ...

Atât de adevărat și atât de matern ...

"Înfrunzesc copacii" mai înseamnă: "S-a mai născut cineva".

"Se scutură copacii" mai înseamnă: "A murit cineva..."

Dar i-atâta, i-atâta frunză, încât noi continuăm să provenim ...

UN FAPT DE-A FI ISTORIE

Trei căciuli ...

Trei case vechi sub trei acoperișe cu piele de oaie, în târgul Cahul, într-o dimineață de toamnă sufletul mi-au împlinit, inima mi-au linistit, cu simplu grăit în grai trăit prin înțuit domnesc cu stâncă și glorie, și-un fapt tărănesc de-a fi istorie ...

Trei bâtrâni, trei căciuli, în târgul Cahul, dintre cei mai statornici, dintre cei mai istorici, de orișicând, de orișunde, ce știi a întreba, ce știi a răspunde:

- Multe-am văzut, multe-am cules, pe-aici, pe la sud, pe-aici prin șes ...

Cere-le brațul, sărută-l, împrumută-l:

- Dă-mi brațul, bâtrâne, să mă sprinj de tine, sub această căciulă de vârf și temei, în basmul meu crud cu doine și miei ...

Întrebăbă-i în graiul, cum le e straiul, înțelege-i cum le e legea:

- Graiul e cinstea ce seamănă nu are: scumpe mărgăritare în casa cea mare, cu laviță și păretare ...

Întrebăbă-i, întrebăbă-i de dalbele plete – și-s trei într-un glas, toți trei într-o sete:

- De ce ne-ntrebați ? Ca și noi să stați: în veac sub căciulă, altul în ani, al treilea-n grai, al patrulea-n stâncă, iar în al cincilea veac vă odihniți, cu drept de feciori, cu drept de părinți ...

... Trei bâtrâni, dintre cei mai încercați, într-o dimineață de toamnă, în târgul Cahul, mi-au vorbit de istorie, despre un fapt tărănesc de-a fi stâncă și glorie ...

Grădină cu meri ... Meri înalți și rotați, crengile lor – aripi întinse în clipele verii, zbor împovărat de frunze și mere, aripi verzi și clopoțe roșii ...

Aripi cu clopoțe ...

Și cum vântul își adâncește suflarea-n coroane, dindată porneșc revârsări de melodii, cascade de sunete – un grai al tainicelor finje ...

Aripi cu clopoțe ...

Aud în adânc o taină rotundă, un gust dulce, culoarea cea roșie. O melodie mână sănge în inimă, în adânc, în simțire ...

Sensibil interior cu aripi și clopoțe !

Inefabilul ? O grădină – viață și meri – lume ? Și sufletul meu – o suflare de vânt în coroane de meri ?

Melodia mână sănge în inimă, în adânc, în simțire, sensibil; se desfac aripile, sună-răsună clopoțele ...

Grădină cu meri ...

Aripi cu clopoțe ...

De-atâtă mare de vreme lipsești ...

De-atâtă mare de vreme.

Aș tace, aș tace, dar și mai tare te uit ... Te pierd prin aceste crăpături de ziua ... Te pierd și nu mai știu, pe unde anume ?

Aș tace, aș tace, dar numele tău singur se urcă pe buze, le-țeapă, le mișcă ... Vâslesc în apa numelui tău ... Mă-nircb:

- Am ajuns ?

Eoul acestor cuvinte e straniu răspuns, eoul acestor cuvinte:

- De unde s-ajungă ?

- Tu spune-mi, pe unde se schimbă eoul cuvintelor mele ? Pe unde ? Să știu căt de tare te strig, până unde s-ajungă chemarea ...

De-atâtă mare de vreme te cauți, de-atâtă mare de vreme lipsești.

Mă uit în oglindă ... Mă văd în oglindă vorbind, ţăndăresc în oglindă cuvinte ... M-arăt cumva în oglindă, în oglindă cuvântul s-arătă ? Sună cumva ?

De-atâtă mare de vreme lipsești, de-atâtă mare de vreme.

Nălucă de plumb ...

Poezie ...

OMUL ȘI FLUIERUL

De ce să nu flueri ? Fluierat-a și tata ... Bunelul a tot fluierat ... Se mai luau ... Adică, povara o împărteau în două: o jumătate pe umăr, alta – în fluer ...

De ce să nu flueri ?

Poate te-aude, la sigur că cineva te aude ...

Concentric unde.

Închipuie-te centrul fluierului concentric cu tine.

În jurul tău – luna, soarele, țara, pământul, timpul ...

Toate vibrează, produc sunete, adică-ți răspund ...

Concentric cu tine ... Cel, carele flueri grav, serios ca și restul de trebi serioase ...

Închipuie-te centrul care flueră, iar în jurul tău se-nvârt atâjia coloși. Fiecare-și respectă orbita, se rotește serios, setos de a te asculta ... Anume pe tine ...

Tu stai concentric cu toate și flueri ...

Omul și fluierul ...

Concentric cu tine însuți ...

Închipuie-șii ...

Închipuie-te ...

ACUL

Războirea, adică întreg tărăboiul, se începu de la un ac.

Cineva a întrebat:

- Unde-i acul ?

Cu toții au strâns din umeri, iar unul și-a aburcat umerii spre urechi și a rămas așa până la sfârșitul războirii ...

Acul lipsea, dar insistă întrebarea:

- Unde-i ?

O noapte pierdută pentru un ac !

Un tărăboi cu cinci argumente ce strângau din umeri ... Vecinii priveau, bucurându-se că e pe gratis. O noapte cu capul spart și o lună trasă de păr. Ambiția de a găsi, că și moftul de a fi ambițios. În prag – o salvare ... În curte – o liniște năruită.

Oare trebuiau toate acestea pentru un ac ?

- Trebuiau, a spus grăsanul.

- Trebuiau, a spus chelul.

- Trebuiau, a spus despletita.

- Trebuiau, a spus acela care a întrebat "unde-i".

Numai acela cu umerii aburcați spre urechi n-a spus nimic și a continuat să rămână așa ca la începutul războirii ...

Dar acul se afla între ei și păcat că nimeni n-a căcat pe ac, să-l fi durut cu adevărat motivul acesta ...

De fapt, acul nici n-a fost pierdut.

Dar trebuia, trebuia de făcut ceva.

VIRTUTE

Explodează fără zgomot mugurii ... Copacii – tineri cu pletele prematur înălbite ...

Cu sfântă suflare m-apropii de nou-născutul ... Anonimul acesta al naturii ! Virtuos final al unei stări integre. Virtutea unei continuări ...

Să stai aşa ore-nregi, să tot asculti cântecul florii ... Ce orânduieli complexe !

Valoarea aici e acul ca atare ... Valorifică, dar ce anume, când totu-i valoare ...

Să stai aşa ore-nregi, să tot asculti vrăjitoria ... Să tot vezi visul ...

Divină goliciune, care nu se jenează ... Sufletul nou care vine prin floare ...

Valabilul stă-n jur, se-mplântă-n carne ... Prin durere simți nedurere ... Pătrunzi frumusețea ...

O simt anonimă, măreată ... Iau o explozie de floare în mână ... Mă frige ... Mă frige însăși suflarea ...

Presimt ca-n fraza "Odată ca niciodată", presimt că-i basin ...

Nou-născutul între torte aprinse ...
Aud cântece ...

Pe față se prelung flăcări. Nou-născutul a țipat ...

Aceasta a fost destul ca să-i serbăm venirea pe pământ ...

De-ai fi doar să fii !

INTERES DE SPAȚIU

Invăț limba a vorbi substantive.
Pe degete număr imortele.
Două regine guralive
Își pudrează-n spațiu stelele.

Din blâncuri cad umbre-nvechite,
Spațiu-i ros de ședere –
Vă rog să treceți aceste cuvinte
La punctul meu de vedere.

Eu regăsesc într-o cronică
Sânge vârsat substantival.
În această secundă electronică
Timpul m-aruncă la mal.

De parcă abia mâine urmez
Gândul scris pe silabe.
Tu recitește-te invers
În spațiul hârtiilor albe.

DELTA

N-o pot opri ... Nu este timp
De-nins pe sfiori, să se usuce.
Cu stropii care cad în ploaie,
Născându-se, mă strigă pruncii.

Pe punți usoare cade plumbul
Și găurește apa-n valuri.
Eu am ajuns în delta asta,
Dar ce-am făcut cu două maluri ?

Mi-i teamă să mă uit în urmă,
Căci apa-i toată-aici în spate.
Pentru a ajunge înapoi
Mai am de mers prea mult departe.

DE STÂNCĂ

Nu mă grăbi și lasă-mi ceaiul ce m-așteaptă.
Ai timp pentru tigara mea.
Îngăduiește-mi să-o aleg,
Că prin coroană văd o stea.

Și stai și tu cu mine dreapta,
Că mă gândeam la piatra din perete,
Că-s vrea să văd cum înfrunzești
Și să te-arăt că ești mai verde.

Și nu-mi vorbi când rog tăcere,
Și rog a ochilor vorbire,
Că umblă cineva prin spațiu
Și-mi cere-acum o lămurire.

Căci am de stat în fața stâncii
Pân-când n-o să învăț vecia.
E gata ceaiul ? Dar tigara ?
M-așteaptă, dragă, poezia.

SUBSTITUIRE

Substituie fructul frunza,
Apa e goală ca formula H₂O.
Între dantură și maxilar
S-a-nghidat un cal
Și nu poate ieși.

Spune-mi corect „Bună ziua”,
Că dacă n-o faci,
N-am să-ți demonstrez cunoștințele la
„Noapte bună”.

Poate că am înghițit un sfinx de piatră
Și voi naște unul de plumb.

Nu știu de ce,
Dar rimele le caut la tabla-nmulțirii.

În ecuația care am scris-o aseară
Și-am numit-o poezie
Era o rezolvare cu două necunoscute,
Deși mai curg stele din ochi
Și eu vreau să-ți spun că te iubesc.

UN SUFLET PE COPERTĂ

De-atâta ploaie se umflă apa-n lut,
Se-nmoiae piatra sub streașină în picuri,
Aș vrea să scriu, dar n-am un început,
Și se-nclăcește gândul în nimicuri.

Si parca ni-mi ajunge o nuia în lunca,
Și-i de prisos hârtia cu albul ei de var,
Nu pot îndatora inima la muncă,
Și nu știu de ce rup un „Joi” din calendar.

Dar ascult în stropi ce multă e natură,
Cum se deschide cerul cu ploile prin deltă,
Și-mi pun în terburi vii cu teamă semnătura,
Și modelez din luturi un suflet pe copertă.

CIUTA ȘI STEJARII

Mă uit prin geam la niște stejari,
În clopotul ploii bate o frunză,
N-am loc pentru-al doilea, cu mine,
La paharul cuvintelor tari.

O ciută s-apropie cu nara, miroase
Iarba ce-mi crește în palmă,
Aşa e când doi se-nțâlnesc
În clipele lor luminoase.

În doi, în această pădure,
Singuri în spațiul cu ploie,
De parcă mi-i teamă c-aș putea să lipsesc
În clipa când au să te fure.

BOLNAVII DE POEME

Stropul de ploie se prefacă-n inele –
am un interes de spațiu:
sus e tavanul alb ca o față pudrată,
jos ating cu stângul față podelei.

Ce descoperire ingenoasă a mai fost și aerul,
care stă acum închis în această odaie,
cum se putea sără de cer
într-un ev mediu să-ți imaginezi o ploie ?

O evoluție observ în motanul ce doarme,
dispunând de confortul comod pe divan,
doar el n-a descoperit încă aerul,
și nici nu știe de ce e motan.

Natura e mai mult decât spațiu,
doar eu m-ă puteo numi vreme,
vreme-i Homer, vreme-i Horațiu:
bolnavii aceștia de poeme.

Eu aflu că macul suflă
Pui roșii în aerul serii,
Șiraguri de fumuri pornite
Din Anatolia – ienicerii.

Streine chipuri sub tuiul.
Fluturându-și lupul în vânt,
De parcă am dezbrăcat o cămașă
Ce mă strâangea la gât.

Cine-i viteazul din spațiu,
Lărgindu-și pieptul în tun ?
Eu aflu că macul suflă:
- Aflați, vă propun.

Substantivul verbal se rotește
în spațiu stării de sine.
Un savant din secolul nouăsprezecă
pune acum circumferința pe sine.

Observ că timpul nu-și pierde
propria jertfă, ci-o uită,
și-asemenea apei în strop
din spațiu în spațiu se mută.

Nici o problemă nu-i zero.
În cătină spinu-i vârtos.
Circumferința e pusă pe sine:
pune-mi sufletu-acuma pe os.

STARE DE MUNCĂ

Mi-s degetele lovite cu ciocanul,
suduarea feței miroase-a benzină.
Asupra-mi se mișcă o pasăre
din punctul meu de vină.

Pun ziua de muncă-n ladă,
fumez o țigară la priză,
pe urme mă năvălește marea,
ca o zbuciumată surpriză.

Ceasul bate ora odihnei.
Lipsește acum zero în timp,
ciocanul și niște piroane
m-asteaptă-mprăștiate pe-Olimp.

Noaptea asta parcă-a mai fost,
aud cum pieură rouă de știre,
brațele mă trag de pe pat,
iarba leagănă o amintire.

STÂLPUL DIN OGLINDĂ

Pe jumătate în pământ, pe jumătate-n aer,
În stâlpul de piatră e un chip statornic.
Aș vrea să știu că va da-n floare
Veșnicia măruntită-n ceasornic.

Cine-i ? Care e numele ? Poate-i fratele
Poetului anonim ce-i plăcea ciocârlia ?
Stă chipul în piatră de stâlp, ca, poate,
Să nu se măruntească-n spațiu câmpia.

Iată clipa când mi-i dor de nimic,
Lucid lângă stâlp așez cărămidă.
Eu ast-noapte, copii, aici m-am împietrit,
Lângă stâlpul acesta, zidit în oglindă.

Eun aer amețit și tare,
Miros de busuioc uscat.
De parcă se naște pe zare
Un spațiu neaflat.

Eu nu știu cât e de pură
A mea rugă, iubito, da-mi pare
Că vorba-mi oprește în gură
O lumină la repetare.

Parcă-ți vorbesc acum și parcă
Dator mai rămân cu venirea,
Iarăși mă-nghimpă, mă cearcă
Inima-n aceeași iubire.

Pe țarmul presărat de cătină
Și numai nisip în jur,
Un răset sălbatic umplea
Golul în aerul sur.

Dar cine râdea eu nu știu,
Că fizicul nu l-am văzut,
Poate o stea zgâriată
Ce-n desîșul ghimpos a căzut.

Poate râdea metafora
Unui interes de spațiu:
E ora zero, bade Mihai,
Noapte bună, Horațiu.

ÎNCHIPIURE

Lucruri îmbolnăvite de vreme,
Slabe ecouri pe fjârmuri abrupte.
Vita ce păștea iarbă în șes
S-a-n-tors cu tâțele supte.

Pe toloaca verde-n turmă
Închipuirile trec obișnuit,
De parcă m-am născut pe nori
Și nu-i cale de pogorât.

Totu-i demult și-i acum,
Și-i numai intrare-n cuvinte,
La izvorul cel simplu picură
Cu ochiul prelins un părinte.

VÂLTOARE

Mai înțeleg să vinzi ceapă.
Mai înțeleg s-aduni măusac de păpușoi.

Dar ce-nseamnă cântecul acesta de dragoste,
Când zero este-nmulțit la doi ?

Mai înțeleg s-arunci năvodul în apă,
Mai înțeleg să cumperi un bou.

Dar ce-nseamnă o privighetoare,
Când face un ou ?

Mai înțeleg un Bizanț
Și capul de lup în vâltoare.

Dar ce-nseamnă să sufli-ntr-o frunză
Sau să aperi o cântare ?

I-aud cum se revoltă sub podele
De tot ce-am scris.
Ei ţin sub labe-un manuscris.
Orbiți de foamea ce-i înciudă,
Rod biata coală de hârtie,
Sperând și ei c-or fi sătui
Din poezie.

Învăț în covor firul de lână –
O moarte vopsită în scul,
De parcă-un flămând de lumină
Îl studiază pe unul sătul.

Subiectul abstract mă alungă,
Ochiul intră-n perete,
Citesc mai întâi o rugă,
Pe urmă – culoarea ei verde.

Răsună covorul, răsună.
Are textul glas regesc.
Aș toarce și această lună
De-aș ști cum s-o-mpleteșc.

ȘI ...

Si muzica aceasta care stă de-aseară în cap
și nu se termină ...

Și fraza aceasta, pe care mi-ai spus-o,
stă de-aseară-n suflet
și nu trece ...

Și sabia aceea de-acum șapte-opt secole
stă întinsă asupra frunții
și n-o uit ...

Și străbunul,
ochind o oaie la păsune,
ca să ne învețe și astăzi
ce inseamnă Miorița ...

MASCĂ

Părul tăi de-mprumut
Și barba – împrumutată,
Din tine nimic n-a crescut,
Tu eşti vorbă lepădată.

Mugurii sunt fapte-n sine,
Focu-i materie mistuită,
Mai sunt și alte pricina
Ce te zugrăvesc cu ișpită.

Eu cred că-ăș putea să streco
Cașul ceresc de stele,
Dar vrerile acumă mă dor,
Cu mine – îmbolnăvirile mele.

Mă prind să vorbesc cu celula,
Toate-s deopotrivă,
Eu îmi scot, tovarășe, căciula –
E Vreme imperativă.

LOCUL STROFEI

Am aflat un loc și pentru strofă asta
Într-un desis de rime, de la Homer încوace,
M-a ajutat, spun drept, acasă la fereastră
Un aer cu măslini ce-l miroseam în pace.

M-a ajutat, vă zic, izvorul din fântână,
Înmulțit cu ochiul aspru de-un străbun,
C-am supus piciorul să meargă pe lumină,
Să ţiu în care urmă cu mersul mă propun.

AM SCRIS...

Am scris și-am șters,
Văzui că ies din univers.
Am șters în textul unor flori,
Mi-era teamă de culori.
Zării copacul,
El purta frunzișul pe pământ
Și-am vrut să-i spun ceva,
De gură-mi se izbi un vânt.
Erau prea multe clopoțe în mine,
L-am ales pe cel care suna mai bine.
Și înțelegând cu greu
Pe care să-l îndemn,
Îmbătrânii pădurea-mi,
Se prefăcu în lemn.
Și mă sileam să-mi pun semnătura,
Și-mi mușcam buzele,
Și mă durea gura,
Și cuvintele veneau încet:
Ce-am scris cu brațul stâng,
Am șters cu acela drept.

Eu nu știu dacă pot să sprijin o câmpie
Cu melodia care nu mai vrea cuvinte,
De parcă-nchid la oră farmacia
Ce nu mai are prafuri de ținere de minte.

Și nu știu-n care gură a-nghețat vocala,
Nisipul leagă stins tulipina răfăcătă,
De parcă coc pe zgură dulce portocală
Și pun măslinile verzi într-un ciot de pită.

Auzi cum crește spicul pe buza cea de jos
Și râsuflă apa sub cerul gurii tale ?
De parcă-am fost plecat, dar iată-mă re-ntors
La sfânta gură-a mamei, la vorba Dumisale.

Așa nu se poate.

Am mințit aseară rădăcina de cicoare,
iar azi dimineață – floarea de tei.

Alătări am schimbat cuvintele lui Miron Costin
acolo unde vorbea de blândetea lui Eremia-Vodă,
de parcă făceam mare comerț
pe urmele unei lupte pierdute.

Mai deunăzi aşa de tare-am căscat,
că era să-nghit vecinul
ce îngrijea o floare.

Ce mai am de făcut ?
Pe care ?

CONTUR DE METAFORĂ POETICĂ

Un diamant
Ce taie-n rar și dens,
Visând c-o formă,
Stă lung
Ia vegheia unui sens
Și potrivește
Un clar direct
Prin porii strâmbi
Ai unui vag invers ...

Un viu
Ce alterat de moarte
Încearcă râsul în rugăciune
Și plânsu-n protest,
Strivind
Pe-acel ce-nseamnă-un tot.
Coboară rădăcini în rest ...

O setc
Evită băutura
De cuvinte.
Spirit și rațune –
La fel de scumpe
Și de bune ...

În ironii uitându-l
Pe cel ce-i prădă gândul,
Pe cel ce-ntreagă n-o cutează,
Peste morminte de poeți
Simbolic radiază ...

DIMINEAȚA MĂRULUI

Mă lupt mereu
Cu acest dușman al meu
Că sunt fortat să-l pun,
Când alții mi-l propun.
Și vreau să mă despărț de el,
Să-l pierd pe undeva:
Punctu-i slăbiciunea mea.
Și vreau să fac din el
Un spațiu mare,
Dar punctul nu se lasă –
E mai tare.
Doar una îmi rămâne:
Îl mut din loc în loc
Tot mai departe,
Mă mișc încet,
Ca o furnică,
Cu punctul greu în spate.

E UN SFÂRȘIT DE SECOL

E un sfârșit de secol, de mileniu,
Un geniu se atinge de vremea altui geniu.
Mai am un pic de veac și ncerc să presupun:
Pe cât am fost de rău ? Pe cât voi fi de bun ?

E un sfârșit ... Sfârșitul, prin urmare,
Începe un prezent al lumii viitoare,
Și sunt dator să știu ce temelie-am pus
La ce răsare-n zori peste-un închis apus.

Nădăjduiesc, cunosc, mă zbucium și visez ...

ALTCEVA NU-MI POT DORI

Să poți neliniști o pâine,
un grâu să tulburi,
să bată vântul,
și-n loc de vânt
tu să te pari
prin spică
alergând ...
Adică, parcă ar fi să-ntruchi pezi,
senin, o contopire
c-un cântec
sau cu tine ...
de parcă-n calea ta
răsai și două oară
tu însuți
și te uiți,
și nu e nimenei ...

Să poți neliniști o pâine
în clipa cea de spic,
să bată vântul
și să se legene
adevăratul aur ...

Eu altceva nu-mi pot dori ...

CÂND...

Când se repetă
în aceiași ochi
aceeași lebădă ?

Când se petrece
bobul în spic
și rămâne spicul rece ?

Când pâinea
se egalează cu pruna
și răsare luna ?

Când n-oï mai avea întrebări,
ce altceva o să am ?

DE CE NU TE-AŞ ÎNTREBA ?

- **C**e mai zici, ploaie, cu stropii tăi,
cu-ntristările tale, care nu că mă-ntristează,
dar mă-ntreb: "Cum se alcătuiește o ploaie care întristează?"
De ce n-aș întreba, dacă mi se-ntreabă ?

- Ce mai suflă, vântule, cu suflările tale,
că mi se părea că decolează un avion
și ... mă răcea în zborurile mele ...
De ce n-aș întreba, dacă mi se-ntreabă ?

- Ce mai lucești, soare, cu razele tale,
că mi se părea că arde un boc
uitat pe bolta cerească,
poate cel mai ieftin și neobservat
de ce nu se-ntreabă ...
De ce n-aș întreba, dacă mi se-ntreabă ?

- Ce mai postulezi, poete, cu postulatele tale,
că eu pe-ale mele le-am dovedit
și nu-mi rămâne decât
să te-ntreb pe tine, dacă mi se-ntreabă ...

De ce nu te-aș întreba ?

VERZI VISE ZBURĂTOARE

Zile verzi de mai, de iunie, de altă lună,
Încăt visez verzi vise zburătoare,
Deși, concretă, viața mea adună
Imagini noi, tălmăcitoare.

Traduc un suslet zilnic în trăire,
Mă leg cu traiul de roua din grădină,
Când m-oi sfărși, să știți că de iubire
M-am scuturat ca verdele-n lumină.

Acum înfrunt, mă zbucium, asta poate
Înseamnă viață, muncă, ne-mpăcare
Și zile verzi ce nu-s ca celealte,
Încăt visez verzi vise zburătoare.

CE E TALENTUL ?

Talentul e un fel de plantă,
care se cultivă fără de erbicide,
fungicide și alte substanțe acide –
și dacă ești lucid
și fără de îngrășaminte de îngrășare,
pușe în circulare
pentru promovare,
coltele-n care trece sămânța
crește, de parcă mușcă flința,
că e sămânța cea talentată,
care se transformă în talent de plantă
și de roadă,
căci abia când lanu-i în spic
se vede că sămânța nu a dat nimic ...

Talentul e un fel de plantă,
ce se cultivă
cu știință meditativă,
pe rami de coral,
și parcă-i soare,
e răsărit la plural ...

PATRU PROPUNERI SENTIMENTALE

Iți propun un cântec de toamnă,
iar tu: "Care toamnă ? Pe care mi-o cântă ?"

Iți propun un cântec de iarnă,
iar tu: "Care iarnă, că nu e".

Iți propun de primăvară un cântec,
iar tu: "De primăvară e târziu".

Iți propun: "De vară. De vară.",
iar tu: "Într-o vară ca asta mai bine-am tăcea ..."

REMUȘCĂRI TÂRZII

Când și se propune, de exemplu, să iezi, - ah, tristele ntristări dc a lúa, - înseamnă că trebuie să iezi, fiindcă ocazia nu se repetă, mai ales pentru tine, acela care nu poate întoarce luanul, și, să știi, nu cumva să ai remușcări, - ah, întârzierea remușcărilor târzii, - că cel mai nesăturat e spațiul cel gol, de unde nu se-napoiază nimic, decât numai vânturi pustii care suflă, care iau și suflă, care iau și suflă, și bântuie bezmetnic câmpurile și duc cu ele vârtejuri și zmeie de pulbere, vârtejuri și zmeie de pulbere.

CREZI ?

Crezi că dacă scemeni cu-acel de-alaltăscară, e bine ? Dacă tehnic s-ar putea de realizat două seri identice, crezi că ar trece ? Dacă seacă fântâna la secete, crezi că apa se urează în sus ? Chiar dacă mi-ai descris întocmai ce face luna în iazul de lângă pădure noaptea, când se dezbracă de nori și se scaldă în iaz, și nu se rușinează, că nici nu e nevoie, crezi că dacă mi-ai descris întocmai luna, mi-ar fi de ajuns ?

Eu nasc legende, dacă vrei mai pe șleau.

Crezi că asta-i de lună ?

URMEAZĂ-ȚI POETUL

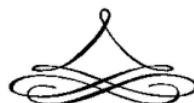
Urmează poetul care te cheamă,
urmează inima lui
în lupta cea dreaptă,
sâangele lui,
arterele lui
în ruga cea sfântă,
cuvintele lui
în glonții cei trași,
nestingerea lui
în lumina casei,
zâmbetul lui
în soarele cel roș ...

Urmează poetul care te cheamă,
urmează nașterea lui
într-un ceas fericit:
și strigătul lui – amintitorul de tine,
metafora lui – o zi neîncepută,
și vocea lui ca verbul matern ...

Urmează poetul care te cheamă,
urmează-i la creștet teiul în floare,
pe rădăcini adânci
e dragostea lui,
în lut roditor – locul inimii sale,
prin ierbi răsculcate – întoarcerea lui,
amintitorul de tine ...

Urmează-ți poetul
că și el e o pâine,
că și el e un vin,
că și el e o sare ...

Urmează poetul cu visele tale,
cu visele tale,
dacă știi că visul
e poetul ochilor tăi,
e poetul năzuințelor tale ...

TE-AM NUMIT...

Te-am numit Aer,
ti-am zis Fier,
ti-am mai zis Inimă,
te-am asemuit Cinstei și Purității,
și după ce-am mai trăit
mi-am dat seama că pe toate
le-am numit cu numele tău ...
că-n față ta mi-e rușine ...

De parcă sunt vinovat de poluarea apei,
de înăbușirea Aerului,
de slăbiciunea Fierului,
de parcă sunt vinovat de Inimă ...

După ce-am mai trăit
într-un veac ca acesta,
ca să fiu cine sunt,
ca să fiu cine ești,
mi-am dat seama că-n față ta
mi-e rușine ...

O PRIVIRE LA CAPĂTUL ZILEI

Mângâie-mi auzul cu vocea ta blandă,
cu versul sufletului tău,
într-un grai de-nserare,
căci eu te rog obosind și te mai rog zbuciumat
c-o privire la capătul zilei.

Când pieptului meu vei lipsi dintr-odată
și inimii mele i se vor înfățișa tristeți,
chiar și-atunci voi cunoaște mânăierea de-acum,
într-o rază la capătul zilei.

Și bucurii voi cunoaște,
împărtășindu-le tie,
cuprins de tăceri, căci va fi să și tac,
scuturat pe neprins de veste, subit,
de-un vânt la capătul zilei.

Peste noapte, apoi, ușor suflate de toamnă,
se vor face auzite frunze căzând,
și ce liniște. Și ce liniște
se va desluși pentru cine cunoaște ...

Mânăiere-mi auzul cu vocea ta blandă,
c-o privire la capătul zilci.

MĂ VOI ÎNTÂMPLA

Acum când se apropie ființa mea
de sentimentele mele,
încât nu mai rămâne spațiu
întâmplător,
căci întâmplările toate s-au scurs
și albia lor e seacă,
abia acum mă voi întâmpla ...

Cine mă poate feri, mă poate ocruti,
dacă nu eu însuși ?

Cine mă poate îndruma, mă poate chema,
dacă nu eu însuși ?

Iată că stăpânul meu sunt eu însuși ...

Abia acum ființa mea și sentimentele mele
se întâlnesc cu adevărat ...

Priviți ce realitate,
căci e mai mult ca adevăr ...

VIAȚĂ DE TOATE ZILELE

Viață de toate zilele –
Chip cu ochi chinuiți.
O, de ce vă mai nașteți,
Dacă uitați să iubiți?

Viață de toate zilele –
Prune în prunul ghimpos:
Cine se urcă în pom,
Cine culege pe jos ...

Viață de toate zilele –
Scrieri alese din mers,
Dacă n-ajunge o stea,
Scuturați-l, acest univers.

Viață de toate zilele –
Destin revărsat de visare ...
Eu n-am propunerii pentru toți,
ci-dragoste pentru fiecare ...

NIMIC MAI SĂRAC ...

Nimic mai sărac ca risipa.

Risipitorule.

Nu risipi diminețile tale,
că risipitele dimineți
se prefac în amurguri timpurii ...

Risipitorule.

Adună focul în vatră
și luminează-ți chipul
cu taina văpăilor ...

Risipitorule.

Pe masă e o pâine acum, o singură pâine
pentru mai toate gurile,
rotundă ca Pâinea-Pământ ...

Risipitorule.

Și cuvântul spărgător de liniști,
și cuvântul ca o întârziată săgeată,
ce te-ajunge din urmă
cu un venin întârziat ...

Și cuvântul ce-l risipești ...

Risipitorule.

Nu căuta moștenire în amurg,
ci-n diminețile zorite o caută,
înainte de a răsări soarele,
ca pe-o-nfățișare a părintilor
în haine de foc trecut ...

Risipitorule.

Mai ales cinstea și nădejdea vremii
care nu te mai caută,
risipită ...

Nimic mai sărac, ca risipa.

AM MAI TRĂIT

De la vatra țării

Până la talazurile mării
Și înapoi
Am tot mers în doi.

De la adâncul văilor
Până-n buza căilor,
C-am trecut mai multe dăți,
Am tot șopit tinereți.

De la piscul dealului
Până-n șaua calului,
Că mi se părea de călărit,
Am mai trăit ...

Acum sunt destul de clare
Orizonturile-acestea fugare,
Și te-ntreb: "Unde-s visele noastre ?
Nu știi unde-s visele noastre ?"

INIMA DE LÂNGĂ INIMA MEA

Anceput să mă doară Inima lumii
de lângă Inima mea,
adică am obținut sentimentul felinarelor,
care luminează noaptea târziu,
mai ales, traectorile lor,
când bate vântul
și scărțăie copacul uscat ...

Până azi nu v-am vorbit
de scărțăitura copacului uscat,
că nu știam cum se poate asculta
o scărțăitură ...

Din clipa ce știu,
mă-ndatorez la Inima lumii,
adică la Inima
de lângă Inima mea ...

O VIAȚĂ, O ARDERE

Mi s-a-nmuiat osul în trup
De-atâta mers pe cărare,
Până la ieșirea pe zare
Mai am o floare să rup.

De ce cu atâta dăruire de foc
Scot din inimă până și-a ei bătaie ?
De parcă nu osul în mine se-nmoiae,
Cî alba structură a unui noroc.

Multă-ntâmplare. Caut centrele, axa,
Nădejde și vis, dar între ele – ruptură,
De parcă focul se scutură de zgură,
Iar pentru-o ardere nu-i fixată încă taxa.

ALBASTRĂ

Fii albastră, aşa te voi deosebi,
căci vroiam să te deosebesc,
adică înfințează-te
în ființa albastrului,
ca să-ți zic:
albastră ... albăstrică ... albăstrea ...

Adică să te difer ...

Iartă-mă, dragă,
dar anume această culoare ţi-o cer ...

TIE-ȚI ZIC

Nu poate fi uimită floarea soarelui,
chipul ei galben,
încununat de galbene vești ...

Nu se poate, frumoasa de ea.

Nu poate fi umilită apa și salcia de lângă râu,
susurul apei, șoaptele salciei,
căci salcia e gânditoarea apei,
iar apa e gânditoarea salciei ...

Nu se poate, gânditoarele de ele.

Nu poate fi umilită lumina de lângă
prunc,
de lângă cinstă,
de pe lângă ochi și din pleoape,
când pruncul dă din picioare,
de parcă cinstea își arată picioarele
și mâinile, și mișcările ei,
și plânsul, și nșerarea ...

Nu se poate, seninul de prunc.

Nu poate fi umilită mireasa
în clipa mirelui ei,
și sentimentul de nesfârșită pădure.
și, alergând, o căprioară
printre rami și frunze,
și ea – o mireasă
în căutarea mirelui ei ...

Nu se poate, bucuria de mireasa.

Tie-ți zic,
ascultă-mă.

DIMINEAȚA MĂRULUI

Neapărat și mărul ...

Roșul de măr cu semințe negre
și cu miez alb.
Neapărat și mărul ...

Că nu de mâncare,
ci de culoare,
de natură,
că am a-l pune într-o urătură ...

Problema mărului mă neliniștește azi
dimineața,
că dimineața mărului,
spre deosebire de alte dimineți,
e roșie,
iar înălțarea mărului aduce sărbătoare în ochi.

Neapărat și mărul ...
Ca-n cântecul acela,
pe care aş putea să-l transcriu astfel:
neapărat și mărul ...

SUPĂRĂRILE CASEI

Supărările casei, supărări,

Amurguri devreme, luceferi târziu,
Uscate tăceri, fărâme pe masă,
Tăcută și Ea și-așa de frumoasă.

Frunze pe jos și mere mușcate,
De parcă-i a toamnă, de parcă-i a ploaie,
lată ce nouă și cum se îndează
În lacrima Ei, a femeii frumoase.

De parcă va ninge odată și-o dată,
Încete albeti ce-acum se încep,
Prăsadă pe-omăt, le culeg și mi-i rece
Pe urmele Ei, a femeii ce trece ...

Supărările casei, supărări ...
Ierătăți-mi venirica, ierătăți-mi plecarea.
Uscate tăceri – fărâme pe masă,
Tăcută și Ea și-așa de frumoasă.

NOAPTE BUNĂ, FEMEIE

Abia seara ... Când va răsări luna ...
 Abia seara ... Când îmi vei auzi vocea ...
 Abia seara ... Abia dincolo de-nserare, mai târziu ...
 Abia când, nu ştiu de ce, vei simţi ce e dorul ...
 Abia când, obosită de propriile supărări,
 Vei dori să auzi: "Noapte bună".
 O noapte bună va urma ... O noapte bună ...
 Abia mai târziu, după ce luna va închide ochii,
 Ca să doarmă un somn întunecat
 Sau să viseze un vis rece ...
 Abia atunci, când vei afla
 Ce ne doreşte luna pe cer ...
 Noapte bună, femeie ...

A VEDEA

Eu văd cum se-ndesesc sentimentele-n talazurile mării
 Şi-ți zic: "Poate aşa se alcătuieşte inima."
 Eu văd o seamă de cuvinte cum discută cu altă seamă de cuvinte
 Şi-ți zic: "Întocmai ca iarba care străbate piatra."
 Eu văd cum se leagănă stânjeneii
 Şi le zic: "Dacă n-aveţi ce face altceva, legănaţi-vă."
 Eu văd cum răsare luna pe cer
 Şi-i zic: "Dacă intri în atmosferă
 pământului, arzi.
 Bine că te-nvârti mai pe la marginea."

O ZI ŞI-O NOAPTE ÎN ORAŞ

O zi și-o noapte în oraș
A nins, crescând nămeții.
Aşa se nasc copiii lumii.
Când, părăsind-o, mor poeții.

O zi și-o noapte în oraș,
Printre zăpezi – alb teiul.
Aşa-n imagini se îngroapă,
Înnămești, condeul.

O zi și-o noapte în oraș,
Ca-ntr-o legendă albă,
Am auzit chemarea Ei
C-o blândă voce, slabă.

O zi și-o noapte în oraș
Ca-ntr-o răcire gravă –
Cu chipul palid de spital,
Iubita mea bolnavă.

O zi și-o noapte în oraș
Ca vântul de pribeg
Sau ca ninsoarca ce clădea
Uitările la prag.

NU LA LUME, CI LA TINE

Ce-ar putea să-ți pară greu ?
Că nu-i greu să tai un pom
Sau să uiți că-i trist un om,
Să te-ncui la ușa ta
Cu durerea altcuiva.

Că nu-i greu să lași o urmă,
Ce te-ntunecă pe urmă
Sau să-ți prindă gura gheafă,
Când cuvânti cu ea de viață.

Greu e altceva, și-i greu
Mult să dăruiești ce-i al tău,
Și să știi că lumea vine
Nu la lume, ci la tine.

MI SE CĂDEA ...

Se cădea să nu mai știu:
De ce-i soare ? De ce-i grâu ?
Se cădea să nu visez:
De ce-i cinste ? De ce-i crez ?

Se cădea să nu mai spun:
De ce-i floare ? De ce-i prun ?
Se cădea să nu pâtrund:
De ce-i apă ? De ce-i prund ?

Se cădea să nu mai tac:
De ce-i casă ? De ce-i prag ?
Se cădea să nu socot:
De ce-i verde ? De ce-i copt ?

Se cădea, dar presupun:
Să mai aflu, să mai spun.
Și nu-i cântec, ci destin,
Precum plec și precum vin.

EU N-AM LUAT TRANDAFIRUL ...

Eu n-am luat trandafirul de la poeți ...

Acasă, la prag,
Acasă, la prag,
Doi trandafiri:
Unul e roșu,
Altul e alb ...

Eu n-am luat trandafirul de la poeți ...

Eu zic: amurgeste,
Când albul în roșu
Se topește;
Când roșu în alb
Se zorcște,
Eu zic: Se trandafirește ...

Eu n-am luat trandafirul de la poeți ...

Eu am trandafiri
ACASĂ, la prag:
În unul să cânt
În altul să tac ...

Eu n-am luat trandafirul de la poeți ...

TATĂ BĂTRÂN ȘI MAMĂ BĂTRÂNĂ

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

C-un piept zdruncinat,
c-o inimă slabă
strig de vulturul negru,
strig de pasărea albă.

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

Se luptă viața în mine
Cu moartea din mine,
În aceeași cântare
mi-i rău și mi-i bine,

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

Asfinte lumina
Și iarashi răsare,
Da-n calea luminii
Ies că mă doare.

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

Pământul meu azi
i-o sămânță ușoară,
nu el se rotește
durerea mea zboară.

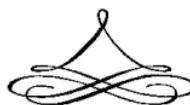
Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

Tată bătrân
Și mamă bătrână,
Doi pomî revârsăți
De-o culeasă lumină.

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

O, lume, auzi
Cum mă sdruncină-n piept ?
Durerea pe om
Îl face poet.

Trupul meu preface
durerea-n frumuseți ...

DEŞI ÎNTORCI OCHII ...

Cum nu se poate într-un piept să rătăcești sentimentul,
de parcă ceea ce în inimă se întâmplă, abia în inimă nu are
loc,
de parcă nu tu, ci altul e acum cu numele tău,
deși la chemare întorci ochii ...

Cum nu se poate într-un gând să pui toate cunoștințele tale,
de parcă ai tixi într-o odaie mobilă întâmplătoare,
de parcă nu jie, ci altuia, propunându-i-se locul,
deși la plecare întorci ochii ...

Cum nu se poate într-o suflare să-ngropi toate tainele
aerului,
de parcă n-ai vrea să mai rămână văzduh și după tine,
de parcă te strădui să iezi mai mult de cum îți se cuvine,
deși nici nu știi de ce-ntorci ochii ...

Cum nu se poate într-o amintire să-ți sprijini mișcarea,
de parcă n-ai timp să trăiești, căci amintirea te-ntrace,
de parcă te superi pe tinerețea ta, care ușor s-a spulberat,
deși tinerețea ta nu mai întoarce ochii ...

Cum nu se poate rostogoli muntele ca să-și întindă în stepă
înălțimea,
de parcă n-are de ce să se măsoare cu întinderea plată,
de parcă tu însuși ești o nemăsurată înălțime,
deși niciodată n-ai de unde să-ntorci ochii ...

CUVÂNTUL TĂU

Că dacă ești – se bucură ființa
și crezul tău, că ești în ale tale,
și visul tău e visul tuturor
în cele ce-s mai sfinte și egale.

Și gândul tău pe urmă e-nțeles,
învălit în vorbe cu regrete,
Abia când tu-ncetezi să mai desfăți,
Pe tine-ncep atunci să te desfete.

Cuvântul tău și el apoi sc-arată
în plinul lui și tot cam de-o parte ...
Dar asta mai târziu ... Și va veni o zi
cum n-a mai fost, cum nu sunt celelalte.

VIN BLESTEMAT

Lăbărtatule vin,
şarpe pe fund de butoaie,
fiinţă vărgată încătuşată-n cercuri,
blestem tulbure, amestecat cu acizi folositorii,
acer chip şi suflet barbotat,
ucigătorule,
te uîti cum picrc dragostea şi râzi,
râzi şi aduni rudele morţii
ca să te vadă cum râzi ...

Lăbărtatule vin,
duşman al ideii limpezi,
te blestem în descreierările tale,
hot de talente,
gropar al ochilor visători,
te blestem.
balaur setos de balauri,
mută făptură cu zeci capete amejeşte,
de ce te jui mereu de o coadă de ceapă,
sluşeşti hrinca de pâine
şi tulburi laptele ?

Cine mai eşti,
când imbraci murdarcle tale haine,
când incalţi pantofii tăi nespălaţi
şi cămaşa mânjătă
şi ieşii nebărbierit printre lume, -

o, nu eşti atunci un chip turnat în pahare,
un chip cu lacrimi de prunci,
cu neveste bâtrâne
în răceli bărbăteşti,
înăcrită sudoare pe-o iarbă
curată !

Lăbărtatule vin,
când vorbele goale te-nghit,
pustiitoare de sens,
trădătoare de prieteni,
oare cine atunci poţi să mai fii ?
Cărți arse în scânteie umedă,
nesăbuite angajări la risipă de viaţă
şi, evident, un şarpe pe fund de butoaie,
care musteşte toamna galben
şi se transformă o iarna
în picuri incolore de descreierăi şi
venin ...

Opreşte-ti chipul şerpuitor,
lăbărtatule la fund de butoaie,
şi ieşii din peştera ta
la lumina casei
la sărbători de familie.

RĂMÂI CUNOSCĂTOR DE TOATE

Cunoaște-ji adevărul,

Fii rece și-l primește ...

Greu la-nceput era să-ntinerești,

Acum alt greu te-mbâtrânește.

Cunoaște-te, nu ezita,

Și fi bărbat.

Că lupta veșnic a cerut

O viață de soldat.

Cunoaște-te, căci, cunoscând

Ce sensuri ai și câte le nutrești,

Îmbâtrânirea ta va răscoli fierbine

Fâclii cu care-ntinerești.

Rămâi cunoscător de toate,

Ce amăgesc, ce bucură și-s viață,

Căci te apropii zilnic de o stea,

Ce ultima se stinge-n dimineață.

DE DRAGOSTE

De dragoste, de dragoste,

de parcă-mi zic să nu uit,

simțitor și-adumbrat de simțire,

ca focul sensibil în flacără lui,

acum amintit pe-o vatră cu zgură,

acum presupus,

de aceea sensibil.

De parcă durerile toate se mută

de pe-o vatră cu zgură

într-un piept zdruncinat ...

De dragoste, de dragoste,

de parcă-mi zic să nu uit

că tu erai o poveste,

iar eu – bunul erou al basmului tău ...

UNEORI ÎMI VINE ...

Uneori îmi vine să mă ascund într-o floare
și să stau acolo
până s-or scutura toate vorbele
de amenințare a vieții
cu un nou război ...

Uneori îmi vine să mă bag într-o țeavă de tun
și să zic acelora
care urzesc pânzele morții:
- Împușcați cu mine în voi
să văd cu ce o să vă apărăți ?

FĂRĂ DE COMPARAȚIE

S-au mutat analogiile în mine,
la fel comparațiile,
la fel metafora ...
Azi pot răbdă replica lutului,
monologul nisipului,
spaima atomului,
ura iubitei
și-atâta poluanții sufletești,
încât
incomparabilă îmi este rezistența
și fără comparație durcera,
iar unica metaforă pe care o tip
e nădejdea lumii la viață ...

ADICĂ, EXISTĂ O IARNĂ...

O CARTE...

Adică, există o iarnă ce trece
Şi o vară ce vine,
Şi o supărare de-a ta
Între tine şi mine ...

Adică, există ceva ce se duce,
Adică, o zăpadă amară
Şi un măr dulce,
Şi nu mai ştiu dacă se supără
O floare, când cade din pom
Pe o zăpadă amară,
Unde e nins un om ...

O carte nu e altceva decât moartea unui copac.

Hârtia pe care scrii a avut cândva frunze verzi,
acum are cuvinte ...

A cheltui-n zadar foile albe,
înseamnă a spânzura copaci ...

De aceea mereu te întreb: "Ce mai faci ?"

Poate că nu te-ai gândit niciodată
câtă pădure se taie
în fața vorbelor tale ...

Ce sfârşire de vieţi.

Le vezi ?

In timp ce mi se spunea cine sunt într-o carte,
căci mi se spunea că sunt numai în una,
că-n celelalte am fost,
de parcă mi se arunca țărâna pe frunte,
eu ședeam pe-un scaun
și frământam în palmă un fir de busuioc ...

- Principalul e, îmi ziccam în gânduri,
să nu transpiri de-o lipsă de cuviință.

Da, principiul e să nu transpiri,
de-o fără de rușine,
adică să ai certitudinea să muți firul de busuioc
din mâna care transpiră
în celalătă care nu transpiră ...

“Urmăriți-mi, mâinile, fericiților vorbitori,
și veți înțelege
tainele cărților mele,
pe care le trec dintr-o mână în alta,
precum le-aș trece
de la timpul au fost la timpul
sunt ...”

Ca de spic încărcat, un destin ca de pământ,
Ca de părinti, căci mă dor îmbătrânind.

Ca de soarele vărsat, răcit în raza ce-a ars,
Ca de ceea ce sunt în ce-a mai rămas.

Ca de pom singuratic, de plină pădure,
Ca de fapta orbită-n tăiș de secure.

Ca de munte, de stâncă, de vârf scăpitor,
Ca de-un vers nădăjduit de popor.

Ca de zbucium în piept, de durerea ce-mpunge,
Ca de cât e destul, ca de cât nu ajunge.

Ca de vreme, cu ea, cu-ale ei, înmulțite,
Ca de copilul de lângă părinte.

Ca toți ceilalți, ca mine, și poate
Ca de nădejdea ce-mi face dreptate.

Ca niciodată acum de grai, de basm, de cinstire,
Ca de când m-am născut, ca tot de iubire ...

Cum trenciul e galben ...
Cum frunza e galbenă ...
Cum galben la chip e bărbatul ...

E toamnă ...
E toamnă ...
E toamnă ...

În ochii iubitei e altul ...

Am însușit știință, estetică, filozofie, istorie, poetică de pe poziția de clasă a Poeziei, ca să scriu științific, estetic, filosofic, istoric, poetic, eu, iăranul, feciorul Mărioarei și-al lui Ionică, cu durerea de-o clasă a lui Ionică – tatăl meu, rănit în cel de-al doilea război mondial; cu lacrimile Mărioarei – mama mea, prima deputată în sovietul sătesc, femeia din clasa tatălui meu, bunii mei părinți, care se uită cu unica clasă a lor la facultățile mele și mă întrebă:
- Cum îți este, băiatule ?

EU CRED, IUBITO

Eu cred, iubito,
eu cred ...

Nu sunt troiene,
ci credința mea adunată prin fulgi,
o, cât de albă
este privirea cu care mă uit.

Eu cred, iubito,
eu cred ...

Apropie-te de mine, ca de o credință,
te uită
și vei vedea în ochii mei
câtă nădejde
oglindește un suflet.

VĂ IUBESC, FERICIȚILOR ...

Inima mea începe de la orizont ...

Vă iubesc, fericitilor.

Cu-ntâia lumină mă uit,
căci există un nimbra lumini,
dimineața, înainte de răsăritorul soarelui,
când se deșteaptă solul în câmp,
când se trezește cântecul în păsări,
când văd ceea ce nimeni nu vede:
inima începe de la orizont ...

Vă iubesc, fericitilor.

Fenomenul dimineților curate,
Fenomenul prunciei nepătate,
Și trezirea apelor,
Și-mbătarea mugurilor.
O, nescuturile coroane de pomi,
pentru a vă spune:
inima mea începe de la orizont ...

Vă iubesc, fericitilor.

SE VESTEŞTE

Se vesteşte o primăvară
şi doi tineri trec un câmp,
râzând,
iar eu îmi amintesc ...

Se vesteşte o primăvară
şi căldura mea
e sub un troian de zăpadă,
pe unde doi tineri trec,
râzând ...

Se vesteşte o primăvară
şi doi tineri
se săruă fierbinte
lângă un troian de zăpadă ...

Sărutaţi-vă, sărutaţi-vă,
căncep să murmure izvoarele ...

TACE GURA TA...

Tace gura ta ca un bujor scuturat.
Tac ochii tăi ca două fântâni uscate
Într-o tăcere de-a ta –
Două vieţi înmormântate ...

Tace mâna ta ca o noapte nedormită,
Tac paşii tăi ca o poezie nescrisă
Între-atâtea tăceri –
O singură uşă deschisă ...

MĂRINIMIE

O, fulgi, mari fulgi, mărinimoși,
într-un toi de iarnă,
înceți ca o meditație,
ca o cinstă ce-ntârzie,
dar vine, dar vine,
cu târziul ei vine ...

O, fulgi, mari fulgi, mărinimoși,
într-un spațiu imens
de natură și om.

O fulgi, mari fulgi, mărinimoși,
ce dimineață-mi aduceți ?
O dimineață în care pătrund
fenomenul singurătății voastre ...

ZBUCIUMĂ-TE, FIRE, ZBUCIUMĂ-TE, OM ...

Zbuciumă-te, fire, zbuciumă-te, om,
Încercă-ți ființa cu ce-i o neliniște,
Deprinde-te să părăsești ca iar să ajungi,
Deprinde-te să pierzi ca iar să obții,
Ai fost, dar deprinde-te iarăși să fii ...

Zbuciumă-te, fire, zbuciumă-te, om,
Descarcă-ți ființa de ce-i o neliniște,
Recunoaște-ți greșala dreptăjilor tale,
Recunoaște-ți dreptatea greșelilor tale,
Recunoaște să fii dac-o dată ai fost ...

Zbuciumă-te, fire, zbuciumă-te, om.
Neliniștește-te iarăși prin liniște,
C-o descârcată ființă,
C-o dăruită,
De parcă numai astfel
Vom avea
Ce vorbi și poimâine ...

SALCIA CU FRUNZELE-APLECATE

Mi-a năvălit trupul
o salcie cu frunzele-aplecate
asupra unei ape,
într-o ploaie ...

O salcie mi-a intrat în inimă ...

Dacă vreji să aflați ce-i asta,
veniți la umbra inimii mele,
în care a intrat o salcie cu frunzele-aplecate
asupra unei ape,
într-o ploaie,
și nu vă feriți de voi înșivă
în drumul ce-l faceți
pentru a vedea,
într-o duminică,
un trup năvălit de-o salcie cu frunzele-aplecate
asupra unei ape,
într-o ploaie ...

VALOAREA SENTIMENTULUI X

Vreau să afli valoarea sentimentului X.

- Nu formaliza, nu formaliza, mi-a ciripit
o vrabie.

Eu vreau să afli valoarea sentimentului X.

(O precizare: aceasta s-a-nțâmplat într-o scără,
pe când mă plimbam pe-o stradă de la marginea
Chișinăului,
la ora șapte și cincizeci și cinci de minute
de amurg,
pe când în coroanele pomilor
se îngrămădiseră stoluri de vrăbi
ciripitoare,
care îmi ciripeau gândirea ...)

Eu vreau să afli valoarea sentimentului X,
ciripitoarelor.

În ecuația aceasta stihometria ciripitului
Nu are ce căuta ...

AȘTEPT UN VERS

Mi-i sete de ce văd într-un cais,
Pe care-l tot amân, de care n-am mai scris ...
Aștept un vers de-aproape patru ani,
Ce-aș vrea să-l pot gândi cu floarea din castani.

Mi-i sete singular, de parcă fac dreptate
Unor cuvinte dragi, ce vor a se desparte.
Repet în rând tăceri, cedezi și, mi se pare,
Fântâna asta-i fără de izvoare.

Mi-i sete ndrăgostind cu setea un popor,
Ce-n codru-și face casă cu pridvor,
O, cum mi-i drag de el, zidarul
cel cuminte,
Ce-așză-n pietruire nădejdea înainte.

Mi-i sete și de sete gura mea adună
Zei vorbitori cu mărturii de lună,
Să nu potol cumva legenda ce-mi prezice
Un măr rotund de aur tot mai rotund pe-aice ...

PEISAJE CÂMPENEȘTI

ÎN SATUL FLUTURA,
PE CÂND VISAM UN CUVÂNT

Cine să-l fi numit aşa de zburător:
FLUTURA ?

Care fluture
Fluturând
Şi pe floare
Poposind,
Ca o clipă
Cu aripă ?
Ca o undă,
O secundă,
Ca un aer
În culori,
Într-o ziua
Fără nori ?
Ca să zboare,
Ca să zboare,
Unde-i floare,
Unde-i soare ...

Un cuvânt ...
O fluturare ...

Cine să-l fi numit aşa de zburător:
FLUTURA ?

ÎNTRETĂIND O CÂMPIE

De-a dreptul, întretăind o câmpie, o scurtă câmpie ca mazărea-n floare,
de-a dreptul, fără să cărnești din cale,
vei întâlni la capătul ei o umbră de codru,
un izvor și-o sălbatică iarbă.

Bea apă, te-ntinde pe verdele ierbii
în umbra stejarilor
și, stând așa, cu ochii deschiși la cer,
odihnește-te pe pământul tău,
sensibilizează-l în căldura trupului tău
și vei auzi, neapărat vei auzi
o voce:
- Obositule prunc,
odihneste-te pe pământul tău,
umple-ți pieptul cu umbră dc codru,
bea apa izvorului verde,
fără a-ți potoli vreodată setea,
fără a-ți potoli vreodată setea,
obositule prunc.

PEISAJ DE TOAMNĂ TÂRZIE

Cum înceț sfârșește toamna
Calea ei de anotimp
Și sloboade vânturi reci,
Rătăcindu-le prin câmp;

Și stârnește ploi mărunte
Prin coroane desfrunzite,
Unde soarele s-aruncă
Dintre raze-ncetinile;

Unde-o frunză tremurândă
Se mai ține pe-un copac,
Dinadins vroind să-ntrebe:
Cum mai sunt și ce mai fac ?

ASUPRA NOPTII – LUNA

Asupra nopții – luna.

Cântă-mi Ave Maria,
să m-afund în luna cântecului,
în noaptea cântecului,
târziu: dar încă devreme,
în sufletul cântecului ...

Cântă-mi Ave Maria.

Asupra nopții – luna,
de parcă a furat cineva aurul cerului
cu-atâtă aur în gură.

Cântă-mi Ave Maria,
asupra nopții – luna.

CÂT DE GREU SE OBȚINE O LINIȘTE

Dimineața aceasta se arată la geam,
ca față palidă a neliniștii tale,
de parcă și amintește ceva,
tresare.
reflectând, sc întristcază
în urma unor pomii scuturați
de fructele și frunzele lor ...
O, cât de greu se obține o liniște.

Deși e toamnă
și pomii par întârziați,
mai târziu c-n sufletul tău.
O, cât de greu se obține o liniște.

În urma unor pomii scuturați
nechemate flori mai visezi,
te slobod amintirile,
în nepătrunse întunecimi
răzbăt raze de lumină
și soarele se-așterne la ieșirea din taine încise ...
O, cât de greu se obține o liniște.

De pu că albia-și
repetă valurile
și tu le privești
cu o față palidă-palidă,
ca dimineața aceasta la geam ...
O, cât de greu se obține o liniște.

PLANTĂ DE ALOE

Plantă de aloe,
cântec necântat,
E târziu și-mi pare:
vremea-i de-noptat;
E târziu și-mi pare:
nu dormim doar noi,
Cum mă vezi, aloe,
cu ochii tăi aloi ?

DACĂ S-AR PUTEA

Dacă s-ar putea
să nu vorbim de cele ce n-au sfârșit.
Dacă s-ar putea
nici de cele care mă împing la vale.
Dacă s-ar putea
să ne uităm unul la altul
până vom ajunge la plop ...
Dacă s-ar putea,
când vom ajunge la plop
să nu ne uităm în sus,
ci să plecăm privirea
a rușine ...
Vei avea fericirea să-ți vezi umbra
în umbră de plop,
Dacă s-ar putea să fi fericită ...

La vremea tinereții respiți tot ce respiră
În visul tău deschis a înflorire,
Pe vatră-un foc în flăcări se înșiră
Și tu-i declară nădejde și iubire.

La alte vremi, de ziua altor șoapte,
Te vezi cuprins de clare-nțelepciuni ...
Pe-același vatră altfel focul arde,
Lumina lui e floare albă-n pruni.

Și alte vremi pe urmă te încercă.
Te uită la zgură și-ncepi să-ți amintești ...
Eu încă nu știu, dar presupun ... de parcă
Mă-nșală-n cale prunii bâtrânești.

Numai deal și numai vale,
Și fântâni, și sate,
Printre valuri, printre frunze
Și nădejdi curate.

Precum pașnic e izvorul
Și-i înceată firea,
Un peisaj ce-l trec eu gândul
Și-i adun iubirea.

Și un fum dintr-un bogeag,
Ce croiește căi înalte
Peste dealuri, peste văi
Și fântâni, și sate.

DERILUI

Si ce soare răsărît.

Cum răsare și se-naltă,
Cum începe-o dimineață
Printre ramuri de gutui,
Încotro privirea sui
Și-o cobor apoi pe vale,
Unde-i satu-n voia lui,
Unde curge-o apă mică,
Și ce nume sunător:
Derilui ...

Urmăresc în cer lumina,
Cum tot urcă-n raza ei
Cât mai sus și cât mai caldă
Se revarsă în ogradă,
Unde-i cloșca cea cu pui,
Unde-i pomul de gutui,
Ce prin ramuri umbre țesc,
Într-un sat cu case dese,
Lângă-o apă-n cetină,
Ca mișcarea dorului,
Și ce nume sunător:
Derilui ...

Și ce suflete deschise,
Clipocind cu ochii vise,
Stau la prag, respiră viață,
Într-o bună dimineață,
Care pașnic se răsfiră
Până sus, în pisc de deal,
Până jos, la fund de vale,
Unde apa oglindeste
În oglinda valului
O lumină, un gutui,
Și ce nume sunător:
Derilui ...

Apoi, cum să nu mă-ncânte
Ale vietii clipe sfinte,
Când o simplă dimineață
Cu lumina se înaltă,
Și-i aceeași în gutui,
Și-i în cloșca cea cu pui,
Într-un pașnic sat pe-o vale,
Într-un miez de apă-n calc,
Ca mișcarea dorului,
Și-n cuvântul care-l spui,
Și ce nume sunător:
Derilui ...

PEISAJUL CULORII AMORȚITE

Dintr-un plop înalt și drept

Frunza cade rând pe rând,
Şoapta plopului rărind,
Vatra verii se răceşte.

Trece-nchipuirea frunzei
Pe un jârm cu chipuri pale,
Unde vântul o prăvale
Peste gheata unui lac.

E odihnă ori e zbucium
De culoare amorțită,
Când coroana desfrunzită
Străjuiește vatra iernii ?

PLOAIA ȘI FRUNZA

Am fixat timpul:
patru ore în sir,
fără să-mi desprind privirea,
mă tot uit
cum picură asupra frunzei,
și-am înțeles legătura
dintre fenomenele mari.
Mi-am zis: "Dacă am și eu în mine
o asemenea frunză,
înseamnă că și asupra ei
picură".

Timp de patru ore
nu s-a schimbat nimic:
stropul tot cădea,
și-am înțeles că fenomenele mari
se leagă între ele
prin ploaia ce cade,
prin frunza ce tremură ...

Dacă am și eu în mine o frunză,
la sigur că tremură ...

ÎNDRĂGOSTIT CA MIRE

De dragul cui, căci nu mi-o cer nici mie,
Aș naște versuri noi, ca tot ce nou se cheamă,
Căci pruncu-i prunc, când spune mamei Mamă,
Iar vocea lui e-un grai pe o câmpie.

De dragul cui, căci nasc și cer născare
Unui meleag ce-n dragoste mă ține,
Când este el, eu nu mă văd pe mine,
Căci pentru el mi-i inima datoare.

De dragul cui, căci am aflat ce-i gândul,
Ce-l fac slujire vederilor de-acasă
Și cânt o mamă, o scumpă, o mireasă,
Ca fiu ce sunt și-ndrăgostit ca mire.

TĂCUTE, TAINICE FLORI...

Tăcute, tainice flori
ce-s parcă opozitia lumii,
armonii în culori,
muzici de-o clipă,
Intocmai ca viață,
dar adânci și nepărtinitoare,
ca niște lecții în clasa întâi
și-un abecedar al umanității ...

Si-i prea mult cuvântul Sete,
Și-i prea plin cuvântul Har.
Și-i târziu de toamnă-n ochi,
Cu ce este îl compar.

Și-i prea rar la ploaie cerul,
Și-i prea singur un copac,
Tu-mi vorbești de-atâtea zile,
De când plouă, și eu tac ...

O scrisoare – o ninsoare,
Și-i cu litere mășcate,
Și-i cu litere mâncate,
Că-i venită de departe,
Pentru cine s-o citească,
Că-i scrisoare părintească.

Și-i scrisoare, și-i ninsoare,
Și-ar putea să se topească,
Că-i din casă tărâncescă,
Unde doi bâtrâni sfâtoși
Sunt ca fulgii de frumoși,
Și-s ninsori, și ninge plânsul –
Alb ca Dânsa, alb ca Dânsul ...

AU GÂND ACESTE CÂMPURI

Au gând aceste câmpuri
Și le cunosc credința,
Și nu m-aș bucura,
Dar mai cunosc ființa,
Când cântă și propun
Pe-nținsul lor un vis,
Ca grâul sau ca iarba,
Sau ca un geam deschis.

Au gând aceste câmpuri
Și vi-l propun să-l știți,
Nu când pustiu vi-i ochiul,
Ci când în ochi gândiți,
De parcă vă-nsenină,
Curgându-vă prin soluri,
O dragoste deplină
Și nu sterpește goluri.

Au gând aceste câmpuri
Și cer o răscolire
Nu celor ce-l mimează,
Ci-acelor din gândire,
Precum se-nalță-n suflet
Și crește și mai sus
Prin ce nici n-ați știut,
Prin ce nici nu s-a spus.

PEISAJ COMPARATIV

Inima bate ritmic ...
De parcă un cal galopează
Prin spațiul mioritic ...

DRAGA MEA...

ROGU-TE ...

Draga mea, uită ce-a fost
de sărbători în satul acesta,
și de soarele nalt
asupra dragostei noastre,
și de ploile noastre din șes,
și de plecăciunile noastre
în fața izvorului ...

Uită,
ca să-ți poți aminti
doar imagini,
visând cu înjama
poezia tinereții noastre.

Rogu-te, deschide ușa
Și-ndrăznescțe în odaie,
Nu scriam, ci aşa cu gândul
Întrăham: ce este-o ploaie ?

Rogu-te s-aprinzi lunina
Că m-a prins aici o noapte,
Că se-ntunecă și vocea,
Și cuvintele-ntr-o carte.

Rogu-te, te uită, dacă
Ai dori s-aprinzi lumina,
Căci sunt orb suflării tale
În care-nchei azi săptămâna.

PEISAJ CU VRĂBII

Flori de stânjen-stânjenei,
lată ce-i odihna Ei,
Apoi frunze: săbii, săbii,
Ciripindu-i niște vrăbii ...

Apoi plouă, apoi ninge
Și se trece floarea-n stânjen.
Apoi iarăși: frunze-săbii,
Ciripindu-i niște vrăbii ...

PRIETENE...

Prietene, satul în care m-am născut
mî se arată ca o cetate cu porțiile-nchise
și cheile uitate în buzunarul
unui timp plecat ...

Întoarce-te, întoarce-te, mă cheamă
Floarea de măr în primăvara asta ...

Tine, te rog, jucările acestea,
căci eu am nevoie s-asculț
ce spune floarea de măr în primăvara asta ...

Prietene, oare atât de prelungă
e dragostea-n dimp ?

Astăzi iarăși simt căldura motanului
care dormea pe pieptul meu,
de parcă îmi ferea plămânilii de
niște răceli ...

PEISAJ CU LUMINĂ LEGĂNATĂ

Din peisajul cu aguzi

Trec alătorea – la meri,
Şi-i tot plouă, şi sunt uzi,
Şi sunt pomii unei veri.

Iar de-atâtea ploi mărunte,
Câte-au fost să cadă-n şir,
Şi sămânţa-i udă-n fructe,
Ud c focu-n trandafir.

Că şi-un trandafir s-arăta
Cu lumina purpurie,
Şi-i lumină legănată,
Că şi-un vânt uşor adie ...

UN NUCAR...

Un nucar, un râu, o casă,
Iar asupra – steaua arsă
Şi-o tâccere uimitoare
De la prag şi pân-pe zare.

Unde-s ochii cci din poartă,
Care mă-ntâlneau odată ?
De prea multă aşteptare –
O tâccere uimitoare.

CUPRINS

Prefață	
Acad. M. Cimpoi. Ion Vatamanu: Refuzul frontierei.....	5

ALTĂ IUBIRE NU ESTE

Simplu.....	25
Mamă, Patrie, Dragoste.....	26
A fi cinstiț.....	27
Cronică, 4 martie 1977.....	28
În doi cu luna.....	30
Destinul însuși.....	31
Cu-nțâia frunză de toamnă.....	32
Ca în icoană.....	33
Destin.....	34
O muncă în plus.....	35
Fuga mereilor.....	36
De august.....	37
Era timpul grăbit.....	38
Ca-nțâia cană cu lapte.....	39
Strop clătinat.....	40
Origine.....	41
Ploaie acasă.....	42
Amintire trecătoare.....	43
Ultimul cântec al bunicii.....	44
Pâinea amintită.....	45
Faptă și zăbavă.....	46
Floare de pepe... ..	47
Mirele mort.....	48
Zori de ziua.....	49
Ninge acasă.....	50
Nu-mi supără.....	51
De multă floare, multă stea.....	52
În amintirea lui Leonte Nicorici.....	53

E lipsă cineva între noi.....	54
Sfâtuind copilul.....	55
O seară acasă.....	56
Vara, frunza.....	57
Întoarcere acasă.....	58
Voi avea.....	59
Ale baștinii cămpuri.....	60
Cuvintele.....	61
Pe un zbor de rândunea.....	62
Cu carte pe masă.....	63
Mal priporos.....	64
Unde-s născut.....	65
Pe lângă culmea cu plopi.....	66
Peisaj.....	67
Stejarul și poetul.....	68
Văzduh de-acasă.....	69

ÎN GRĂDINA ALEASĂ

În grădină aleasă.....	73
Genealogie.....	74
Un cântec fără scenă.....	75
Salcie la căpătai.....	76
Umbră pe cămpuri.....	77
Înfruntând nesfârșitul.....	78
Cântec de muguri.....	79
Chipul din ram.....	80
Divizare la infinit.....	81
În restul zilei.....	82
Toamna la codru.....	83
Agudul.....	84
Un cântec căt viața.....	85
Cu alta-n sat nu mai este.....	87
Apus de soare.....	88
Flăcări de primăvară.....	89

Un cântec cu trei fete.....	90
Frumoasă zi.....	91
O mamă, ochii tăi.....	92
Partea mea de basm.....	93
Cântec.....	94
Prin ninsoare, pe fulgi.....	95
Stejarii.....	96
Dragostea noastră, femeie.....	97
Către zborul păsării.....	98

CU NEODIHNĂ

Cuvânt către iubita.....	101
Lemnaru și poetul.....	102
Povara iubirii.....	103
Încete ritmuri.....	104
Femeia supărătă.....	105
Deschise sărbători.....	106
Noaptea, florile.....	107
Răsărit și amurg.....	108
Prietenul albastru.....	109
Înălțimile iubirii.....	110

ORA PĂSĂRII

Poetul și pământul lui.....	115
Arta luminii.....	116
Liniștea albă a pământului.....	117
Ore în plîse.....	118
Măsura liniștii.....	119
Refrenul primăverii.....	120
Lăstari în amurg.....	121
Feeerie.....	122
Inscripție.....	123
Verbul și pâinea.....	124

Fiori de nemurire.....	125
Un mugure și tu.....	126
Tu mă cauți.....	127
Cuvintele limbii române.....	128
Voca de ploaie a copilăriei.....	130
Cu neodihnă.....	131
Să mă chemăți să vă cânt.....	132
Artă și destin.....	134
Gând.....	135
Aceeași.....	136
Ora păsării.....	137
La tine țară.....	138
Verbele verdelui.....	139
Către pasăre.....	140
Cu bucuria ta.....	141
Consolare în timp.....	142
Credință.....	143
Când spunem azi Moldova noastră.....	144
Plânsul alb.....	146
Noapte bună pământule.....	147
Moldovă, mărgea de foc.....	148
Verdele poetului.....	150
Bâtrânu și țara lui.....	151
Ideal.....	152
Duminică la țară.....	154
Să cântăm, mamă.....	156
Cultul pământului.....	157
Amurguri la sud.....	158
Blestem.....	159
Primăverile pământului.....	160
Tot gândind la tine.....	161
Acstea locuri.....	162

CĂTRE IUBITĂ

Lângă tine.....	167
Gând muncitor.....	168
De iubit.....	169
Te cauță înima.....	170
Citește-mi.....	171
Schijă de portret.....	172
Pe locul rupelei petale.....	173
În cetate.....	174
Cu ochii mamei, luna.....	175
Te lăcomesc.....	176
De unde.....	177
Dor de vară.....	178
Nu voi.....	179
La masa tăcerii.....	180
În dragoste înima.....	181
O poveste a lunii.....	182
La clipele scurte.....	183
Amintindu-mi fulgii.....	184
Brodând, femeia.....	185
Fără de margini.....	186
Atât de mult al pământului.....	187
Mare soaptă de dor.....	188
Aceeași inimă.....	189
Bucurie.....	190
Anotimp.....	191
Poezie.....	192
Semn.....	193
Iubire.....	194
Ispită.....	195
Trăire.....	196
Prescriere.....	197
Lună nouă.....	198
Desen.....	199

Tu, mult mai departe...	200
Suflet de mare.....	201
Închipuire.....	202
Poruncă.....	203
Visul ce vine.....	204
Castel.....	205
Cântare.....	206

DE ZIUA FRUNZEI

Și-am zis frunză	209
La sosirea frunzei.....	210
Continuare cu frunze.....	211
Torte cu frunze.....	212
Amforă cu frunze.....	213
Palate de frunze.....	214
De ziua frunzei.....	215
Veșnicia frunzei.....	216
Pânze de frunze și îndesitile ape.....	217
Frunză de soc.....	218
Întorcându-ne acasă.....	219
Stare cu frunze.....	220
Înfrunzircă cîmpurilor.....	221
Statui de frunze.....	222
La casa de frunze.....	223
Izvoare cu frunze.....	224
Monumental final cu frunze.....	225
Albe picături de frunze.....	226

RĂSCOALĂ CONTRA MORTII

Când nu-mi ajunge.....	231
Cântecul nou.....	232
Plutesc în ochii mei planete...	233
De ce sunt lungi aceste nopți.....	234

Pe când ușor respir în dimineți.....	235
Te-am ales din mâine, te-am ales din ieri.....	236
O, sunt și cât mai sunt.....	237
Priviri fierbinți și prețul unei vieți.....	238
Dar cum mă mai aştepti.....	239
Ce am avut mai scump, ce voi avea.....	240
Iar dincolo de tine și de mine.....	241
Mă rog de viajă...	242
Aș vrea să știu cum mai arăji acum...	244

SECUNDE CU MUNȚI

Secunde cu munți.....	247
-----------------------	-----

A DOUA LUMINĂ

Mama.....	261
Povestea soarclui, povestită de toți.....	263
Logodnă.....	264
Ploile omului.....	265
Grâu până la brâu.....	266
Se duc cocorii.....	267
Laudă grăului.....	268
Logos.....	270
Chip pe creangă de argint.....	271
Bunică.....	272
Cântarul.....	273
Nucarii.....	274
A doua lumană.....	275
Ochi de monument.....	276
Un fapt de-a fi istorie.....	277
Grădină cu meri.....	278
De-atâta mare de vremi.....	279
Omul și fluerul.....	280
Acul.....	281

Virtute.....	282
--------------	-----

INTERES DE SPATIU

Punct de vedere.....	285
Deltă.....	286
De stâncă.....	287
Substituire.....	288
Un suflet pe copertă.....	289
Ciuta și stejarul.....	290
Bolnavii de poeme.....	291
Suflare.....	292
Nimic nu-i zero.....	293
Stare de muncă.....	294
Stâlpul din oglindă.....	295
Cotidian.....	296
Interes de spațiu.....	297
Închipuire.....	298
Vâltoare.....	299
Şobolanii.....	300
Citire în covor.....	301
Şi.....	302
Mască.....	303
Locul strofei.....	304
Am scris...	305
La sfânta gură a mamei.....	306
Autologie.....	307
Contur de metaforă poetică.....	308
Punct.....	310

DIMINEAȚA MÂRULUI

E un sfârșit de secol.....	313
Altceva nu-mi pot dori.....	314
Când.....	315

De ce nu te-aș întreba.....	316
Verzi vise zburătoare.....	317
Ce e talentul?.....	318
Patru propuneri sentimentale.....	319
Remușcări târzii.....	320
Crezi.....	321
Urmează-ți poetul.....	322
Te-am numit.....	324
O privire la capătul zilei.....	325
Mă voi întâmpla.....	326
Viață de toate zilele.....	327
Nimic mai sărac...	328
Am mai trăit.....	330
Inima de lângă inima mea.....	331
O viață, o ardere.....	332
Albastră.....	333
Tie-ți zie.....	334
Dimineata mărului.....	336
Supărările casei.....	337
Noapte bună, femeie.....	338
A vedea.....	339
O zi și-o noapte în oraș.....	340
Nu la lume, ci la tine.....	341
Mi se cădea.....	342
Eu n-am luat trandafirul.....	343
Tată bâtrân și mama bâtrână.....	344
Deși întorc ochii...	346
Cuvântul tău.....	347
Vin blestemat.....	348
Rămâi cunosător de toate.....	350
De dragoste.....	351
Uneori îmi vine...	352
Fără de comparație.....	353
Adică, există o iarnă.....	354
O carte.....	355

La premieră unei cărți.....	356
Studiu comparativ.....	357
Ochii iubitei.....	358
Autobiografică.....	359
Eu cred, iubito.....	360
Vă iubesc, fericitilor.....	361
Se vestește.....	362
Tace gura ta.....	363
Mărinimie.....	364
Zbuciumă-te, fire, zbuciumă-te om.....	365
Salcia cu frunzele-aplecate.....	366
Valoarea sentimentului X.....	367
Aștept un vers.....	368

PEISAJE CÎMPENEȘTI

În satul Flutura, pe când visam un cuvânt.....	371
Îtretăind o câmpie.....	372
Peisaj de toamnă târzie.....	373
Asupra noptii luna.....	374
Cât de greu se obține o liniște.....	375
Plantă de aloe.....	376
Dacă s-ar putea.....	377
Anotimpurile prunului.....	378
Numai deal.....	379
Derilui.....	380
Peisajul culorii amorțite.....	382
Ploaia și frunza.....	383
Îndrăgostit ca mirc.....	384
Tăcute, tainice flori.....	385
Și-i prea mult.....	386
Erudiție populară.....	387
Au gând aceste câmpuri.....	388
Peisaj comparativ.....	389
Draga mea.....	390

Rogu-te.....	391
Peisaj cu vrăbii.....	392
Prietenie.....	393
Peisaj cu lumină legănată.....	394
Un nucar...	395